Edgar Wallace

Edgar Wallace

Asociaţia SECRETĂ „broscoiul”

CAPITOLUL I.
ÎN VILA MAYTREE.

Întâmplarea făcuse ca scurgerea apei din radiator să coincidă cu plesnirea unui cauciuc. A doua coincidenţă a fost că accidentul a avut loc în apropierea Vilei Maytree pe drumul spre Horsham. Vila era mai mare decât celelalte de prin partea locului. Avea faţada împodobită cu bârne şi acoperişul de şindrilă. Oprit în faţa porţii, Richard Gordon stătu în loc cuprins de oarecare admiraţie. Casa era de pe timpul Reginei Elisabetha; dar interesul şi admiraţia lui nu erau nici ale unui amator de antichităţi, nici ale unui horticultor, cu toate că-i plăcea covorul de flori de culori diferite ce părea întins peste întreaga grădină, iar miresmele trandafirilor îi desfătau simţurile. Nu-l uimise nici aerul de bună întreţinere şi de curăţenie care umplea tot cuprinsul, nici poteca de cărămizi roşii bine frecate care ducea până la uşă, nici perdelele strălucitor de albe dindărătul gemuleţelor încadrate în rame de plumb.

Ceea ce, însă, îi oprise cu adevărat privirea era o fată aşezată într-un jilţ de nuiele căptuşit cu roşu, ce trona în mijlocul unei mici pajişti, la umbra unui dud. Fata avea o carte în mână şi o cutie mare plină cu bomboane de ciocolată lângă dânsa. Părul ei avea culoarea aurului vechi, un aur vechi plin de viaţă şi de lucire, ce îi împodobea o faţă fără cusur, iar când îşi întoarse capul spre Gordon, el mai văzu şi o pereche de ochi gravi şi întrebători, nişte ochi

mari, adânci, mai mult cenuşii decât albaştri… Fata tresări şi se ridică din jilţ când Dick se apropiase.

— Îmi pare foarte rău că vă supăr – şi Dick, cu pălăria în mână, zâmbea, scuzându-se – dar îmi trebuie puţină apă pentru biata mea Lizzie. A apucat-o o sete nemaipomenită.

Fata se încruntă o clipă apoi începu să râdă.

— Lizzie! – vrei să zici, maşina? Dacă vrei să vii până în spatele casei, am să-ţi arăt unde este fântâna.

Dick o urmă, întrebându-se cine putea să fie fata asta. Simţise în glasul ei un oarecare ton de superioritate. Era tonul obişnuit al unei fetişcane mature când vorbeşte cu un băiat de aceeaşi vârstă cu dânsa. Dick, care deşi era de treizeci de ani părea totuşi a fi de optsprezece, cu obrazul său neted şi tânăr; mai fusese întâmpinat şi altădată cu acest ton adresat de obicei băieţandrilor şi se ţinu să nu râdă.

— Uite găleata şi aici e fântâna, arătă cu mâna fata. Aş trimite servitoarea să-ţi ajute, dar n-avem servitoare şi nici n-am avut vreodată!

— Atunci, servitoarea a pierdut un loc foarte bun, zise Dick, căci grădina asta e cu adevărat încântătoare.

Fata nici nu aprobă, nici nu se împotrivi. Poate că-i părea rău că-i arătase atâta familiaritate.

Între ei parcă se deschise un gol, cât timp aşteptau umplerea găleţilor. Dar după ce Dick porni cu ele spre maşină, pe şosea, ea se luă după dânsul.

— Eu credeam că e o… – cum i-ai zis? Lizzie?

— Pentru mine ea este Lizzie, răspunse hotărât Dick pe când umplea radiatorul marelui Rolls, şi niciodată nu va fi altceva.

Fata se învârti în jurul maşinii cercetându-o amănunţit.

— Nu ţi-e frică să conduci o maşină atât de mare? întrebă ea. Eu aş muri de frică. E aşa de enormă şi aşa de greu de mânuit.

Dick se opri cu găleata în mână.

— Frică? exclamă el, lăudăros. „Frica” e o vorbă pe care am şters-o de mult din veselul dicţionar al tinereţii mele.

Uimită o clipă, fata începu apoi să râdă încet.

— Vii dinspre Wellfort? întrebă ea.

Dick dădu din cap.

— Aş vrea să ştiu, dacă nu cumva ai întâlnit pe tatăl meu pe drum?

— N-am văzut pe nimeni în drum, decât pe un domn de vârstă mijlocie şi, cam posomorât, care nesocotea repaosul duminical, purtând în spate o cutie mare.

— Unde l-ai întâlnit? întrebă ea, cu interes.

— La vreo doi kilometri de aici. Apoi cuprins de-o îndoială. Îmi place să cred însă că nu pe tatăl dumitale l-am descris astfel?

— Ba cam seamănă cu el, zise ea fără să se supere.

— Dady e naturalist şi fotograf… Fotografiază tot felul de păsări în zbor. Dar bineînţeles, nu e de profesie.

— Bineînţeles, conveni şi Dick.

După ce duse găleţile înapoi de unde le luase, căută un prilej să mai întârzie. Prilejul îl găsi în priveliştea grădinii. Ne putem închipui, cât de mult s-ar fi prelungit această admiraţie dacă nu s-ar fi ivit un tânăr care ieşi din vilă, pe uşa principală. Era înalt, frumos şi cu forme atletice… Dick îi dădu vreo douăzeci de ani.

— Hallo, Ella! S-a întors tata? întrebă el, mai înainte de a fi dat cu ochii de străin.

— E fratele meu, îi explică fata.

Dick Gordon dădu din cap. Pricepu că acest mod, puţin ceremonios de a face prezentările, se datora în mare parte înfăţişării lui de băiat foarte tânăr.

— Tocmai îi spuneam, că n-ar trebui să se permită unui băiat ca dânsul, să conducă o maşină aşa de mare, zise fata. Ţi-aduci aminte de groaznica ciocnire întâmplată la răscrucea de la Shorekam?

Ray Bennett începu să râdă.

— Asta face parte din conspiraţia pusă la cale, ca să n-am eu motocicletă. Tata îşi închipuie că aş omorî pe cineva, iar Ella crede, că m-aş omorî chiar pe mine însumi.

Se vede că zâmbetul lui Dick deşteptase în Ella temerea că poate se grăbise în aprecierea vârstei lui, fiindcă deodată şi aproape brusc, îi făcu din cap un semn de rămas bun şi se întoarse gata să plece.

Dick însă, abia ajunse la poartă, când îl zări pe omul ce-l întâlnise în drum. Înalt, slab, cu chipul palid şi supt, el se uita la străin, bănuitor, cercetându-l din ochi.

— Bună dimineaţa. Apoi întrebă scurt: Pană de motor?

— Nu, mulţumesc. Mi-a trebuit numai puţină apă şi Miss… Miss…

— Bennett, completă omul, ţi-a dat, da? Ei, foarte bine… Bună dimineaţa!

Şi se dădu la o parte, ca să treacă Gordon, dar Dick deschise poarta şi-o ţinu aşa până ce intră mai întâi stăpânul vilei Maytree.

— Numele meu e Gordon, zise el şi cu coada ochiului aruncă o privire spre Ella care se oprise în loc cu fratele ei şi ascultau.

— Vă mulţumesc foarte mult, pentru bunătate.

Bătrânul dădu din cap şi îşi urmă drumul spre casă, purtându-şi greaua povară din spate, iar Dick, pierzând nădejdea de a mai putea întârzia, se întoarse spre fată din nou:

— Te înşeli dacă crezi că e greu de condus această maşină. Nu vrei să încerci? Sau poate fratele dumitale?

Fata stătu la îndoială. Tânărul Bennett, însă, se grăbi să primească invitaţia.

— Mi-ar plăcea să încerc, răspunse el, repede. N-am condus niciodată o maşină mare.

Şi îndată ce se ivi prilejul, dovedi că ştia să conducă. Rămaseră privind, cum luneca maşina; fata uşor încruntată. Iar Dick Gordon, încântat că mai smulsese câteva clipe, ce avea să le petreacă în apropierea fetei.

„Mă simt cam neghiob, îşi zise el în gând. Eu, persoană oficială; avocat cu reputaţie, mă port ca un tânăr de nouăsprezece ani, îndrăgostit.”

Vorbele fetei îi sporeau şi mai mult emoţia.

— Îmi pare rău c-ai lăsat pe Ray să conducă, zise ea. Nu e bine ca unui băiat, care mereu doreşte ceva mai bun, să i se dea pe mână o maşină atât de frumoasă… Poate că nu mă înţelegi, Ray, e foarte ambiţios şi visează milioane. O întâmplare ca aceasta îl poate tulbura şi mai mult.

În clipa aceea bătrânul, care ieşi din casă cu o pipă neagră între dinţi, şi cu un nor de fum în jurul frunţii, dădu cu ochii de cei doi la poartă.

— L-ai lăsat să-ţi conducă maşina? întrebă el, aspru. Rău ai făcut, a fost o bunătate prea mare din partea dumitale, Mr. Gordon, iar în cazul lui Ray, o bunătate care dă greş.

— Îmi pare foarte rău, răspunse Dick, simţindu-se vinovat. Iată-l!

Maşina veni spre ei, apoi stopă. Ray Bennett sări din maşină şi apoi se opri lângă ea, privind-o cu admiraţie şi regret.

— Straşnică maşină! Dacă ar fi a mea!…

— Dar vezi că nu e, exclamă brusc bătrânul, şi apoi, ca şi cum i-ar fi părut rău de asprimea sa: Poate că într-o zi, Ray, ai să stăpâneşti o flotă întreagă, nu o singură maşină!

— Mergi la Londra, domnule Gordon?

Dick dădu din cap afirmativ.

— Poate c-ai vrea să mai rămâi însă, ca să împarţi cu noi un dejun… de altfel foarte frugal? întrebă Bennett, tatăl, spre marea bucurie şi mirare a lui Dick.

— Cu ocazia asta ai putea spune zvăpăiatului meu de fiu, că posesiunea unei maşini mari nu înseamnă o bucurie prea mare şi eternă!

Primul lucru ce impresionă pe Dick fu mirarea fetei. După cât se părea, i se făcea o cinste neobişnuită şi această convingere îi fu întărită, după ce John Bennett se depărtă de ei.

— Eşti primul băiat, care a fost vreodată poftit la masă la noi, se destăinui fata când rămaseră singuri. Nu-i aşa, Ray?

Acesta zâmbi.

— Lui Dady nu-i prea plac primirile… ăsta-i lucru sigur, zise el. Voiam să-l rog să-l invite pe Philo Johnson la noi, pentru vreo două zile, dar el mi-a ucis ideea, înainte de a se naşte. Şi totuşi bătrânul filosof e un om bun, şi este şi secretarul particular al patronului. Cred c-ai auzit de Maitland şi de Banca sa?

Dick afirmă cu o mişcare din cap.

Palatul de marmură, de pe cheiul de la Strand, în care patrona domnul Maitland, cunoscut prin bogăţia sa fabuloasă, era una din cele mai măreţe clădiri din Londra.

— Eu sunt funcţionar în birourile sale, la casa de schimb, zise tânărul, şi Philo ar fi în stare să facă foarte mult pentru mine, dacă aş putea să storc de la Dady o invitaţie pentru el. Dar după cât se pare, sunt osândit să rămân funcţionar de bancă, toată viaţa mea!

Mâna albă a fetei, îi astupă buzele.

— Ray dragă, ai răbdare că ai să fii bogat într-o zi şi tu. E o prostie să învinuieşti pe Dady.

Tânărul mai mormăi ceva sub degetele fetei, şi-apoi râse, cu oarecare amărăciune.

— Dady a încercat să se îmbogăţească repede, în toate felurile, pe care le-a născocit vreodată isteţimea unui om.

— Şi pentru ce?

Glasul care pronunţase această frază era aspru şi tremura de mânie. Nimeni nu băgase de seamă că se întorsese John Bennett.

— Nu-ţi place meseria pe care o ai? Oh! Doamne!… Atunci ce să mai zic de mine, care am încercat timp de douăzeci de ani, să scap de nevoi?… Adevărat… Am făcut tot soiul de încercări proaste. Dar le-am făcut pentru voi!

Şi se opri deodată, văzând cât de stânjenit părea Gordon.

— Te-am invitat la dejun, şi-ţi dezvălui toate tainele familiei, zise el cu multă bunăvoinţă şi sinceritate. Apoi luă

braţul lui Dick, şi-l conduse de-a lungul potecii, prin grădină.

— Nu ştiu de ce te-am oprit, tinere, zise el. Poate dintr-un îndemn! Ştiu eu?… Ba chiar o remuşcare. Nu dau destul acestor doi tineri prilejul de a se distra acasă la dânşii. Dar eu nu prea sunt un tovarăş potrivit pentru ei.

Vocea şi apucăturile lui erau ale unui om cultivat. Dick se întrebă, care să fie îndeletnicirea lui. Fata rămase tăcută, în tot timpul prânzului. Era aşezată la stânga lui Dick şi vorbea foarte puţin. Dick, care îşi furişa din când în când câte o privire spre dânsa, o găsea îngândurată şi tulburată şi se temea să nu fie aşa din pricina prezenţei sale. După cât se părea, nu era în vilă nici o servitoare. Fata care făcea serviciul singură, tocmai aşeza la locul lor farfuriile, când bătrânul întrebă pe Dick:

— Mi se pare că nu eşti atât de tânăr, pe cât pari, domnule Gordon.

— Ce ocupaţie ai?

— Sunt mult mai bătrân – răspunse Dick, zâmbind. Am treizeci şi unu de ani.

— Treizeci şi unu? exclamă Ella, uimită, şi apoi roşindu -se. Şi eu ţi-am vorbit, parcă ai fi fost un copil.

— Te rog să-ţi închipui că în inimă am rămas tot copil, zise el grav. Cât despre ocupaţia mea, sunt un prigonitor al hoţilor şi al celor cu musca pe căciulă. Mă cheamă Richard Gordon!

Cuţitul căzu cu zgomot din mâna lui John Bennett, care se făcu alb ca varul.

— Gordon – Richard Gordon? întrebă el, cu glasul sugrumat. Şi în clipa aceea, ochii lor se întâlniră, doi ochi albaştri limpezi, cu doi ochi albaştri şterşi.

— Da, eu sunt directorul asistent al Biroului de urmăriri, adăugă liniştit Gordon.

— Şi dacă nu mă înşel mi se pare că noi ne-am mai întâlnit şi altădată?

Ochii şterşi ai bătrânului nu mai aruncau nici o sclipire. Faţa lui John Bennett era ca o mască.

— Dacă nu în exerciţiul funcţiei dumitale, sper, corectă el şi în glasul lui era parcă o provocare.

Dick râse iar, ca şi cum ar fi fost vorba de o glumă.

— A, nu. Nu! răspunse el cu o gravitate hazlie.

Întorcându-se în acea seară la Londra, memoria lui cerceta zadarnic vremurile trecute, căci nu putu găsi nicăieri pe John Bennett.

CAPITOLUL II.

CONVORBIRE DESPRE BROAŞTE.

Banca Maitland crescuse dintr-un mic birou, până la actualele ei proporţii de palat, într-un timp relativ destul de scurt. Maitland era un om de vârstă înaintată, cu înfăţişare de patriarh, şi foarte zgârcit la vorbă. Sosise la Londra neanunţat, şi ajunsese un om mare, mai înainte de a-şi da seama Londra de existenţa lui. Dick Gordon văzuse pentru prima oară pe financiar, pe când aştepta în vestibulul cu pereţi de marmură al băncii. Era un om de înălţime mijlocie, cu barba aproape până la brâu, şi cu ochii pe jumătate ascunşi sub grelele sprâncene albe. Gras şi greoi la mers, ieşise dintr-un birou, în care lucrau vreo douăzeci de funcţionari, şi fără a se uita nici la dreapta nici la stânga, intră în ascensor şi dispăru.

— Acesta e bătrânul; l-ai mai văzut până acum? îl întrebă Ray Bennett care ieşise cu o clipă înainte, să-l întâmpine pe noul venit. E un moş venerabil, dar zgârcit ca o casă de bani cu încuietoare patentă. N-ai putea scoate bani de la el, nici cu dinamită! Îi plăteşte lui Philo o leafă pe care n-ar primi-o nici chiar un ajutor de secretar, şi dacă Philo n-ar fi un tip atât de nepăsător, de mult ar fi plecat de la dânsul.

Dick Gordon se simţea cam stânjenit.

Prezenţa lui la Banca Maitland, era fără nici o noimă, iar pretextul ales de dânsul, cel mai fără temei, din câte le-ar fi putut născoci o minte slabă. Dacă ar fi mărturisit adevărul tânărului foarte măgulit, pentru ce-i făcea această vizită în

timpul serviciului, i-ar fi spus: „M-am îndrăgostit ca un nebun de sora ta. De tine nu prea îmi pasă, dar te privesc ca pe mijlocitorul ce mă va duce spre o altă întâlnire cu dânsa. De aceea am găsit ca pretext, pentru a veni să te văd, mai ales că mă aflam prin apropiere. Şi acum, din pricina iubirii nebune ce am pentru sora ta, iată că primesc să cunosc şi pe Philo, care desigur are să mă plictisească.”

În loc de toate acestea, Dick zise:

— Eşti prieten cu Philo – de ce l-au poreclit astfel?

— Pentru că e un măgar filosof – numele lui adevărat e Philip – explică celălalt cu o sclipire glumeaţă în ochi. Toată lumea e prietenă cu Philo – fiindcă aşa este el. Face parte din acei oameni care se împrietenesc uşor.

În clipa aceea, uşa ascensorului se deschise, şi un om apăru în faţa lor. Dick Gordon simţi instinctiv că acel om, de vârstă mijlocie, cu faţa plină, binevoitoare, era chiar subiectul convorbirii lor. Obrazul lui grăsun şi rotund, se încreţi într-un zâmbet de bucurie, când recunoscu pe Ray.

— Îţi prezint pe domnul Gordon, zise Ray.

Apoi întorcându-se către Dick:

— Acesta este prietenul meu, Johnson.

Philo strânse călduros mâna ce i se întindea.

— Dumneata eşti domnul Gordon de la Departamentul Urmăririlor, mi-a spus Ray, zise el. Aş vrea să vii într-o zi, să urmăreşti pe bătrânul Maitland! E gentlemanul cel mai demn de urmărire, ce-am întâlnit vreodată!

Gluma înveseli mult pe Johnson. Dick se gândi că-i plăcea să-şi bată joc de el însuşi.

— Trebuie să mă înapoiez sus; e necăjit foc astăzi. S-ar crede că fug după el „Broaştele”.

Şi după un salut vesel, Philo Johnson se întoarse grăbit spre ascensor.

Să fi fost închipuire din partea lui Dick? Dar i se păru că obrazul lui Ray, în clipa aceea se făcuse roşu stacojiu, şi că în ochii lui era o privire îngrijorată.

— E foarte frumos din partea dumitale, că te-ai ţinut de cuvânt şi ai venit… Gordon; voi dejuna cu dumneata cu plăcere. Şi desigur că şi sora mea va primi invitaţia. Vine foarte des în oraş.

Îşi luă apoi rămas bun cu oarecare grabă şi cam sfios. Dick Gordon ieşi în stradă nedumerit. De un lucru, însă, era sigur: că pricina îngrijorării tânărului, era glumeaţa aluzie la „Broaşte”.

Când se întoarse la birou, găsi acolo pe şeful poliţiei care-l aştepta foarte tulburat. Văzându-l, Dick îşi ascuţi privirea:

— Ei! Ce-i cu Genter?

Şeful poliţiei făcu o strâmbătură.

— Mi-au alunecat printre degete, zise el. Broasca a venit cu maşina… La aşa ceva nu mă aşteptam. Genter a sărit repede înăuntru, şi până să-mi dau seama ce se întâmplă se făcură nevăzuţi. Eu însă nu-i duc grija, că Genter poartă revolver, şi la momente de grea cumpănă, ştie să s-arate dârz.

Dick Gordon rămase cu ochii pironiţi pe om, privind dincolo de dânsul, apoi zise:

— Mi se pare că trebuia să te aştepţi că Broasca avea să vină cu maşina. Dacă răspunsul trimis de Genter era îndreptăţit şi dacă erai pe urmele Broaştei, trebuia să te aştepţi la o maşină. Stai jos, Wellingdale.

Omul cărunt împlini porunca, mormăind:

— Nu caut să-mi găsesc nici o scuză. Broaştele mi-au venit de hac. Era o vreme însă, când le socoteam drept o glumă.

— Mi se pare c-am fi mai înţelepţi dacă le-am socoti şi acum drept o glumă, sugeră Dick, muşcând capătul unei ţigări. Poate că nu sunt nimic, decât vreo neghioabă societate secretă. Au şi vagabonzii dreptul să aibă adunări, parole şi insigne.

Wellingdale scutură din cap.

— Nu putem trece peste cele întâmplate în cursul ultimilor şapte ani, zise el. Nu e numai faptul că fiecare hoţ de drumul-mare pe care-l prindem, are o broască tatuată pe

braţ; ar putea fi o simplă chestie de imitaţie; toţi răufăcătorii de speţa cea mai joasă, poartă asemenea semne tatuate. Dar în aceşti şapte ani, am avut o serie de crime, foarte urâte. Întâi a fost agresiunea împotriva unui însărcinat cu afaceri de la Ambasada Statelor Unite – lovit în cap, mortal, cu o măciucă, în Hyde-Park. Apoi a fost cazul Prezidentului Companiei Nordice de Comerţ – atacat cu măciucile pe când se dădea jos din automobil în faţa casei lui din Park Lane. Pe urmă marele incendiu, care a distrus depozitele de cauciuc al lui Mersey, prefăcând în scrum, cauciuc brut, în valoare de patru milioane lire sterline. Desigur că aici trebuie să fi operat vreo doisprezece răufăcători, căci depozitele constau din şase mari clădiri şi toate au fost incendiate în acelaşi timp. Tot „Broaştele” erau amestecate şi aici. Am prins doi din lucrătorii de la depozit. Amândoi erau Broaşte şi purtau insigna asociaţiei. Fuseseră amândoi ocnaşi şi unul din ei a mărturisit chiar că primise ordin să ia parte la complot, dar că a doua zi îşi luase îndărăt cuvântul. De când sunt, n-am văzut un om mai speriat ca acest lucrător. Dacă-i adevărat tot ce mi-ai spus despre „Broaşte”, desigur că a plătit cam scump mărturisirea sa. Acesta este adevărul, domnule Gordon. Aş putea să-ţi mai spun încă o duzină de cazuri la fel. Genter îi urmăreşte de doi ani. A pribegit în ţara întreagă, a dormit pe sub tufişuri, s-a împrietenit cu tot felul de vagabonzi şi când mi-a scris c-a intrat în legătură cu organizaţia lor şi că aştepta să fie iniţiat, credeam că eram gata să-i prindem. Dar ne-au scăpat din nou din mână. Şi fiindcă am urmărit pe Genter de când a părăsit oraşul, iată pentru ce îmi vine rău, când mă gândesc la păţania de azi.

Dick deschise sertarul de la birou, scoase un album de piele şi începu să-l răsfoiască. Conţinea multe pagini, cu fotografii de antebraţe omeneşti. Dick le cercetă cu atenţie. Apoi închise, îngândurat, albumul şi-l ascunse iar în sertar. Câteva minute rămase cu fruntea încreţită bătând distrat cu vârful degetelor, în marginea biroului.

— Broasca e totdeauna tatuată pe antebraţul stâng, e totdeauna cam strâmbă, şi totdeauna mai e tatuată şi o mică pată dedesubt, zise el. Nu ţi se pare ceva ciudat?

Şeful poliţiei, care n-avea mintea prea ageră, nu găsi în asta nimic ciudat.

CAPITOLUL III.
BROASCA.

Se întunecase când cei doi vagabonzi, ocolind satul Morby, ajunseră iarăşi pe şosea. Înconjurul satului Morby fusese obositor şi greu, căci ploaia care căzuse toată ziua preschimbase ogoarele arate într-o mare cafenie şi lipicioasă. Unul dintre vagabonzi era înalt, neras, jerpelit. Haina lui cafenie, decolorată, era închisă cu nasturi până sub bărbie, iar pălăria pleoştită şi roasă, era înfundată pe ceafă. Tovarăşul său părea mic în comparaţie cu el, cu toate că era un om voinic, cu umeri laţi şi întrecea înălţimea obişnuită.

Mergeau greoi, pe drumul noroios, fără să rostească o vorbă. Cel mai scurt se opri de două ori ascuţindu-şi privirea, uitându-se înapoi, prin întunericul tot mai adânc, plin de teama de a fi urmărit. Ba chiar o dată, apucă de braţ pe cel înalt, şi-l trase într-un ascunziş după nişte tufişuri. Aceasta o făcu când trecu vâjâind un automobil.

— Mi se pare c-am ajuns, mormăi cel mai scurt, după ce cotiră de pe şosea pe un drum mai îngust.

Celălalt bombăni ceva neînţeles. Se desluşea în zare o clădire singuratică, semănând a hambar. După numărul automobilului ce trecuse, ghici că se afla în districtul Essex. Deşi era prea întuneric pentru a citi tăbliţa de pe stâlpul înfipt la începutul drumului, totuşi el desluşi cuvântul „Lime”. Să fi fost Limestone? Singura primejdie era, ca „Broaştele” să fie întrunite în număr mare. Omul se pipăi sub palton, scoase browningul, şi-l vârî în buzunarul paltonului. Dacă vor fi prea multe Broaşte adunate, s-ar putea isca o încăierare. Ajutor de nicăieri, de altfel nici nu se aşteptase să fie. Carlo îl culesese pe Genter de pe drum

în rabla sa de maşină şi-l duse prin ploaie, pe drumuri lăturalnice ocolind oraşele şi satele, astfel încât de-ar fi stat chiar lângă Carlo şi tot nu s-ar fi dumirit pe unde treceau. Dar nu şezuse lângă Carlo, ci înăuntru în întuneric, şi de aceea nu văzuse nimic. Wellingdale şi cu agenţii care-l urmau, nu se aşteptau la acest automobil. Un vagabond să aibă o maşină, era ceva neobişnuit. Până şi Genter rămăsese încremenit când se oprise maşina şi glasul lui Carlo şuierase: „Sări înăuntru!”.

Genter zări în sfârşit un loc părăginit, plin de băltoace, de şine ruginite, smulse din pământ, şi o colibă de scânduri, către care Carlo îndreptă maşina.

— Ţi-o fi frică, hai? zise Carlo, cu glas ironic.

— Nu prea, răspunse celălalt, liniştit. Crezi că tovarăşii sunt în magherniţa aia?

Carlo râse încet.

— Nu e nimeni altul, decât Broasca însăşi, zise el. Vine din fundul carierei pe nişte trepte care-l duc drept sub colibă. Bună idee, hai? Nu se văd nici treptele, oricât te-ai apleca afară din colibă. Nu poate nimeni să-l prindă, chiar dacă ar încerca cu sute de oameni.

— Dar dacă ar pune oameni în jur, împrejurul carierei? sugeră Genter.

Celălalt râse batjocoritor.

— Parcă el n-ar şti că are să fie înconjurată cariera, înainte de a se vârî într-însa? Broasca ştie toate.

Apoi se uită la mâna celuilalt.

— Nu are să te doară, zise el, şi-apoi chiar dacă doare, face! N-ai să mai fii niciodată fără prieteni, măi băiete, şi dacă dai de bucluc, ai totdeauna ca apărător pe cel mai bun dintre avocaţi. Eşti tocmai omul de care aveam nevoie. Sunt totdeauna tot felul de ciurucuri, care vor să intre la noi, doar or ciupi câte ceva! Dar tu poţi să faci carieră, şi dacă izbuteşti o treabă de seamă pentru el, pui mâna pe sute şi pe mii, să ştii!

Genter nu zicea nimic. Ajunseseră acum la vreo zece metri de colibă, care era o construcţie solidă, făcută din bârne groase, cu o singură uşă şi o fereastră cu obloane. Omul ce purta numele de Carlo făcu semn lui Genter să rămână unde era şi se duse să bată la uşă. Genter auzi un glas, apoi văzu pe Carlo apropiindu-se de fereastră şi oblonul deschizându-se cât să-ţi vâri un deget. Urmă o lungă convorbire pe şoptite, după care Carlo se întoarse.

— Zice că are să-ţi dea de lucru ceva, de la care să câştigi o mie de şilingi. Ai noroc! Cunoşti Rochmore?

Genter dădu din cap, cunoştea acea suburbie aristocratică.

— Acolo-i un om care trebuie să o mierlească. Vine acasă de la club, în fiecare seară, cu trenul de unsprezece. Casa lui e pe o stradă întunecoasă şi poţi să-i dai, fără grijă, una în cap cu măciuca. Numai una bună şi l-ai dat gata. Nu se cheamă că-l omori, mă înţelegi!

— Şi de ce vrea să fac chiar eu treaba asta? întrebă plin de curiozitate vagabondul cel înalt, care nu era altul decât Genter.

Răspunsul fu logic:

— Toţi cei noi trebuie să facă ceva ca să-şi arate curajul şi credinţa. Ei, ce zici?

Genter nu stătu la îndoială.

— Am s-o fac, răspunse el.

Carlo se întoarse la fereastră, şi peste o clipă, îşi chemă tovarăşul.

— Stai aici, şi trece-ţi mâna stângă prin fereastră!

Genter îşi suflecă mâneca stângă, leoarcă de ploaie, şi-şi vârî antebraţul gol prin crăpătură. Mâna îi fu prinsă de o alta, puternică, şi îndată simţi ceva moale şi ud, apăsat pe antebraţul său. „O ştampilă de cauciuc”, îşi zise în gând, şi se întări dinainte pentru durerea pe care o aştepta. Începură miile de înţepături repezi ale unor ace şi obrazul lui Genter se strâmbă de durere. Apoi mâna ce-o strângea pe a lui se retrase, el îşi scoase braţul din crăpătura

oblonului şi privi mirat la desenul încâlcit de cerneală şi de sânge, pe care-l lăsase tatuajul.

— Să nu-l ştergi, zise un glas înfundat din întunericul colibei. Acum poţi să intri.

Oblonul fu închis şi zăvorât. Apoi se deschise uşa. Genter intră în bezna colibei şi auzi, cum o mână nevăzută încuia uşa.

— Numărul tău e K 971, zise un glas profund. Când îl vei vedea în coloanele de corespondenţă ale ziarului „Times” ai să vii aici, oriunde ai fi.

Genter întinse mâna şi un plic fu pus în palma lui deschisă. S-ar fi părut că misterioasa Broască vede chiar şi în întuneric.

— Vei găsi în plic bani de drum şi harta localităţii. Dacă cheltuieşti în alt scop banii de drum sau dacă nu vii când eşti chemat, vei fi ucis. E limpede, hai?

— Da.

— Vei găsi şi alţi bani, pentru nevoile tale. Acum ascultă: la Rochmore, 17, Park Avenue, locuieşte bancherul Hallwell Jones.

Broasca trebuie să fi simţit tresărirea de mirare a recrutului.

— Îl cunoşti?

— Da – am lucrat pentru dânsul mai de mult, zise Genter şi pe ascuns îşi scoase browningul din buzunar şi pregăti trăgaciul.

— De azi până vineri, trebuie să-l dai gata, nu-i nevoie să-l omori. Dar dacă-l omori, nu face nimic.

Genter ghicise acum locul unde era omul, şi prin întuneric simţi, mai mult decât zări, conturul său. Îşi aruncă mâna înainte şi prinse braţul Broaştei.

— Am un pistol şi trag, zise printre dinţi. Te-am prins, Broască! Eu sunt inspectorul Genter, de la Poliţia de Siguranţă, şi dacă te împotriveşti, te ucid.

Timp de o clipă, domni o tăcere de moarte. Apoi, Genter simţi că braţul care ţinea pistolul este prins de-o mână ca

de fier. Cu mâna cealaltă, Genter izbi înaintea lui, dar omul se aplecă şi lovitura căzu în aer, apoi dintr-o smucitură pistolul fu smuls din mâna lui puternică şi lupta piept la piept începu între cei doi oameni.

Într-un rând, obrazul lui Genter atinse pe al Broaştei. Purta oare mască?…

Genter simţi pe obrazul lui ochelarii de cauciuc. Acum înţelese Genter de ce era glasul atât de înfundat… Puternic cum era Genter nu se putea descleşta din braţele care-i încercuiau mijlocul şi se opintea înainte şi înapoi, prin întuneric. Deodată Broasca ridică piciorul, iar Genter, presimţind piedica, se suci înapoi. Atunci se auzi un zgomot de sticlă spartă şi detectivul simţi un miros slab, însă pătrunzător. Încercă să răsufle, dar simţi că se îneacă, şi braţele îi căzură neputincioase în jos.

Broasca îl mai ţinu o clipă, apoi lăsă trupul moale să cadă greoi la pământ.

A doua zi de dimineaţă, o patrulă de poliţie londoneză, găsi trupul inspectorului Genter, aruncat în grădina unei case nelocuite. Telefonară după o ambulanţă. Însă un om care a aspirat vapori de acid cianhidric concentrat, moare în foarte scurt timp şi Genter murise zece secunde după ce Broasca spărsese micul tub de sticlă, pe care-l ţinea în colibă, pentru asemenea ocazii.

CAPITOLUL IV.

ELK.

Nu era în lumea toată un om care să semene mai puţin a poliţist decât Elk. Era înalt şi subţire şi umerii uşor încovoiaţi îl arătau parcă şi mai slăbănog. Hainele păreau că nu i se potrivesc pe corp şi că sunt atârnate pe el mai degrabă decât îmbrăcate. Pe chipul lui oacheş şi cadaveric, era întipărită o expresie neschimbată, de cea mai adâncă melancolie, aşa că puţini oameni l-au văzut vreodată zâmbind. Şefii lui îl găseau, de obicei, într-o stare apăsătoare, căci părerea lui despre viaţă, era înnegrită şi amară din pricină că nu izbutea să capete avansarea. La

fiecare examen, de zece ori repetat, căzuse la aceeaşi materie: istoria.

Dick Gordon, care-l cunoştea mai bine decât şefii lui, ghicise totuşi că aceste insuccese nu-l supărau pe Elk atât cât credea lumea.

— Hei, Mr. Gordon, oftă el într-o zi, lăsându-se într-un scaun, se vede că celor răi nu le e hărăzită odihna. Credeam că o să mă odihnesc, după călătoria mea în America… Dar de unde!…

— Vreau să-mi afli tot despre Lola Bassano – ce prieteni are şi pentru ce, deodată, a intrat în legături cu Raymond Bennett, funcţionar la Banca Maitland? Şi mai ales, pentru ce l-a cules din drum aseară, şi l-a dus până la Horsham? I-am văzut din întâmplare când ieşeam de la club, şi m-am dus după dânşii. Au stat în maşina ei, vreo două ceasuri la vreo sută de metri de casa lui Bennett, şi nu mai isprăveau de vorbit. Ştiu, pentru c-am stat în ploaie, în spatele maşinii, ascultându-i. Dacă ar fi vorbit de dragoste aş mai fi înţeles, dar vorbeau numai şi numai de bani. Pe la patru, Bennett s-a dat jos din maşină şi a intrat în casă. Iar Lola a plecat înapoi.

Elk, pufăind, dădu mâhnit din cap.

— Lola. În orice caz, nu poate vorbi de altceva decât de bani, zise el.

— Parcă e regina, nu ştiu cum îi zice, care s-a măritat cu regele Henric sau cu regele Charles, pentru că-i plăcea tabachera lui de aur, sau un pat de argint, nu ştiu bine. A fost decapitată în… anul nu prea ştiu care.

— Îţi mulţumesc pentru comparaţie, zâmbi Dick. Dar Lolei nu-i arde de tabachere, fie chiar de aur ori de argint. Tânărul Bennett nu are doi bani ai lui. Ceea ce mă interesează în special, este legătura dintre ei.

Elk fuma, dus pe gânduri.

— Bennett are o soră, continuă el spre mirarea lui Gordon. Destul de frumuşică. Cu bătrânul Bennett, e ceva necurat,

nu are nici o meserie, dar se face nevăzut din când în când şi se întoarce slab, prăpădit.

— Îl cunoşti?

Elk afirmă din cap.

— Bătrânul Bennett mi-a atras luarea aminte. Apucăturile lui dau mult de bănuit şi mi-a fost semnalat de către poliţia locală. L-am ţinut sub observaţie, dar niciodată n-am dat de rostul treburilor lui. El s-a apucat de tot soiul de lucruri. Într-un rând a scris o piesă, ba chiar a jucat-o, dar a căzut a patra seară. Apoi s-a apucat să joace la curse după un sistem şi asta l-a dat gata. Acum s-a apucat de fotografiat.

— De când încearcă astfel de meserii pentru a trăi?

— De ani de zile! Acum vreo şaptesprezece ani avea un birou de copiat acte. Totuşi n-a dat greş cu toate. Din câteva a scos parale. Mi-aş da capul ca să ştiu, care-i adevărata lui îndeletnicire. O dată pe lună regulat şi câteodată de două ori, se face nevăzut, şi nu-i chip să dai de el. Lew Brady, marele sportman care a lucrat cu Lola, stă şi el la pândă. Îl urăşte pe Bennett. Acum câţiva ani şi-a pus în cap să afle taina lui Bennett, dar l-a cam zgâlţâit bătrânul.

— Cine, bătrânul? se miră Dick.

— Da, bătrânul. Are puterea unui taur, asta să n-o uiţi. Am să mă întâlnesc cu Lola. Nu-i o fată rea, de altfel. Am aflat c-a murit Genter. Astea sunt tot de-ale „Broaştei”.

— De asta nu mă îndoiesc, zise Dick sculându-se. Şi uite colo, Elk, unul din oamenii care l-au omorât.

Se apropie de fereastră urmat de Elk. Dar omul care era pe trotuar, cu un minut înainte, dispăruse.

— Unde-i? întrebă Elk.

— A dispărut!

Într-o clipă, geamul se sparse, căzu înăuntru şi ţăndări îi zgâriară obrazul. Trecu încă o clipă şi Elk fu tras înapoi cu repeziciune.

— De pe acoperişul lui Onslow Gardens, zise Richard Gordon, liniştit. Mă întrebam, de unde au să tragă, ai dracului. A doua oară, azi, încearcă să mă nimerească.

Un cartuş tras de pe acoperişul casei de la numărul 94, Onslow Gardens, şi câteva urme de paşi, erau singurele dovezi lăsate de atentatori. Casa cu numărul 94 nu era locuită de nimeni, afară de un paznic, care mărturisi că avea obicei să iasă în fiecare dimineaţă ca să târguiască de-ale gurii pentru toată ziua.

Elk rămăsese tăcut şi posomorât. Dick, de asemenea tăcut, însă vesel, până se întoarseră amândoi în biroul lui Dick.

— Cercetarea mea la garaj trebuie să-i fi supărat, zise el. Trebuie să recunosc că sunt oameni repezi în hotărâri! Mă întorceam acasă, când au făcut prima încercare împotriva mea. Au vrut să mă calce cu o maşină uşoară, pe care au urcat-o foarte dibaci pe trotuar.

— Ce număr?

— XL. 19741, răspunse Dick, dar e fals. Nu există numărul ăsta în registre.

Elk îşi scărpină bărbia.

— Toate astea îmi par interesante, zise el. Bineînţeles că am auzit şi eu câte ceva despre Broaşte, dar nu-i firesc ca nişte vagabonzi, să facă lucrurile astea în mod sistematic. De altfel, mă duce gândul că Lola ştie ceva despre ei, adăugă el deodată.

Elk se întoarse acasă pe drumurile cele mai ocolite. Merse întâi la Trafalgar Square, se opri în loc pe gânduri şi o luă înapoi pe unde venise. În faţa Biroului de urmăriri, se oprise un vânzător înalt, cu o tavă plină de cutii cu chibrituri, inele pentru chei, creioane şi altele. Marfa lui, pentru moment, era acoperită cu o muşama lucioasă. Elk nu-l observase până atunci şi se miră de ce se oprise într-un loc aşa neprielnic. Omul avea o manta de ploaie jerpelită, care-i venea până la călcâie; pălăria de fetru moale îi acoperea ochii, dar Elk îi văzu profilul de vultur şi se opri.

— Merge treaba?

— Nu prea!…

Elk simţi pe dată că i se deşteaptă interesul. Omul era american, dar încerca să-şi prefacă glasul ca să pară

londonez.
— Eşti american – din ce stat?
— Din Georgia, fu răspunsul, şi de data asta, vânzătorul nu căută să-şi prefacă accentul.
Elk întinse mâna.
— Ia arată-mi permisul, frăţioare, zise el.
Fără şovăire, omul scoase autorizaţia de vânzător ambulant. Era pe numele „Joshua Broad” şi era în regulă.
— Nu eşti din Georgia, zise Elk, dar nu face nimic. Eşti din Hampshire ori din Massachusetts?
— Din Connecticut, răspunse omul, liniştit, dar am stat mult în Georgia. Vrei un inel pentru chei? – şi ochii lui avură o lucire glumeaţă.
— Nu, de când sunt, n-am avut o cheie. Niciodată n-am avut ce să încui, zise Elk, scotocind printre lucrurile de pe tavă. Nu prea e bun locul ăsta.
— Nu. Prea este aproape de Scotland-Yard, Mr. Elk.
Elk aruncă asupra omului o privire dură.
— Mă cunoşti, hai?
— Toată lumea te cunoaşte. Nu-i aşa? întrebă celălalt.
Elk îl privi, de la tălpi până la pălăria murdară, apoi, dând din cap, se depărtă.
Vânzătorul se uită după detectiv până-l pierdu din ochi, apoi îşi întinse muşamaua peste marfă, îşi îndreptă pe umăr cureaua care ţinea tava, şi porni în direcţia luată de Elk.
Ray Bennett, ieşind de la Banca Maitland la ora dejunului, văzu un om slab şi posomorât oprit la marginea trotuarului, dar nu-i aruncă decât o privire fugară.
El, cel puţin, nu-l cunoştea pe Elk, şi nu-şi dădu seama că a fost urmărit până la micul restaurant, unde el şi Philo Johnson, dejunau.
În orice împrejurare, Ray n-ar fi observat umbra care se ţinea de dânsul, dar mai ales astăzi, în starea sufletească în care se afla, n-avea alt gând decât pentru el însuşi şi pentru purtarea jignitoare a bătrânului Maitland.

— Diavol bătrân! zicea el, păşind alături de Johnson. Să taie 19% lefuri, şi să înceapă tocmai cu mine! Şi am citit azi în ziare că a dat cinci mii de lire sterline unui spital!

— E o canalie, însă darnică; iar în ce priveşte reducerea lefii, ori o primeai, ori pierdeai postul, zise Johnson vesel. Mai uită-te şi la partea plăcută a lucrurilor, Ray.

— Plăcută, se răsti Ray, roşindu-se de mânie. Îmi plăteşte ca unui băieţaş, dar mie îmi trebuie bani, nu glumă, Philo.

Secretarul oftă şi de data asta, iar faţa lui plină de bunăvoie, se întunecă. Apoi iarăşi se descreţi într-un larg surâs.

— Dacă aş gândi la fel ca dumneata, ori aş înnebuni, ori m-aş face un mare pungaş. Eu nu câştig mai mult de cincizeci la sută peste leafa dumitale şi bătrânul îmi dă pe mână sute de mii. Păcat de Dumnezeu! Arta de a fi fericit – adăugă Philo, dând la o parte farfuria şi aprinzând o ţigară – e de a nu pofti la nimic, şi atunci, ţi se pare totdeauna că ai mai mult decât îţi trebuie. Ce mai face sora dumitale?

— E bine, zise Ray, nepăsător. Şi Ella are aceeaşi părere ca dumneata. E uşor să faci filosofie, când e vorba de necazurile altuia. Cine să fie jerpelitul ăla? adăugă el văzând un om care se aşezase la o masă în apropiere.

Philo îşi îndreptă ochelarii, fiindcă era cam miop.

— E Elk de la Scotland Yard, şi zâmbi noului venit, ceea ce, spre necazul şi neliniştea lui Ray, făcu pe jerpelit să vină la masa lor.

— Prietenul meu, Mr. Bennett.

— Inspectorul Elk – prezentă Philo.

— Sergentul Elk, corectă acru, acesta. Soarta mi-a fost totdeauna potrivnică în privinţa avansărilor. Ce să-i fac dacă nu-mi intră în cap datele din istorie?

Mr. Elk, departe de a-şi ascunde insuccesele, nu se sătura vorbind de ele.

— Nu pricep de ce un om ar prinde mai bine hoţii, dacă ar şti când s-a născut George Washington şi când a murit

Napoleon Bonaparte… Aici mănânci în fiecare zi, Mr. Bennett?

Ray dădu din cap, afirmativ.

— Mi se oare că-l cunosc pe tatăl dumitale, John Bennett din Horsham, nu-i aşa?

Ray, pierzându-şi răbdarea, se sculă şi după un scurt salut, plecă.

— Drăguţ băiat, zise Elk.

CAPITOLUL V.

MR. MAITLAND SE DUCE ACASĂ.

Philo şi cu Elk se apropiau de impunătoarea clădire a Băncii Maitland, când deodată Philo se opri în mijlocul expunerii filosofiei sale, şi grăbi pasul.

Văzuse în faţa lor, pe trotuar, pe Ray Bennett, cu o tânără şi zveltă fată. Deşi erau cu spatele întors spre ei, Elk ghici că fata era Ella Bennett. O mai văzuse el de vreo două ori şi avea o minunată memorie a femeilor. Ella, întorcându-se şi văzând pe grăsuliul Philo, care înainta spre dânsa cu pălăria în mână, îl salută cu un zâmbet prietenos.

— Întâlnirea aceasta e o neaşteptată plăcere, Miss Bennett.

Faţa lui urâţică se roşise şi strângerea lui de mână, fu mai mult decât cordială.

— Nu aveam de gând să vin în oraş, zise ea, râzând. Însă, iar a plecat tata într-o misterioasă expediţie de-a lui; de data aceasta înspre apus. Şi, lucru ciudat, sunt absolut sigură că l-am văzut chiar acum într-un tramvai, cu toate că trenul lui a plecat de vreo două ceasuri.

Şi aruncă o privire spre Elk, care sta la câţiva paşi, cu chipul lui posomorât, care părea că redeşteaptă în ea o amintire neplăcută, căci veselia de pe faţa ei se stinsese.

— Prietenul meu, Mr. Elk, zise Philo cam stânjenit, şi Elk dădu din cap.

— Încântat de cunoştinţă, Miss Bennett, zise el, şi băgă de seamă, cu o bucurie ascunsă, neliniştea lui Ray.

Ella salută uşor, apoi cu glas scăzut, spuse ceva fratelui ei.

Elk văzu pe tânăr încruntându-se.

— N-am să întârzii mult, zise Ray tare, pentru a fi auzit de detectiv.

Ella întinse mâna lui Johnson, iar lui Elk îi adresă un mic salut, şi plecă.

Elk mai făcu câţiva paşi, pe când Johnson urcă treptele Băncii Maitland, dar nu se depărtă mult. Trecu drumul, merse o bucată înapoi, pe unde venise, şi se opri la pândă, într-un gang.

La orele patru, un taxi se opri în faţa impunătoarei clădiri a Băncii Maitland, şi după câteva clipe, ieşi din bancă cu pas greoi, bătrânul Maitland, fără a se uita nici la dreapta, nici la stânga.

Elk îl privi cu un deosebit interes, îl cunoştea din vedere, căci de două-trei ori, intrase prin birourile băncii, cu prilejul unor mici furturi, comise de servitori. Astfel făcuse cunoştinţă cu Philo Johnson. Elk fu de părere că Maitland avea aproape şaptezeci de ani, şi se întrebă pentru prima oară, unde locuieşte, şi cu cine? Avea oare rude? I se părea ciudat că nu ştia nimic despre acest financiar.

Detectivul nu avea nimic de-a face cu marele potentat. Scopul lui era de-a descoperi legăturile dintre Lola Bassano şi tânărul funcţionar cu buzunarele goale. În fundul inimii lui ştia că interesul ce-l purta Dick Gordon tânărului, nu era fără rădăcini de alt soi şi bănuia pe drept cuvânt, că frumoasa surioară a lui Ray Bennett, era pricina acestui interes.

Când porni taxiul cu Maitland, Elk, stăpânit de curiozitate, făcu semn altui taxi.

— Urmează acel taxi! zise Elk, şi şoferul dădu din cap cu înţeles, căci nu era om să nu cunoască pe acest posomorât poliţist.

Primul taxi porni înspre nordul Londrei, şi se opri la o răscruce în Finbury Park. Când bătrânul se dădu jos uşurel, gura lui Elk rămase încă căscată de mirare. Maitland nu plăti şoferului, ci ocoli colţul străzii, amestecându-se în

vârtejul trecătorilor, cu Elk după dânsul. Umblă cam vreo sută de paşi, apoi sări într-un tramvai.

Elk făcu la fel. Când ajunseră la Tottenham, Mr. Maitland se dădu jos. Apucă pe o stradă laterală de-o lungime nesfârşită, apoi o luă pe o străduţă mai sărăcăcioasă şi spre mirarea lui Elk, deschise poarta de fier a unei căsuţe întunecoase şi murdare, unde intră şi închise uşa după dânsul.

Ferestrele erau murdare, perdelele răpănoase, iar curticica din faţă, cu totul neîngrijită.

Asta era casa lui Ezra Maitland, stăpânul atâtor milioane, omul care dădea 5 000 de lire unui spital!…

Era de necrezut!…

Elk se hotărî: se apropie de uşă şi bătu. Întâi nu răspunse nimeni, pe urmă auzi în vestibul un pas târşâit, în papuci, apoi o bătrână cu chip măsliniu deschise uşa.

— Scuză-mă, zise Elk – mi se pare că domnul care a intrat a pierdut această batistă – scoase una din buzunar.

Femeia se uită furioasă, o clipă, la batistă, apoi i-o smulse din mână, şi-i închise uşa în nas.

Elk putuse să furişeze totuşi o privire înăuntrul casei. Văzuse un vestibul murdar, cu o fâşie de preş roasă, şi o scară fără covor. Restul încercă să-l afle de la vecini.

— Maitland sau Mainland, declară băcanul din colţ. În fiecare dimineaţă la nouă, bătrânul iese şi se întoarce cam pe la ora asta. Nu ştiu cine e şi nici ce e. Atâta pot să-ţi spun: că nu prea mănâncă mult!… Ştiu lucrul acesta, fiindcă de la mine cumpără tot. Şi un copil sănătos ar mânca la un singur prânz mai mult decât mănâncă acele două fiinţe.

Elk se întoarse în centru, nedumerit şi hotărât să cerceteze această taină. Deocamdată îşi concentră toată luarea aminte asupra Lelei Bassano. Într-una din străzile cele mai elegante de pe lângă Cavendish Square, se află o casă de raport, locuită de chiriaşi bogaţi. Chiriile erau aşa de mari, că până chiar şi Elk, care nu se impresiona aşa

uşor, rămase mirat când află că Lola Bassano ocupa unul din acele apartamente. Când întrebă pe portar – care se uită la dânsul cu bănuială, ceea ce era şi firesc, dacă te uitai în ce hal e costumul său – Elk află că Miss Bassano locuia la etajul al treilea.

— De când locuieşte aici? întrebă Elk.

— Asta nu te priveşte, zise omul de la ascensor.

— Ia te uită, zise Elk. Şi omul văzându-i insigna, se făcu îndată mai politicos şi mai vorbăreţ.

— Stă aici de două luni, zise el. Şi la drept vorbind, Mr. Elk, m-am întrebat şi eu adesea, cum de are ea un apartament în strada asta. Am auzit că a avut o casă de joc, pe Jerming Street. Iată uşa ei, adăugă omul, arătând una din cele două elegante uşi de mahon. Celălalt apartament e al unui milionar american.

Deodată însă, Elk observă, cum omul de la ascensor se apropie de uşa apartamentului, cu privirea pironită pe unul din panourile bine lustruite.

— Ciudat! exclamă omul – ce să fie asta?

Elk se apropie şi el, şi dintr-o aruncătură de ochi văzu şi înţelese ce era: pe panou fusese imprimată o mică Broască albă, – întocmai ca acelea ce le văzuse de dimineaţă în fotografiile arătate de Dick Gordon – o broască puţin cam strâmbă… O atinse cu mâna. Cerneala era încă udă şi-i mânji degetele.

Dar în clipa aceea se întâmplă ceva şi mai ciudat: uşa se deschise deodată, şi un om de vârstă mijlocie, se arătă în prag. În mână ţinea un browning, cu care ameninţa capul lui Elk.

— Mâinile sus! strigă el, aspru. Apoi se opri cu ochii ţintă asupra detectivului.

Elk, fără un cuvânt, se uita lung la dânsul, căci omul în costum elegant, ce sta în faţa lui, era vânzătorul cu profil de vultur, pe care-l văzuse în stradă.

Americanul se reculese cel dintâi, fără să-şi clintească nici un muşchi de pe obrazul lui, dar Elk descoperi în ochi săi

aceeaşi sclipire glumeaţă, pe când făcea un pas înapoi şi deschidea mai larg uşa.

— Poftim înăuntru, Mr. Elk, îl invită el, apoi se întoarse către omul de la lift: Nu-i nimic Worth. Glumeam cu Mr. Elk.

După aceea pofti pe detectiv într-un salon, frumos mobilat.

— Suntem cu totul singuri, Mr. Elk, astfel, n-ai nevoie să şopteşti, când vei vorbi de năzbâtiile mele. Fumezi?

Elk întinse mâna şi alese o havană groasă.

— Dacă nu mă înşel, te-am văzut azi dimineaţă? începu el vorba.

— Nu te înşeli deloc, răspunse celălalt, liniştit. M-ai văzut în stradă, vânzând inele pentru chei. Mă cheamă Joshua Broad. Ca orice american, îmi place să cercetez problemele sociale; sunt de părere că pentru a cunoaşte clasele sărace din orice ţară, mijlocul cel mai bun e de a te amesteca printre ele.

Vorbea cu un ton liniştit şi stăpân pe sine.

Elk îşi îndreptă ochelarii pe nas şi furişă o privire spre buzunarul în care Mr. Broad îşi vârâse revolverul.

— Aici e o ţară foarte liberă, şi-i e permis unui om să vândă inele pentru chei, chiar dacă e membru în Camera Lorzilor. Numai un singur lucru nu are voie să facă, Mr. Broad, anume: să-şi învârtească revolverul sub nasul unui respectabil poliţist.

Broad râse înfundat.

— Se pare că eram cam tulburat; de un ceas aştept pe cineva să vină la uşa mea.

Ochii neclintiţi ai lui Elk nu-l slăbeau o clipă.

— Nu-ţi voi face insulta să întreb dacă aşteptai un prieten, zise el. Dar aş vrea să ştiu numele musafirului aşteptat.

— Aşteptam pe un om care are toate motivele de a se teme foarte mult de mine, zise el. Îl cheamă… Nu importă cum. Nu l-am întâlnit decât o dată în viaţa mea, şi atunci nu i-am văzut faţa. N-am stat alături de dânsul decât timp de cinci minute într-o odaie întunecoasă, fără altă lumină, decât un

felinar pe masă. Şi… mi se pare că mai mult nu-ţi pot spune, domnule inspector.

— Vecina e o prietenă de-a dumitale? întrebă Elk arătând cu capul spre vestibul.

— Cine? Bassano şi prietenul ei? Nu. Eşti în urmărirea lor? întrebă Broad, repede.

Elk scutură din cap.

— Făceam o vizită prietenească, zise el. Nimic altceva. M-am întors de curând din ţara dumitale, Mr. Broad. Frumoasă ţară, n-am ce zice, dar prea nu ştiu cum…

Stătu câteva clipe pe gânduri, cu ochii pironiţi pe covor, apoi zise:

— Tare aş vrea să întâlnesc pe acel prieten al dumitale, Mr. Broad.

— E american?

Broad scutură din cap. Nu rostiră nici un cuvânt, până ajunseră la uşă; s-ar fi crezut că Elk pleacă fără a-şi lua ziua bună, căci tocmai în prag îşi aduse aminte să zică:

— M-aş bucura să te mai întâlnesc, Mr. Broad. Poate te voi mai vedea pe stradă, cu tava de gât.

Şi deodată îi lunecară ochii spre ciudata broască de pe uşă. Broad nu zise nimic. Puse degetul pe desen, care se lăţi sub atingerea lui.

— Ştampilată de curând, rosti el, tărăgănat. Cum ţi se pare asta, Mr. Elk?

Elk privi amănunţit semnul de pe uşă. Era o mică pată albă dedesubt. El o atinse cu degetul şi întinse vopseaua.

— Da e de curând, trebuie să fi fost pusă chiar înainte de venirea mea, zise el.

Apoi se prefăcu a pierde orice interes pentru broască şi adăugă:

— Acum trebuie să plec.

În apartamentul minunat mobilat de la nr. 5, Lola Bassano sta într-un fotoliu adânc, încărcat cu perne, cu picioarele strânse sub ea, şi cu o ţigară subţire în gură. Obrazul ei frumos era încreţit de mânie. Din când în când, arunca o

privire spre omul ce sta în picioare la fereastră, cu mâinile în buzunare, privind în jos, spre grădină. Era înalt, greoi croit, cu trăsături grosolane, fără nici un farmec. Oricât ajutor îi dădeau croitorul şi feciorul său, nimic nu-i putea ascunde originea. Era un boxeur care se îngrăşase prea mult. Un timp scurt, prea de tot scurt, Lew Brady fusese campionul Europei. Un luptător nemilos, care avea într-însul acea fărâmă de laşitate în care sta deosebirea între desăvârşire şi mediocritate, în lumea boxeurilor. Un filantrop îl găsise ca copil, hoinărind pe străzi, şi-i dăduse educaţie. Fusese trimis la şcoală şi se împrietenise cu băieţi care vorbeau cum se cade limba engleză. Folosul acestor prietenii nu se ştersese niciodată. Brady avea un fel de a vorbi, foarte cultivat, şi lumea care auzea pentru prima oară pe această brută, vorbind, îl asculta cu gura căscată.

— La ce oră îl aşteptaţi pe maimuţoiul dumitale? întrebă el.

Lola ridică din umerii îmbrăcaţi în mătase, scoase ţigareta din gură, căscă, se înfundă mai bine în scaun, apoi zise:

— Nu ştiu, iese de la birou la ora cinci.

Omul se întoarse de la fereastră şi începu să umble încet prin odaie.

— Nu ştiu de ce Broasca îi mai duce grija, mormăi el. Lola, să ştii că mi s-a urât cu bătrânul Broscoi.

Lola zâmbi şi suflă un rotogol de fum.

— Poate că ţi s-a urât căpătând bani degeaba, Brady, zise ea. Eu una, nu simt că mi se urăşte vreodată, cu aşa ceva. Un lucru e sigur: Broasca nu ar duce grija tânărului Bennett, dacă n-ar avea vreun motiv.

Brady scoase ceasornicul împodobit cu pietre scumpe.

— E cinci. Îmi închipui că băiatul acela nu ştie că eşti nevasta mea.

— Nu vorbi prostii, zise Lola, plictisită. Crezi că mă laud cu aşa ceva?

El zâmbi amar şi începu să se plimbe. Peste o clipă auzi clopoţelul şi aruncă o privire Lolei. Ea se sculă, aşeză

pernele şi dădu din cap.

— Deschide-i uşa, zise ea, şi omul ieşi supus din odaie.

Ray Bennett intră cu paşi repezi şi luă amândouă mâinile Lolei într-ale lui.

— Am întârziat. M-a ţinut pe loc Johnson, după ce plecară toţi ceilalţi. Parol! frumoasă odaie ai, Lola! Nu ştiam că trăieşti în aşa lux.

— Cunoşti pe Lew Brady?

Ray dădu din cap, zâmbind. Parcă întruchipa în el fericirea, şi prezenţa lui Lew Brady nu-i strica cheful nicidecum. Cunoscuse pe Lola la un prânz într-un club şi ştia că ea şi Lew Brady erau asociaţi într-o afacere.

— Ei, acum, spune minunatul dumitale plan, zise tânărul; după ce la un semn al ei, se aşezase pe un scaun lângă dânsa. Ştie şi Brady?

— Planul e al lui Lew, zise ea, cu uşurinţă. El e cel care caută totdeauna ceva bun – nu pentru dânsul, ci pentru ceilalţi.

— E o slăbiciune a mea, zise Lew, parcă s-ar fi scuzat.

— Şi apoi nu ştiu dacă are să-ţi placă planul meu; l-aş fi luat pe seama mea, dar am prea multe pe cap. Ţi-a vorbit Lola despre asta?

Ray dădu din cap afirmativ.

— Parcă nu-mi vine să cred, zise el. Mi s-a părut totdeauna că astfel de lucruri sunt scorneli de prin poveşti. Îmi spunea Lola, că guvernul Japonez are nevoie de un agent secret în Londra. Cineva pe care să-l poată tăgădui la nevoie. Dar nu ştiu, ce-aş avea de făcut?

— Pentru asta mă ai pe mine, zise Lew, scuturând din cap. După cât mi se pare, n-ai nimic de făcut, decât să trăieşti bine! Poate că vor să urmăreşti ceea ce se întâmplă în lumea politică. Singurul lucru ce nu-mi place e că va trebui să trăieşti o viaţă dublă. Nimeni nu trebuie să ştie că eşti funcţionar la Banca Maitland. Poţi să-ţi iei ce nume vrei, iar acasă la dumneata, te vei aranja cum vei putea.

— Asta e uşor, întrerupse tânărul. Mi-a spus tata c-ar fi bine să-mi iau o cameră în oraş; i se pare că drumul de la Horsham, în fiecare zi, dus şi întors, e prea costisitor. Dar spune-mi, ce voi avea de făcut şi de cine voi depinde?

Lola râse încet.

— Bietul băiat, zise ea pe un ton glumeţ. Pare necăjit de prilejul de a avea un frumos apartament în oraş şi de a mă vedea în fiecare zi.

CAPITOLUL VI.

MR. MAITLAND TÂRGUIEŞTE.

Eldor Street, este una din sutele de străduţe urâte şi murdare din care sunt alcătuite mahalalele centrale ale Londrei.

Elk se afla în Eldor Street, în acea seară la orele nouă. Ploua cu găleata, aşa că nu era nimeni pe stradă. Aproape toate casele erau întunecoase, căci în Eldor Street lumea trăieşte mai mult în bucătăriile care se află în dosul caselor.

La fereastra casei cu nr. 47, o rază de lumină trecea pe sub storul lăsat în jos. Elk, apropiindu-se tiptil de fereastră, auzi nedesluşit zgomotul unei convorbiri. Îi venea greu să creadă că se află în faţa casei lui Ezra Maitland.

Pe când sta la pândă, lumina se stinse, şi Elk prinse cu urechea un zgomot de paşi în vestibulul fără covor. Avusese vreme să se adăpostească în întuneric, în partea cealaltă a străzii, când se deschisese uşa şi ieşiră Maitland şi bătrâna care îi deschisese în ziua când sunase la uşă.

La lumina unui felinar, Elk văzu că Maitland avea un palton încheiat până sus. Bătrâna purta un pardesiu lung, şi în mână avea un coş de sfoară împletită. Se duceau după târguieli.

Elk aşteptă până-i văzu că au dat colţul străzii. Apoi se îndreptă spre casă şi scoase din buzunar o cutie din care luă un mic mâner de lemn, după aceea alese din mai multe cârlige unul foarte subţire, şi-l împinse fără zgomot în broasca uşi. Uşa cedă. Trecu prin vestibulul gol şi se află în camera din care văzuse ieşind raza de lumină. Era mobilată

sărăcăcios. Fotoliul de lângă cămin era desfundat, într-un colţ era un pat în mare neorânduială, iar în mijlocul odăii, o masă acoperită cu un postav cârpit. Pe masă se aflau mai multe cărţi şi câteva foi de hârtie, acoperite cu o scriere neîndemânatică de copil. Acesta trebuie să fi fost în casă.

Elk aprinse gazul după ce a pus ivărul la uşă. O hârtie pe cămin îi atrase atenţia. Era copia unui contract de un milion de lire sterline pe care îl iscălise Maitland în acea dimineaţă.

Elk puse hârtia la loc şi începu să cerceteze locuinţa. Într-un dulap, lângă cămin, găsi o casetă de fier, în care se ţin bani, care i se păru plină pe jumătate. Mai erau şi vreo sută de scrisori adresate lui E. Maitland, 47 Eldor Street, Tottenham. Toate erau fără însemnătate. În toată odaia nu era nimic de seamă. Elk era sigur că aici dormea bătrânul. Dar copilul unde era?

Stinse lumina şi se urcă la etajul de sus. Uşa era închisă, dar aici instrumentul nu-i fu de folos, căci era o broască patentă.

„Poate acolo era copilul”, gândi el.

A doua cameră, desigur a bătrânei, avea mobila tot aşa dărăpănată, ca salonul de jos. Era gata să coboare şi pusese piciorul pe treaptă, când deodată auzi jos un zgomot uşor ca o uşă ce se închidea.

Elk se opri, ascultând. Sunetul nu se mai repetă şi Elk se coborî tiptil. Întâi îşi închipui că se întorsese bătrânul, dar când se apropie de uşă ca să asculte, nu auzi nici un zgomot. Atunci intră în odaia alăturată şi-şi puse lampa electrică pe podea.

Elk, care avea memorie foarte ageră, îşi amintea precis că această uşă a doua, era crăpată când intrase el în casă, şi acum era închisă şi încuiată pe dinăuntru, cu cheia rămasă în broască. Oare copilul s-o fi înspăimântat de prezenţa lui?

Elk era destul de înţelept ca să nu cerceteze prea de aproape. Părăsi casa şi ieşi înapoi în stradă. Aici se opri într-

un loc de unde putea vedea strada în toată lungimea ei. Peste câteva minute îl văzu pe Maitland, reîntorcându-se.

Bătrânul purta coşul, care acum era umflat. Elk văzu culoarea verde a unei verze, când trecură pe lângă un felinar. Aşteptă până auzi zgomotul uşii lor când se închise.

Cinci minute mai târziu, Elk zări un om care ieşise pe uşa din dos, în străduţa din spatele caselor. Elk, care pândise încordat o luă la picior după dânsul. Străinul se afundă într-un labirint de străzi încâlcite, cu detectivul pe urma lui.

Omul mergea repede, dar nu prea repede pentru Elk, care era foarte iute de picior. În sfârşit, străinul intră în lumina unei străzi principale, iar Elk îl urmă la o distanţă de zece paşi. Nu-i văzu faţa, până nu se opri lângă un automobil ce-l aştepta şi în care sări. Tocmai atunci îl ajunse şi Elk care ridică mâna, imediat.

O clipă, omul din limuzină rămase uimit, apoi deschise uşa.

— Intră, Elk, nu mai sta în ploaie, zise el, şi Elk se supuse. Atunci îl recunoscu pe Mr. Broad.

Omul se întoarse către el:

— Ia spune, Elk, ai văzut copilul?

Elk scutură din cap fără să răspundă. În momentul acela, însă, auzi râsul înfundat al tovarăşului său pe când apucau spre partea civilizată a oraşului.

— Dar eu l-am văzut, zise Mr. Broad, liniştit, trăgând din ţigară; şi crede-mă, Elk, de acum înainte nu mai iubesc copiii. Da! – să ştii, domnule, am isprăvit pentru totdeauna cu educaţia copiilor… Şi sper că mă vei ierta dacă nu-ţi mai dau alte amănunte. Eram în casă de vreo oră, când ai sosit dumneata – eram în odaia din dos, care pot să-ţi spun că e goală. M-ai speriat. Te-am auzit intrând, şi am crezut că era bătrânul Sf. Nicolae cu barba lui. Mai ales când am văzut lumina aprinsă. Ei, cum ţi se pare?

— Cine, Maitland?

— Cam ciudat, nu? Nici nu-ţi dai seama cât e de ciudat!

Când se opri automobilul la casa americanului, Elk întrerupse lunga tăcere ce se aşternuse între ei.

— Dumneata ce eşti, domnule Broad?

— Sunt un detectiv amator, care are slăbiciunea de a studia lumea criminală – vii sus la mine să bem ceva?

— Vin, dar nu beau, zise Elk, plin de virtute, nu beau chiar dacă-mi dai gin. Călătoria mea în Statele Unite mi-a prăpădit digestia.

Broad, tocmai băga cheia în broasca uşii sale, când Elk simţi pe spinare un fior de gheaţă şi-l apucă pe american de braţ.

— Nu deschide uşa, zise el cu glas sugrumat.

Broad se întoarse uimit. Chipul lui Elk era încordat şi schimbat.

— Pentru ce să nu deschid?

— Nu ştiu… Aşa numai o presimţire, nimic altceva. Sunt de origine scoţiană… La noi se zice că cineva este „fey” când simte ceva nefiresc. Şi cineva din mine îmi spune să nu deschizi uşa.

Broad îşi lăsă mâna în jos.

— Eşti „fey” ori ţi-e rău? întrebă el.

— Dacă ţi se pare că mi-e rău, zise Elk, vina e că sufăr de ficat. Dar îndărătul acestei uşi e ceva care nu e bun. Aş putea să jur! Dă-mi încoace asta! – şi apucă cheia din mâna lui Broad, care se împotrivea. Luă cheia, o vârî în broască şi descuie. Apoi, dintr-o mişcare deschise larg uşa şi împinse pe Broad la adăpostul zidului.

Timp de o clipă nu se întâmplă nimic, apoi…

— Fugi! strigă Elk, şi fugi spre scară.

Americanul văzu primul val de ceaţă verzui-gălbui, care năvălea prin uşa deschisă şi fugi împreună cu Elk.

Portarul îşi închidea biroul pentru noapte, când apăru Elk, fără pălărie şi fără răsuflare.

— Poţi să telefonezi chiriaşilor din apartamente?

— Bine! Cheamă imediat pe cei de la etajul al treilea şi pe cei de dedesubt şi spune-le că pentru nimic în lume să nu-şi deschidă uşile. Spune-le să-şi astupe cu hârtie toate

crăpăturile şi să deschidă ferestrele. Nu mai întreba – fă ceţi spun! Toată clădirea e plină de gaz otrăvitor!

El însuşi telefonă la postul de pompieri şi în câteva minute răsună strada de clopotele maşinilor şi oamenii cu măşti pentru gaze, se repeziră tropăind pe scări.

Din fericire, aproape toţi chiriaşii, erau plecaţi.

— Iar Miss Bassano, zise portarul, nu se întoarce acasă, decât spre dimineaţă.

Se făcuse ziuă până să fie toată clădirea curăţată cu materii chimice şi aer comprimat; afară de oxidarea lucrurilor de argint, şi acoperirea geamurilor şi oglinzilor cu precipitat verziu, nici un rău nu se întâmplase. Elk şi Broad cercetaseră toată camera pentru a vedea în ce chip fusese introdus gazul.

— Prin căminul deschis – zise Elk.

— Acel gaz e mai greu decât aerul şi poate fi turnat pe coşul căminului cum ai turna apă.

Cercetarea acoperişului casei dovedi ca părerea lui era îndreptăţită.

— Făptuitorul a intrat probabil în clădire, pe când portarul era ocupat; poate ţinea locul celui de la ascensor. Apoi, s-a suit pe acoperiş, cu toate uneltele lui. N-a fost ceva greu, dar i-a trebuit multă isteţime. Se vede că cercetase locul mai înainte, altfel n-ar fi ştiut care coş dă în odaia dumitale.

Soarele poleia acoperişurile caselor, când în sfârşit plecă Elk, obosit şi nedumerit. Auzi glasuri zgomotoase în stradă înainte de a ieşi şi zări lângă trotuar, oprită, o maşină mare, în care şedea un tânăr, în ţinută de seară. Lângă dânsul era Lew Brady şi pe trotuar o femeie tânără în toaletă de seară.

Cu un ţipăt vesel, tânărul recunoscu pe detectiv.

— Ah, iată-l pe Elk! Cel mai Elk dintre Elki!

— Omagiile mele stimabile!

— Lola, fă cunoştinţă cu Elkuşor de la Eksburg, Sherlockul la modă…

— Frumoasă maşină, domnule Bennett, zise Elk, uitându-se gânditor la automobil. E un cadou de la babacu?

Pomenirea tatălui său înmuie veselia tânărului.

— Aş, nicidecum! protestă el, răstit. Este a unui prieten. Pa, Lola!

Vru să pună în mişcare maşina, dădu greş, şi încercă iar.

— Pa, Elk!

Cu o zmucitură maşina porni, şi Elk privi lung după dansa.

— Tânărul ăsta e în mare primejdie să se dea cu capul de pereţi, zise Elk.

— Ai petrecut bine, Lola?

— Da – pentru ce mă întrebi? şi Lola aţinti asupra lui doi ochi plini de bănuială.

— N-ai uitat să închizi gazul când ai ieşit azi? Dacă aş fi Sherlock Holmes, poate c-aş cunoaşte după pata de pe manşetă că nu l-ai închis.

— Ce tot îndrugi despre gaz? Eu nu gătesc cu gaz în bucătărie.

— Nu? Atunci altcineva era să ne dea gata pe prietenul meu şi pe mine!

Elk o văzu cum se încruntă. Deoarece era femeie, era gata s-o socotească drept o prefăcută, dar i se păru oarecum că poate crede în sinceritatea ei.

— A fost un atentat cu gaz în casa dumitale, şi nu era gaz aerian, te asigur. Cred c-ai să simţi mirosul când te vei sui.

— Ce fel de gaz? – întrebă ea – otrăvitor?

Elk dădu din cap.

— Cine să fi făcut aşa ceva?

Elk se uită la dânsa cu o privire înţepată care totdeauna scotea din fire pe victimele sale.

— Dacă aş şti, Lola, aş mai sta eu aici, să discut despre întâmplare? Poate că prietenul meu Sherlock Homles ar face-o – dar eu, nu. Eu una ştiu: că gazul a fost turnat în apartamentul domnului Broad.

— E americanul care stă faţă în faţă cu noi – cu mine adică, zise ea. L-am văzut numai o dată. Pare foarte simpatic.

— Se vede că altcineva nu e de aceeaşi părere, zise Elk. Ia spune, Lola, de ce meserie s-a apucat tânărul ăla – tânărul

Bennett?

— Pentru ce mă întrebi pe mine? zise ea. Văd că câştigă o groază de bani de câtva timp şi mi se pare că petrece cam mult. Aşa sunt toţi.

— Eu unul n-am fost aşa, zise Elk, dar dacă aş fi avut bani şi m-aş fi apucat de ceva, aş fi luat alt sfătuitor, nu un boxeur fără angajament.

Chipul frumos al fetei, se înroşi de mânie, şi privirea ce-i arunca lui Elk, era tot atât de veninoasă ca şi gazul, împotriva căruia acesta se luptase toată noaptea. Dar Elk, urmă fără milă:

— Şi-apoi, aş fi făcut câteva cercetări la biroul poliţiei despre tinerele mele prietene. Pricep de ce te ţii dumneata de aceşti doi oameni: pentru că banii în chip firesc te atrag dar ce mă încurcă pe mine, e că nu ştiu de unde vin banii

— Au să mai fie şi alte lucruri care să te încurce, zise ea printre dinţi, trecând prin faţa lui dispreţuitoare şi intrând apoi pe uşa întredeschisă a clădirii.

CAPITOLUL VII.

O VIZITĂ LA DOMNUL MAITLAND.

În aparenţă, John Bennett privea noua viaţă a fiului ca o întâmplare firească, ce trebuia aşteptată în cariera unui tânăr. Dar în gândul lui era neliniştit şi plin de teamă. Ray era singurul lui fiu şi-l iubea cu mândrie părintească, cu toate că niciodată nu vroia să i-o arate. Nimeni, mai bine decât John Bennett, nu cunoştea ispitele la care e expus un tânăr, în mijlocul unui oraş ca Londra. Şi, spre mai marea nelinişte a sufletului său, cunoştea bine pe Ray.

Ella nu vorbea de aceasta cu tatăl său, dar ghicise tulburarea lui şi se tot muncea în gând, întrebându-se ce-ar fi trebuit să facă. Cu o duminică înainte, Ray se jeluise amar, de scăderea lefii lui. Era disperat şi pomenea mereu de părăsirea postului său şi de căutarea altei funcţii. Şi această idee o umplea pe Ella de îngrijorare.

Vila era proprietatea lui Bennett şi viaţa la Horsham era nespus de ieftină. O femeie din sat venea în fiecare

dimineaţă să ajute în casă, la ce era mai greu, şi o dată pe săptămână, pentru a spăla rufele. Asta era singura înlesnire pe care şi-o permitea Bennett, din micul lui venit.

Din această pricină Ella privea cu groază ieşirea lui Ray din funcţie şi se hotărî să-şi făurească ea însăşi un plan de acţiune.

Într-o zi, Johnson, trecând prin marele hol de marmură al Băncii, văzu o făptură încântătoare în pragul unei uşi şi se repezi spre dânsa în pas alergător.

— Scumpa mea, Miss Bennett, ce minunată surpriză – Ray nu e aici, dar dacă vrei să aştepţi un moment…

— Îmi pare bine că nu e aici, răspunse ea uşurată. Vreau să vorbesc cu Mr. Maitland, în privinţa lefii lui Ray. (Şi pe când el scutură din cap, ea urmă stăruitor): E ceva foarte important, Mr. Johnson, Ray are gusturi costisitoare şi dacă-i scade din leafă, înţelegi dumneata… îl cunoşti destul de bine pe Ray!

Johnson dădu din cap.

— Nu ştiu dacă aş putea face ceva, zise el, îndoielnic. Mă duc să vorbesc cu Mr. Maitland, dar nu e decât o şansă la un milion ca să zică el,da".

Când se întoarse, faţa jovială a lui Johnson era toată numai zâmbet.

— Haide sus cu mine, până nu-şi schimbă gândul, zise el şi o conduse spre ascensor. Dumneata va trebui să-i vorbeşti, Miss Bennett – căci el e un moşneag excentric şi tare ca oţelul.

O introduse într-un birou bine mobilat, şi-i arătă printr-un gest, o masă de scris acoperită cu hârtie.

— Aici e colţişorul meu, zise el.

O uşă mare de lemn de trandafir, indica biroul lui Mr. Maitland.

Johnson bătu uşor, şi Ella, cu inima cât un purice, fu introdusă în biroul ciudatului bătrân, care stăpânea lumea financiară. Camera era încăpătoare şi luxul mobilierului îi tăiase Ellei toată răsuflarea. Pereţii aveau lambriuri din

lemn de trandafir, cu încrustaţii de argint, de un rar meşteşug. Lumina venea de la nişte lămpi ascunse în nişa tavanului şi de la ferestrele cu vitralii artistic colorate.

Fiecare bucată din mobilier preţuia o avere şi Ella ghici că, covorul în care i se afundau picioarele costa cât mobilierul întreg al unei case obişnuite.

Aşezat la biroul încrustat, bătrânul Maitland sta ţeapăn, privind-o pe sub sprâncenele albe şi zbârlite. Câteva fire din barba albă, atingeau biroul şi când ridica mâna pentru a le netezi la locul lor, Ella văzu că purta mănuşi de lână, fără degete. Capul lui era cu desăvârşire chel – Ella se uita fascinată la urechile lui mari, depărtate de cap. Era patriarhal, însă respingător. Era într-însul ceva grosolan şi obscen care o jigni. Privirea lui cercetătoare nu avea autoritatea la care te-ai fi aşteptat. S-ar fi părut mai degrabă că este sfios şi neliniştit. Privirea îi fugea de la fată la secretar, de la secretar la ferestrele bogat colorate şi apoi iar, pe furiş, spre Ella.

— Aceasta este Miss Bennett, Sir. Vă amintiţi de tânărul Bennett, care e funcţionar la biroul de schimb, şi e un băiat foarte de ispravă. Miss Bennett ar dori să reveniţi asupra hotărârii dumneavoastră de a-i micşora leafa.

— Vedeţi, Mr. Maitland, noi nu suntem bogaţi, şi această reducere de salariu, este pentru noi de-o foarte mare însemnătate, zise Ella.

Capul chel al lui Maitland, se mişcă nerăbdător.

— Prea puţin îmi pasă mie dacă sunteţi bogaţi sau nu, zise dânsul, cu glas ridicat. Când fac o reducere de salariu o fac – ai înţeles?

Ella rămase încremenită, privindu-l. Glasul era aspru şi vulgar. Tonul şi vorba, erau de mahala. Această singură frază întări desăvârşit prima ei impresie.

— Dacă nu-i place, nu are decât să plece, mai adăugă el pironindu-şi ochii stinşi pe bietul Johnson care era foarte stânjenit – şi dacă nu-ţi place nici dumitale, poţi să pleci şi

dumneata. Parcă numai unul ca dumneata găsesc? Strada-i plină! Sunt milioane! Am terminat!

Johnson se îndreptă spre uşă în vârful picioarelor, urmat de Ella, şi-o închise încet după ei.

— E un om îngrozitor! zise Ella, abia regăsindu-şi răsuflarea. Cum poţi să suferi să fii în contact cu el, Mr. Johnson?

Johnson, zâmbi liniştit.

— E un om ridicat de jos, dar nu-i rău la inimă, zise

— Nu are obicei să primească?

— Numai când e neapărată nevoie, şi asta se întâmplă cam de vreo două ori pe an. Nu ştiu dacă în toată clădirea e vreun funcţionar cu care să fi vorbit – nici măcar cu intendentul.

Coborâră în birourile de jos. Ray tot nu se întorsese.

— Adevărul e – mărturisi Johnson – că Ray nici n-a venit la Bancă astăzi şi a trimis vorbă că nu se simte prea bine. Am aranjat eu să aibă liber azi.

— N-o fi bolnav? întrebă ea îngrijorată.

— Nu. Am vorbit la telefon – are telefon în locuinţa cea nouă.

— Credeam că are o locuinţă din cele mai simple, zise încremenită Ella, tulburată în simţul ei de economie. Are apartament – unde?

— În Knigtsbridge, răspunse liniştit Johnson. Vrei să-ţi spun adevărul, Miss Bennett?

— Dacă e vorba de Ray – zise repede Ella – te rog sa mi-l spui fără şovăire.

— Ray mă cam îngrijorează – zise Johnson. Trăieşte pe un picior de lux, care nu se potriveşte cu venitul lui. Şi l-am văzut în costume foarte la modă, în tovărăşia celor mai de seamă oameni din lumea elegantă. Cel puţin aşa păreau.

Fata simţi că îngheaţă, şi grija nelămurită ce-o chinuia se prefăcu în spaimă.

— Nu s-o fi întâmplat ceva aici la birou? întrebă ea cu teamă.

— Nu. Mi-am permis să-i cercetez registrele. Sunt în regulă. Ca să vorbesc deschis, nu fură, cel puţin nu de la noi. Dar mai e ceva. La Knigtsbridge se dă drept Raymond Lester. Am aflat din întâmplare, şi l-am întrebat de ce şi-a schimbat numele. Mi-a dat o explicaţie destul de limpede. A găsit de lucru în afară de Bancă şi nu vrea să ştie tatăl său că trăieşte aşa de larg. Dar ce fel de lucru a găsit, nu a vrut să-mi spună.

Ella, plecând de la Bancă, regăsi bucuroasă singurătatea marelui parc. Vroia să poată gândi liniştit, pentru a lua o hotărâre. Se aşează pe o bancă din parc, luptând în minte cu problema ce se ivise în viaţa ei şi atât de cufundată era în gânduri, încât nu băgă de seamă că cineva se oprise în faţa ei.

— Ce minune! zise un glas vesel şi Ella, ridicând capul, privi în ochii albaştri ai lui Dick Gordon.

— Ei, acum ai putea să-mi spui, care-i încurcătura? zise el aşezându-se lângă ea.

— Încurcătura… cine ţi-a spus că sunt în vreo încurcătură?

— Mă bate gândul că trebuie să fie vorba de fratele dumitale, zise Dick. L-am văzut acum câteva minute – uite-l colo, chiar acum.

Ella ridică ochii şi aproape să sară de pe bancă, atât era de uimită. Pe aleea călăreţilor, în faţa lor, treceau călări, un tânăr şi o fată. Tânărul era Ray. Era în costum elegant şi de la cizmele de călărie lustruite şi până la pălăria gri, făcea cinste celui mai scump magazin. Fata de lângă el, era tânără, frumoasă şi subţirică.

Călăreţii trecură, fără ca Ray să bage de seamă că era privit cu atâta interes. Era plin de bunăvoie şi sunetul râsului său ajunse până la fata încremenită, Ella.

— Dar eu nu înţeleg… O cunoşti pe doamna aceea, Mr. Gordon?

— O cunosc foarte bine, din reputaţie, zise Gordon, ironic. O cheamă Lola Bassano.

— E o doamnă din lumea bună?

Ochii lui Dick sclipiră glumeţ.

— Elk zice că nu, dar Elk, e plin de prejudecăţi.

Ella rămase mută, cuprinsă de ameţeală.

— Mi se pare că ai nevoie de ajutor, în ceea ce priveşte pe fratele dumitale? zise Dick. Te-am umplut de teamă, nu-i aşa?

Ella dădu din cap.

— Cred şi eu. Şi pe mine mă îngrijorează. Ştiu tot despre dânsul. Ce leafă are şi ce viaţă duce sub alt nume. Nu de asta mă îngrijesc, căci tinerilor le place tot ce seamănă a mister, dar la el misterul e cam costisitor, şi mă întreb de unde are bani.

Dick spuse o cifră şi Ella scoase un strigăt de uimire.

— Cam atât trebuie să-l coste felul lui de viaţă, zise Dick.

Ea îl întrerupse cu un gest atât de plin de disperare, încât Dick simţi o remuşcare.

— Dar Miss Bassano e o femeie cumsecade, cu care poate Ray să fie în relaţii?

— E încântătoare, zise Gordon, după o scurtă pauză.

Ella înţelese că se ferea să răspundă şi nu stărui. Apoi povesti despre vizita ei la Maitland şi Gordon o ascultă fără să arate vreo mirare.

— De ce poartă mănuşi, în birou? întrebă ea deodată.

— Mănuşi? Asta nu ştiam, zise el mirat. Şi de ce să nu poarte?

— Nu ştiu, zise fata. Poate-i o idee prostească a mea, dar mi s-a părut, când a ridicat mâna să-şi netezească barba, că am zărit un tatuaj pe braţul stâng – numai o bucăţică se zărea, sub marginea mănuşii – capul şi ochii unei broaşte.

Dick Gordon asculta, încremenit.

— Eşti sigură că nu e numai închipuire, Miss Bennett? zise el. Mi se pare că Broasca ni s-a suit la cap la toţi.

— Poate că o fi fost închipuire, zise ea, dar eram la câţiva paşi de dânsul şi lumina căzu câteva clipe drept pe braţul lui…

Dick era nedumerit. Nu-i venea să creadă că acest om, capul unei vaste întreprinderi financiare, să fie în legătură cu o bandă de vagabonzi. Şi totuşi…

— Când vine fratele dumitale la Horsham? întrebă el.

— Duminică, zise fata. A spus tatei că vine la dejun.

— Oare s-ar putea, zise cu şiretenie tânărul – să fiu şi eu invitat ca al patrulea tacâm?

— Ai să fii al cincilea, zâmbi fata. Vine şi Mr. Johnson. Bietul Mr. Johnson, se teme de tata şi mi se pare că şi tata de el. Tata seamănă cu Mr. Maitland, prin aceea că nici lui nu-i plac străinii. Dar oricum, eu te invit.

Elk veni în acea seară să vadă pe Dick, tocmai când pleca la teatru şi acesta-i povesti bănuiala Ellei. Spre marea lui mirare Elk primi uimitoarea veste, foarte liniştit.

— S-ar putea, zise el, dar s-ar mai putea ca tatuajul să nu fie o Broască. Bătrânul Maitland a fost marinar în copilărie – cel puţin aşa spune singura biografie cunoscută a lui. Să ştii un lucru, Mr. Gordon: despre bătrânul Maitland sunt gata să cred orice.

— De ce? întrebă mirat Dick, care nu ştia nimic despre descoperirile făcute de Elk.

— Uite, de-aia, zise scurt Elk. Cei ce fac milioane, nu sunt oameni ca toţi oamenii. Dacă ar fi, n-ar ajunge milionari. Am să văd eu ce e cu acel tatuaj…

Dick pierdu din vedere Broasca, în timpul acelei săptămâni, din pricina unei întâmplări neaşteptate. Fu chemat la Ministerul de Externe, de către secretarul general, şi spre mirarea lui fu primit de însuşi titularul acestui departament. Acolo află pricina neaşteptatei cinste.

— Domnule căpitan Gordon, zise ministrul, aştept din Paris textul tratatului de comerţ, care trebuie semnat între noi şi guvernele francez şi italian. E nevoie ca aceşti document să fie bine păzit, deoarece – ţi-o spun confidenţial – e vorba de o revizuire a tarifelor vamale. E absolut necesar ca trimisul Franţei, care aduce acel document, să fie bine apărat şi aş vrea să întăresc obişnuita pază poliţienească, trimiţându-te

să-l întâmpini la Dover. Trei membri din poliţia secretă franceză şi italiană îl vor însoţi până la Dover, unde dumneata şi oamenii dumitale, veţi lua asupra dumneavoastră misiunea de a-l întovărăşi şi de a sta cu dânsul până ce veţi vedea în persoană documentul depus în lada mea de fier.

Trimisul Franţei fu întâmpinat pe cheiul de la Dover, însoţit până la vagonul Pullman rezervat pentru el, unde doi oameni de la Scotland-Yard stăteau de pază în faţa uşii lui. La gara Victoria, un automobil cu şofer poliţist şi păzit de oameni armaţi, aştepta pe trimisul Franţei şi pe Dick şi-i conduse la minister. Ministrul de Externe, în biroul său, cercetă cu grijă sigiliile, apoi, în prezenţa lui Dick şi a inspectorului de poliţie, care comandase escorta, închise plicul în lada de fier.

După ce plecară toţi, afară de Dick, Ministrul de Externe zâmbi:

— Nu-mi închipui că prietenii noştri, Broaştele, se vor amesteca şi aici. Lucru ciudat, nu ştiu de ce m-am gândit la ei, şi de aceea am stăruit pentru o pază atât de neobişnuită. Mi se pare că nu s-a aflat nimic despre uciderea lui Genter?

— Pe cât ştiu eu, nu, Sir. Crime de felul acesta nu privesc departamentul meu.

— Îmi pare rău că urmărirea Broaştelor e lăsată toată în mâna celor de la Scotland Yard. Aş fi mulţumit dacă şi un alt birou al urmăririlor ar conduce cercetările.

A doua zi de dimineaţă, Dick fu chemat la Preşedinţia Consiliului unde i se aduse la cunoştinţă că se instituise un departament special pentru a lupta contra acestei ameninţări sociale.

— Domnule căpitan Gordon, ai mână liberă să faci cum e mai eficient. Poate vor fi discuţii că-ţi dau această însărcinare, dar sunt pe deplin încredinţat c-am ales omul cel mai potrivit, zise Primul Ministru, şi poţi să-ţi iei ca ajutor pe cine vrei de la Scotland Yard.

— Voi lua pe poliţistul Elk, zise repede Dick şi vă rog să-i daţi, în mod provizoriu, titlul de inspector.

— Fă cum vrei, zise ministrul, râzând.

Poliţistul Elk, intrând la raport în acea dimineaţă, fu salutat c-un titlu nou. O clipă rămase nedumerit, apoi faţa lui urâtă se lumină de un zâmbet.

— Sunt sigur – zise el, nu fără oarecare mândrie – că sunt singurul inspector din ţară care nu ştie unde-i îngropată Regina Elisabetha.

CAPITOLUL VIII.

RAY NEPRICOPSITUL.

E o prostie fără seamăn, îşi zicea Dick de zece ori pe zi, ca un om în toată firea ca mine să şteargă în fiecare dimineaţă în calendar, zilele care-l mai despart de duminică.

Un chip frumos?… Dick mai văzuse şi altele. O mlădiere în mers, o desăvârşită distincţie în tot ce face… Dar degeaba încerca el să analizeze farmecul pe care-l răspândea în jurul ei, Ella Bennett. Tot ce ştia era că aştepta cu nerăbdare duminica.

Când Dick deschise portiţa de la grădină, văzu pe grăsuliul Johnson, foarte comod aşezat într-un fotoliu de paie. Philo se sculă c-un zâmbet plin de bunăvoie, şi-i întinse mâna. Lui îi plăcea acest om.

— Mi-a spus Ray că vei veni, Mr. Gordon. E cu Miss Bennett în grădina din dos, şi după înfăţişarea lui, pricep că i se spun câteva adevăruri, nu prea plăcute. Cum ţi se par toate astea?

— Nu mai dă pe la Bancă? întrebă Dick.

— Mi se pare că a fost dat afară de-a binelea, zise Philo Johnson, mâniat. Am fost nevoit să-l concediez. A aflat bătrânul despre purtările lui, prin nu ştiu ce sistem de spionaj, ascuns şi misterios. Era cât p-aci să mă dea şi pe mine afară.

— Dumneata ştii unde stă Maitland – are casă în oraş? întrebă Dick.

Johnson zâmbi.

— O, da – zise ironic – are casă. Abia acum un an am descoperit unde e, şi până acum n-am spus nimănui. Dar nici acum n-am să-ţi dau amănunte. Bătrânul Maitland şade în cea mai murdară mahala, şi-n desăvârşită sărăcie, ca orice lucrător! Măcar că e plin de milioane!

— Spune-mi, Mr. Johnson, de ce poartă bătrânul mănuşi peste zi?

— Nu ştiu. Credeam că vrea să ascundă vreun semn de pe mână dar el nu-i dintre aceia care ar purta mănuşi pentru aşa ceva. E tatuat cu ancore şi delfini pe amândouă braţele…

— Şi cu broaşte? întrebă liniştit Dick.

Philo păru mirat.

— Nu. Broaşte n-am văzut. Pe unul din braţe are un grup de şerpi – asta am văzut-o. Doar n-o fi şi bătrânul Maitland o Broască – ce zici?

Şi Dick zâmbi, văzând spaima celuilalt.

— Mă întreb şi eu, zise el.

Chipul, de obicei, vesel al lui Johnson se întunecase.

— E destul de scârbos ca să mai fie şi Broască, zise el.

În acea clipă se iviră, din fundul grădiniţii, Ray şi cu soră-sa. Un nor de furtună întunecă fruntea lui Ray şi se făcu şi mai negru, când zări pe Dick Gordon.

Fata avea obrajii aprinşi şi se vedea că-i venea să plângă.

— Ia ascultă, Gordon – zise de-a dreptul băiatul – mi se pare că dumneata eşti acel care a împuiat urechile surorii mele cu vorbe despre mine. L-ai pus pe Elk să mă spioneze. Ştiu, pentru că l-am prins.

— Ray, nu-ţi dau voie să vorbeşti cu Mr. Gordon, întrerupse aprins fata. Nu mi-a spus niciodată ceva rău de tine. Tot ce ştiu am văzut eu însumi. Mi se pare că uiţi că Mr. Gordon este musafirul tatei.

— Nu mă lasă nimeni în pace, bombăni Ray, până şi Johnson!

Şi se întoarse cu un zâmbet către omul chel, dar Johnson nu zâmbi la rândul său.

— Trebuie să vadă cineva de tine, băiete, zise el.

Atmosfera între ei nu se limpezi, până nu apăru John Bennett, pe cărarea de cărămizi, cu aparatul de fotografiat pe umăr.

— Îmi pare bine că te văd în sfârşit la noi, Mr. Johnson. Cum se poartă Ray la Bancă?

Johnson aruncă lui Dick o privire disperată.

— Hm… bine, Mr. Bennett, bâlbâi el.

Va să zică nu trebuie să afle John Bennett că Ray se apucase de altă carieră? Amestecul lui în această minciună, îl stânjenea pe Gordon. Se vede că-l apăsa şi pe Johnson, căci după ce se ridicară de la dejun, care se desfăşura într-o stare sufletească cam încordată, bietul Johnson îşi descărcă sufletul faţă de Gordon:

— Simt că-l trag pe sfoară pe bătrânul Bennett, Ray ar fi trebuit să-i spună adevărul.

Dick îi dădu dreptate. Nu avea poftă să discute despre Ray, în acea clipă. Venise ceasul să descopere ceea ce descoperă orice îndrăgostit: că strălucirea ce înconjoară fiinţa iubită, nu înconjoară şi rudele şi prietenii ei. Şi mai făcu încă o descoperire: grăsuliul Mr. Johnson, era şi el îndrăgostit de Ella. Când se depărta ea, îl vedeai cum îi piere cheful.

Aşa se întâmplă când o luă Dick de braţ şi se îndreptă cu dânsa spre grădina de trandafiri din dosul casei.

— Nu ştiu de ce vine omul ăsta pe aici, zise mânios Ray, după ce dispăruse Dick şi fata. Nu e din acelaşi rang social cu noi şi nu mă poate suferi.

— Nu mi se pare, că nu te poate suferi, Ray, zise Philo deşteptându-se din întunecata visare în care se cufundase! E un băiat foarte drăguţ.

— Mofturi, zise celălalt cu dispreţ. E un încrezut! Şi apoi e şi poliţist, şi eu nu-i pot suferi! Dacă-ţi închipui că nu ne dispreţuieşte, pe dumneata şi pe mine, te-nşeli. Ce e mai mult decât mine? Şi pun rămăşag că am să am o dată şi odată, mai mulţi bani decât el!

— Banii nu sunt singurul lucru de seamă în lume, zise apăsat Johnson. De ce meserie te-ai apucat, Ray?

— Nu pot să-ţi spun. E ceva confidenţial, zise misterios Ray. N-am putut să spun nici Ellei, cu toate că s-a ţinut de mine, ore întregi. Sunt unele lucruri despre care un om nu poate vorbi, fără a destăinui secrete ce nu sunt ale lui.

În liniştea grădinii cu trandafiri, un alt membru al familiei Bennett îşi destăinuia îngrijorările unui ascultător plin de simpatie.

— Eu simt că tata a ghicit ceva, zicea Ella. Ieri a lipsit de acasă mai toată noaptea. Eram trează când s-a întors şi avea o înfăţişare care m-a îngrozit. Mi-a spus că a umblat de colo, colo, jumătate din noapte, şi după noroiul de pe ghetele lui, trebuie să fi fost adevărat.

Dick nu împărtăşea părerea fetei.

— Fără a cunoaşte mult pe Mr. Bennett, nu cred că-i omul care să sufere ceva în tăcere, când e vorba de fratele dumitale. Mai uşor mi-aş închipui că i-ar trage o săpunealã fără pereche.

— De ce s-a purtat Ray aşa de nesuferit cu mine?

Fata scutură din cap.

— Nu ştiu. Ray s-a schimbat cu totul. Azi dimineaţă când m-a sărutat, mirosea a whisky – până acum nu avea obicei să bea. Viaţa nouă pe care o duce îl prăpădeşte. De ce şi-a luat alt nume, dacă noua lui meserie e cinstită?

Era o zi călduroasă şi cerul fără nori. Ella servi ceaiul pe pajişte şi găsi în Dick şi Johnson, două ajutoare, dar Ray rămase tot duşmănos, şi nici prezenţa bătrânului Bennett, nu izbuti să schimbe cu ceva situaţia.

— Ce-i rău când faci parte din poliţie e că nici un minut nu-ţi întrerupi meseria, zise Ray, în timpul ceaiului. Bunăoară acum, Mr. Gordon, îmi închipui că-ţi notezi în minte toate spusele noastre ca să-ţi fie poate de folos vreodată.

Dick îşi luă foarte tacticos o bucată de pâine cu unt, înainte de a răspunde.

— Adevărul e că am o memorie foarte bună, zise el. Îmi ajută uneori pentru a uita şi alteori, îmi ajută să tac, în împrejurări foarte grele.

Ray se învârti deodată în scaun.

— Nu v-am spus eu, că-şi face meseria? strigă el cu un ton de triumf. Ah, iată-l colo pe credinciosul Elk, căpetenia spionilor!

Dick ridică ochii, mirat. Când se despărţise de Elk, acesta era gata să plece spre nord, pe urma unei noi crime a Asociaţiei Broaştelor, care ieşise la lumină. Şi acum, iată-l colo, cu braţele rezemate de gard, şi bărbia de braţe, uitându-se melancolic, prin ochelari, la sindrofia de pe pajişte.

— Pot să intru, Mr. Bennett?

John Bennett, cu ochi isteţi şi ageri, îi făcu semn să intre.

— Treceam pe aici din întâmplare şi m-am gândit să vă fac o vizită. Bună ziua, Miss – bună ziua, Mr. Johnson.

— Dă scaunul tău sergentului Elk, mormăi John Bennett, şi Ray se sculă încruntându-se.

— Inspector, corectă Elk. Nu, mulţumesc, mulţumesc. Mai bine stau în picioare, să mai cresc, hai? Da, acum sunt inspector. Parcă nu-mi vine să cred şi când mă salută oamenii mei, uit să le răspund la salut.

Apoi se întoarse către Dick Gordon.

— Voiam să ştiu, domnule căpitan, dacă pot să am un concediu de o zi, săptămâna viitoare; am ceva încurcături în familie.

Dick, care nici nu ştia că prietenul său avea familie, rămase mirat.

— Îmi pare rău, Elk, zise el, binevoitor.

Elk oftă.

— Îmi vine greu, dar simt c-ar fi nevoie să-ţi spun chiar acum, dacă îmi permite Miss Bennett?…

Dick se sculă, îl urmă pe detectiv până la portiţă, şi atunci Elk şopti.

— Azi noapte au intrat hoţii în reşedinţa Ministrului de Externe, Lord Farmley; Broaştele au dispărut cu tratatul de comerţ.

Fata, care-i privea pe furiş, pe amândoi, nu zări nimic pe figura lui Dick Gordon, care să dovedească că primise vreo veste însemnată. Dick se întoarse încet, spre masa de ceai.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, zise el. Vestea lui Elk mă sileşte să mă întorc în oraş.

Citi părerea de rău în ochii Ellei şi se simţi plin de mulţumire. Îşi luă scurt rămas bun şi porni spre oraş cât îl putea duce maşina de repede.

În drum, Elk îi spuse tot ce ştia.

Lord Farmley petrecuse sfârşitul săptămânii în locuinţa sa din oraş. Tocmai lucra la nişte clauze din tratat, în privinţa cărora ambasadorul american ceruse şi obţinuse câteva amendamente folositoare ţării lui.

Toate acestea le află Dick mai târziu. Atunci nu ştia că ambasada americană cunoştea existenţa tratatului. Lord Farmley pusese înapoi tratatul, în casa de fier, care era patentată după cel mai nou sistem, închisă cu o încuietoare dublă şi zidită în peretele biroului său, apoi deschise alarma electrică, împotriva hoţilor, şi se duse să se culce. Nu avu nevoie să deschidă casa de fier până după dejun. Se părea că uşile de fier nu fuseseră atinse. După dejun, vrând să lucreze din nou la tratat, Lordul Farmley vârî cheia în broască şi văzu că nu era încuiată; trase de mâner, care nu opuse nici o rezistenţă, deschise şi văzu că dispăruse tratatul, precum şi notele lui.

— Cum au intrat? întrebă Dick, pe când maşina vâjâia ca nebună de-a lungul şoselei.

— Prin fereastra de la cămară – cămările se vede c-au fost născocite de un arhitect pungaş, zise Elk. A fost al dracului de bine chibzuit. N-am văzut, în douăzeci de ani, o spargere făcută cu mai mult meşteşug şi numai doi oameni în lume ar fi putut s-o facă. Nici urme de degete, nici găuri în uşa de

fier, totul curat şi lucrat cu măiestrie. Parcă-ţi place să vezi aşa ceva.

— Aş dori ca Lord Farmley să fi găsit în toate astea, tot atâta plăcere cât şi dumneata, zise Dick, cu glas amar.

— Pot să-ţi spun că nu-i venea să râdă, răspunse Elk, cel puţin cât am fost eu acolo.

Şi Lord Farmley nu râdea nici când veniră Elk şi Dick la dânsul.

— E grozav, Gordon, grozav! Avem diseară un consiliu de miniştri pentru această chestie. Primul Ministru s-a întors în oraş. Pentru mine e sfârşitul carierei politice.

— Şi credeţi că e tot o ispravă, de-a Broaştelor?

Drept răspuns, Lord Farmley deschise uşa casei de fier. Pe partea dinăuntru a uşii, imprimat în alb, întocmai acelaşi desen pe care-l văzuse Elk pe uşa apartamentului domnului Broad.

Pentru cine nu era expert în materie era cu neputinţă să ghicească în ce chip fusese deschisă casa de fier. Singur Elk arătă cum fusese scos din loc mânerul în mod aproape nevăzut şi cum fusese apoi introdus un explosiv puternic care distrusese sistemul de încuietoare, fără a fi auzit de nimeni din casă.

— A întrebuinţat un explozibil fără zgomot, zise Elk. În ziua de azi se poate împiedica gazul de a ieşi cu violenţă dintr-o bombă ca şi din ţeava unui pistol. V-am spus că numai doi oameni în lume ar fi putut face aceasta.

— Cine sunt?

— Tânărul Harry e unul – dar a murit de mult şi Saul Morris este al doilea, dar a murit şi el.

— Deoarece această faptă nu e datorită celor doi morţi, zise Lord Farmley, cu firească nerăbdare, cred c-ai face bine să te gândeşti la a treia persoană.

Elk scutură încet din cap.

— Vezi bine că e şi un al treilea, mai al dracului chiar decât ceilalţi doi, zise el, rostindu-şi gândul, tare. Cunosc pe cei mai de seamă spărgători de azi şi pot să jur că n-a fost

niciunul dintre ei. Asta e lucru de mare maestru, mylord, şi mi se pare că ştiu cine e.

Lord Farmley, care ascultase răbdător, ieşi cu paşi mari din birou, lăsând pe cei doi oameni singuri.

— Domnule căpitan – zise atunci Elk – ai putea să-mi spui unde era bătrânul Bennett, ieri noapte?

Tonul lui Elk era nepăsător, dar Gordon simţi înţelesul ascuns al întrebării şi pricepând însemnătatea unei asemenea bănuieli, pentru fata pe care o iubea, mai mult decât crezuse, simţi că i se opreşte răsuflarea.

— N-a fost acasă mai toată noaptea, răspunse el. Mi-a spus Miss Bennett că a plecat de vineri şi nu s-a întors decât azi dimineaţa în zori. Dar pentru ce?

Elk scoase o hârtie din buzunar, o desfăşură încet, şi-şi potrivi ochelarii.

— Am pus un om să-mi însemne toate lipsurile de acasă ale lui Bennett. Mi-a fost uşor pentru că femeia care se duce în fiecare dimineaţă să-i facă curăţenie în casă are memorie foarte bună, zise el, tacticos. A lipsit de acasă de cincisprezece ori anul acesta şi de câte ori a lipsit s-a făptuit câte o spargere, c-un neîntrecut meşteşug.

Dick răsuflă adânc.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Vreau să zic, răspunse Elk, foarte liniştit că de n-o putea Bennett să dea socoteală de faptele sale de sâmbătă noaptea, am de gând să pun mâna pe el. Pe Saul Morris nu l-am văzut niciodată şi nici pe Wal Cormon, dar poate că nu sunt chiar aşa de morţi cum merge vorba. Am de gând să mă duc pe la moş Bennett şi poate mă apuc de ceva: de învierea morţilor!

CAPITOLUL IX.

UN NAUFRAGIU.

John Bennett lucra în grădină la el de dimineaţă când sosi inspectorul Elk, care intră de-a dreptul în subiect.

— A fost o spargere la reşedinţa lordului Farmley, în noaptea de sâmbătă spre duminică. Probabil între miezul

nopţii şi trei dimineaţa. S-a pus un explozibil în casa de bani şi s-au furat documente importante. Am venit să-ţi cer socoteală de ceea ce ai făcut de sâmbătă noaptea până duminică dimineaţa.

Bennett se uită drept în ochii detectivului.

— Eram pe drumul de la Londra încoace, am venit acasă pe jos. La orele două, stăteam de vorbă cu un poliţist la Rodking. La douăsprezece eram la Kingsbridge şi iarăşi am vorbit cu un poliţist. Amândoi mă cunosc pentru că fac adesea drumul pe jos la Dorking şi la Kingsbridge. Cel de la Dorking e, ca şi mine, fotograf amator.

Elk stătu pe gânduri.

— Sunt cu automobilul. Ce-ar fi să vii cu mine să vorbim cu cei doi poliţişti? propusese el, şi spre mirarea lui, Bennett primi îndată.

La Dorking dădură de omul căutat. Tocmai pleca la postul său.

— Da, domnule inspector, ţin minte c-am vorbit cu Mr. Bennett. Vorbeam despre fotografii de animale.

— Ştii bine? Ce oră era?

— Cât se poate de bine. La două trece patrula pe la mine, şi-a venit pe când şedeam de vorbă.

Sergentul de patrulă, deşteptat din somnul de dimineaţă, întări cele spuse de poliţist.

La fel se întâmplă şi cu cercetarea făcută la Kingsbridge. Elk porunci şoferului să-i înapoieze la Horsham.

— N-am de gând să-ţi cer scuze, Bennett, zise el; cunoşti destul meseria mea ca să-ţi dai seama de situaţie.

— Nu mă plâng de nimic, zise posomorât Bennett, datoria-i datorie. Dar am dreptul să ştiu de ce din toţi oamenii de pe lume, tocmai pe mine, mă bănuieşti?

Elk bătu în geam şi maşina se opri.

— Hai să umblăm: pe jos pot vorbi mai bine, zise el.

Se dădură jos şi merseră câtva timp fără a vorbi.

— Bennett, eşti bănuit din două motive. Eşti un om misterios, din pricină că nimeni nu ştie din ce trăieşti. N-ai

nici un venit, n-ai nici o meserie şi din când în când dispari de-acasă şi nu ştie nimeni unde te duci. Dac-ai fi mai tânăr, aş bănui că ai o viaţă tăinuită, în sensul obişnuit al cuvântului. Dar aşa ceva nu se potriveşte cu dumneata. Asta a fost numărul unu. Acum iată numărul doi: de câte ori dispari de-acasă se întâmplă undeva o mare spargere. Şi mi-a intrat în cap că de data asta e o pungăşie de-a Broaştelor. Broaştele plătesc sume bune, chiar în afară de tovărăşia lor, pentru o muncă bine făcută.

Şi dumneata bănuieşti că m-aş pricepe la aşa aşa muncă? zise Bennett.

— Tocmai – spargerea de la Lord Farmley e fapta unui expert – îmi aminteşte de Saul Morris.

Ochii lui pătrunzători erau pironiţi pe faţa lui Bennett, dar acesta nu-şi destăinui gândurile nici printr-o tremurătură de geană.

— Mi-aduc aminte de Saul Morris – repetă încet Bennett. Nu l-am văzut, dar am auzit despre faptele lui. Semăna oare cu mine?

Elk strânse din buze şi-şi încordă şi mai mult privirea.

— Dacă ştii ceva despre Saul Morris, ştii că niciodată n-a pus poliţia mâna pe el, şi că nimeni în afară de banda lui, nu l-a văzut vreodată, aşa încât nu poate fi recunoscut.

Iarăşi se făcu tăcere o clipă.

— Asta n-am ştiut, zise Bennett. Apoi întorcându-se spre maşină, vorbi din nou: eu nu m-am supărat pe dumneata. Ştiu că purtarea mea dă de bănuit, dar în ceea ce priveşte spargerea, nu ştiu nimic despre ea. De altfel, tot aşa aş spune în orice caz, fie c-aş şti, fie că n-aş şti. Te-aş ruga să nu vorbeşti despre aceasta cu fiica mea, pentru că… nu mai e nevoie să-ţi spun pentru ce.

Elk înţelese. În aceeaşi dimineaţă, mărturisi lui Dick, că dăduse greş.

— Nu ştiu de ce m-am legat de Bennett zise el.

— Se vede că m-am prostit. Văd că ziarele vorbesc de spargere.

— Da, însă nu ştiu ce s-a furat – adăugă încet Dick.

— Asta trebuie să rămână secret.

Se aflau în biroul unde lucra provizoriu Dick. În biroul cel mare, doi zidari reparau zidul găurit de pistolul care trăsese în Gordon. Elk şi Gordon aruncară o privire pe braţul stâng al lucrătorilor. Elk îşi adusese aminte că nu aflase încă identitatea vagabondului Carlo. Cu toate străduinţele lui Gordon şi paza bine organizată, Carlo se făcuse nevăzut şi nu mai fusese regăsit. Această întâmplare îl necăjea rău pe Gordon şi Elk o ştia, căci Carlo era cunoscuta unealtă a numărului şapte, omul cel mai de seamă din toată tovărăşia, afară de Broasca însuşi.

— Tare aş vrea să văd pe acest Carlo, exclamă Elk, pe gânduri, şi mult aş da să aflu ce ştie Lola…

— Despre Broaşte? întrebă Dick. N-aş prea crede că s-ar da aşa uşor pe mâna ei. Mai degrabă trebuie să fie cum spui dumneata că dau de lucru la persoane din afară de banda lor şi că le plătesc bine.

Elk nu-şi mai bătu capul şi petrecu restul zilei, făcând cercetări fără folos.

Întorcându-se la biroul lui, la Scotland Yard, stătu multă vreme ghemuit pe scaun, cu mâinile în buzunare, cu ochii pironiţi pe masa de scris. Apoi sună şi intră subalternul său, Balder.

— Du-te la arhivă şi caută-mi tot ce se ştie despre spărgătorii de case de bani din toată ţara. Şi caută şi pe suedezi şi americani. Printre ei sunt doi-trei, foarte dibaci.

Omul se întoarse peste câtva timp, cu un vraf de hârtii, fotografii şi amprente digitale.

— Poţi pleca, Balder – omul de serviciu le va pune la loc, la noapte.

Şi se pregăti pentru o noapte de plăcută cercetare.

Ajunsese la sfârşitul vrafului, când dădu de fotografia unui tânăr cu mustaţa lăsată în jos şi o claie de păr creţ. Era o fotografie neretuşată în care se vedeau cele mai mici cusururi ale pielii. Pe fotografie era tipărit: „Henry John

Lyme, r.v.” „R. V.” erau litere din codul închisorilor: anii de la 1874 până la 1889 se însemnau cu câte o literă capitală din alfabet. După aceea începeau literele mici:r” însemna că Henry J. Lyme, fusese în închisoare în anul 1891, iar „v” însemna că mai fusese o dată închis în 1895.

Elk mai citi scurtul şi groaznicul rezumat: născut în Guernesy, în 1873, fusese de şase ori închis, înainte de a împlini douăzeci de ani. În pagina în care erau înşirate crimele lui, se citea: „primejdios; poartă pistol”. Mai jos, era scris de altă mână, şi cu cerneală roşie care se întrebuinţează la încheierea carierei unui criminal: „mort pe mare pe vasul „Channel Quen” la Black Rock în februarie 1898”.

Elk îşi reaminti de naufragiul de la Black Rock. Întoarse pagina ca să citească înşirarea crimelor omului şi comentariile persoanelor oficiale, care din când în când, fuseseră în contact cu el. Unul din comentarii era: lucrează singur. Altul era: niciodată n-a fost văzut cu vreo femeie. A treia notiţă era rău scrisă dar când Elk reuşi s-o descifreze, aproape sări de pe scaun văzând următoarele: „de adăugat la semnele de pe trup, o broască tatuată pe antebraţul stâng”.

Data la care erau însemnate acestea, era data ultimei închisori a omului. Elk mai întoarse o pagină şi găsi D. P. adică „descrierea Prizonierului” în care nu se pomenea de broasca tatuată. Se vede că cercetătorul nu-şi făcuse bine datoria. Citi cuvânt cu cuvânt descrierea: „Henry John Lyme sau Young Harry sau Bombas Martin sau Ray Pleace sau Boy Harry înălţimea 1,80 m, pieptul lat, pieliţa trandafirie, ochi cenuşii, dinţi buni, gura potrivită, gropiţă în bărbie. Nasul drept. Păr castaniu, ondulat, îl poartă lung. Faţa rotundă. Mustaţa lăsată în jos, are favoriţi. Picioare şi mâini normale. Degetul cel mic de la piciorul stâng amputat din pricina unui accident. Vorbeşte bine şi scrie frumos. Particularităţi n-are. Fumează ţigări. Se dă drept funcţionar, perceptor, inspector al sănătăţii, lucrător la

compania de gaz sau de canalizare. Vorbeşte bine franceza şi italiana. Nu bea; joacă cărţi, dar nu e jucător, se ascunde de obicei la Roma sau Milano. N-a făcut închisoare în ţară străină. Nu are familie… îndată după o crimă trebuie căutat sau într-un hotel bun, sau în docuri, lucrând la vapoare olandeze sau scandinave. A fost văzut de câteva ori la Guernsey…”

După aceasta, urmau măsurătorile după sistemul Bertillon şi semnele de pe trup – acestea se întâmplaseră înainte de a se introduce sistemul amprentelor digitale. Dar nu se pomenea de broasca de la antebraţul stâng.

Elk adăugă pe document, acest amănunt care lipsea. Şi dedesubt scria: „Acest om poate să fie încă în viaţă” şi semnă cu iniţialele sale.

CAPITOLUL X.

ÎN HARLEY TERRACE.

Pe când scria astfel, sună telefonul. Elk îşi termină notiţa cu liniştea obişnuită, apoi luă receptorul şi auzi un glas:

— Căpitanul Gordon vă roagă să luaţi un taxi şi sa veniţi cât se poate de repede la dânsul… E o chestie urgentă. Vorbesc din Harley Terrace.

— Foarte bine, răspunse Elk care îşi luă umbrela şi pălăria, puse îndărăt documentele la locul lor şi ieşi în curtea întunecoasă.

Scotland Yard are două intrări: una se deschide în Withehall, unde ar fi găsit îndată un taxi, iar cealaltă se deschide pe cheiul Tamisei, ceea ce ar fi fost pentru un ocol, mai ales că la această oră, nu prea trăgea nădejde să găsească un taxi. Elk era aşa de adâncit în gânduri, că se pomeni pe chei, înainte de a-şi da seama unde era. Găsi în sfârşit o rablă de birjă şi se urcă într-însa, dând adresa. Birjarul era bătrân şi pesemne cam afumat, căci în loc să oprească la nr. 273, trecu mai departe cu vreo douăsprezece case şi se opri numai la o interpelare violentă a clientului său.

Pe când Elk aştepta ca birjarul să-i dea restul, se uită înapoi în lungul străzii. O maşină era oprită în faţa uşii lui Dick Gordon, cu luminile stinse. Tot acolo se mai aflau doi oameni, cu spatele rezemat de grilaj. Elk auzea zgomotul înfundat al motorului. Mai făcu un pas şi aruncă o privire şi pe trotuarul celălalt. Acolo erau alţi doi oameni, care păreau că se plimbă alene, faţă în faţă cu cei doi dintâi. Elk se uită împrejur. Birja se oprise în faţa locuinţei unui doctor. Nu stătu mult pe gânduri şi zise:

— Aşteaptă până mă întorc.

— Să nu stai mult – se rugă bătrânul birjar.

— Peste un sfert de ceas se închid cârciumile.

Din fericire, doctorul era acasă, şi Elk îi mărturisi cine era. Peste câteva minute, vorbi la telefon cu cel mai apropiat comisariat.

— Sunt Elk, de la Poliţia Centrală, zise repede, şi-şi dădu numărul din codul secret. Trimiteţi câţi oameni puteţi să închidă Harley Terrace din ambele părţi ale nr. 273 şi opriţi orice maşină îndată ce veţi vedea semnalul meu: două lumini lungi şi două scurte. În cât timp pot sosi oamenii voştri?

— În cinci minute, Mr. Elk.

Puse la loc receptorul şi ieşi în hol. Doctorul întrebă speriat:

— S-a întâmplat ceva?

Îşi scoase pistolul şi pregăti trăgaciul.

— Sper că da, zise cu gravitate. Căci dacă aş fi scos geaba toată divizia, pentru că nişte trecători nevinovaţi se reazămă de un grilaj în Harley Terrace, aş plăti cam scump, crede-mă.

Aşteptă cinci minute, apoi deschide uşa şi ieşi în stradă. Oamenii erau în acelaşi loc, şi zări două camioane-automobile, care veneau fiecare din altă direcţie şi se opriră punându-se de-a curmezişul străzii.

Elk fulgeră două lumini la dreapta şi două la stânga şi sări pe trotuar. Văzu atunci că bănuielile lui erau îndreptăţite.

Oamenii de pe celălalt trotuar alergară în pas alert până la automobilul oprit cu luminile stinse şi săriră în el pe când pornea. În acelaşi timp săriră în maşină şi cei doi care păzeau intrarea nr. 273. Dar era prea târziu. Maşina se ciocni cu camionul, se auzi un zgomot de geamuri sparte şi când ajunse Elk la locul ciocnirii, toţi cei cinci fugari erau în mâinile agenţilor care mişunau în toată strada. Cei prinşi nu se împotriviră câtuşi de puţin. Unul dintre ei, şoferul, care încercă să-şi apuce revolverul pe ascuns, se trezi cu mâinile legate, iar ceilalţi patru se lăsară duşi fără greutate.

Ajungând la poliţie, Elk putu să-şi vadă prinşii. Patru din ei erau vagabonzi, fără nici o îndoială şi purtau cu stângăcie hainele cumpărate de la vechituri. Al cincilea, şoferul, care purta un nume rusesc, era un om mititel, cu ochi ageri, care priveau îngrijoraţi feţele tuturor. Doi dintre prinşi, aveau revolvere încărcate, şi în automobil se găsiră patru bastoane, cu plumb înăuntru.

— Scoateţi-vă hainele şi ridicaţi-vă mâinile! porunci inspectorul.

— De prisos, Elk, interveni şoferul. Cu toţii suntem Broaşte din cele mai bune.

— Broaşte bune nu există – zise Elk. Broaşte nu sunt decât rele şi una e mai rea decât toate, dar să lăsăm asta. Du-l pe fiecare în celula sa – porunci sergentului – să nu se mai întâlnească între ei. Pe Litnov să-l ducă la Poliţia centrală.

Şoferul se uită neliniştit, când la Elk, când la sergentul postului.

— Ce-aveţi de gând cu mine? întrebă el. În Anglia nu e voie să întrebuinţaţi tortura.

— S-a modificat legea – zise ameninţător Elk – şi prinse mâinile rusului în cătuşe.

Legea nu fusese modificată, însă asta n-o ştia rusul. Tot drumul până Ia Scotland-Yard, omul rămăsese pe gânduri, iar când fu băgat în biroul lui Elk, era gata să facă a destăinuiri.

Dick, care nu aşteptase pe detectiv la Harley Terrace, află tot ce se petrecuse, abia după sosirea lui Elk.

— Nu mi-am dat seama că era un complot, până ce nu am văzut băieţii ce ne aşteptau la uşă – zise Elk. Bineînţeles că nu ai telefonat dumneata. Aici m-am arătat eu cam prost. Dar Broaştele sunt oameni pricepuţi! Se aşteptau să intru în Scotland-Yard prin Withehall şi aveau un taxi gata să mă ia, şi dacă nu izbuteau aşa, puseseră oameni să m-aştepte în Halley Terrace. Pricepuţi, nu glumă!

— Şi cine comanda?

Elk ridică din umeri.

— Nu ştiu cine, răspunse el. Litnov primise ordinul prin poştă, era iscălit numărul „şapte” şi nimic altceva. Spune că n-a văzut niciodată o Broască, din ziua când a intrat cu ele în tovărăşie. Nu-şi aduce aminte unde a depus jurământul. Maşina aparţine Broaştelor şi el e plătit în fiecare săptămână ca să îngrijească de ea. De obicei este în serviciul Clubului Herron şi conduce camionul lor. Îmi spune că mai sunt douăzeci de maşini, ascunse prin Londra, care stau degeaba în garaj, şi fiecare are câte un şofer care se duce o dată pe săptămână să îngrijească de ele.

— Clubul Herron – e un bar, condus în tovărăşie de Lola şi de Brady, zise Dick.

La rândul lui, Elk chibzui o clipă apoi zise:

— La asta nu mă gândeam încă. Dar asta nu înseamnă că cei de la Herron ştiu ce-a făcut Litnov azi noapte. Am să trec pe la acel club.

Dar fu scutit de osteneală, căci a doua zi, când ajunse la birou, găsi un om care-l aştepta.

— Numele meu este Hagn şi sunt directorul clubului Herron zise, prezentându-se. Am aflat că unul din oameni a dat de bucluc; ce s-a întâmplat, Mr. Elk?

Acesta scutură din cap:

Nu pot să-ţi dau nici o informaţie în această privinţă.

— Aş putea să-l văd?

— Nu! – răspunse Elk.

— A dormit bine şi vă trimite salutări amicale.

Mr. Hagn păru mâhnit.

— S-ar putea să aflu unde mi-a pus cheia de la pivniţa cu cărbuni? – stărui el. Îmi vine foarte greu fără acea cheie.

Poliţistul stătu la îndoială.

— Pot să-l întreb, zise el, şi lăsând pe Mr. Hagn sub ochii ageri ai secretarului său, trecu prin curte, până la celula unde era închis rusul.

Litnov se sculă de pe patul de scânduri, când se deschise uşa celulei.

— A venit un prieten de-al dumitale; întreabă unde ai pus cheia de la pivniţa de cărbuni.

O foarte uşoară licărire se aprinse în ochii şireţi ai rusului. Dar Elk o zări.

— Spune-i c-am lăsat-o omului de la Wandsworth, zise el.

— Bun! făcu Elk şi se întoarse la Hagn.

— Zice c-a lăsato pe drumul de la Pentonville, minţi Elk, dar Hagn păru mulţumit.

Întorcându-se la celulă, Elk căuta pe paznic.

— Te-a întrebat omul ăsta unde va fi dus de aici? îi cercetă el.

— Da, răspunse sergentul şi i-am spus că are să fie dus la Wandsworth.

Elk ghicise că întrebarea despre cheie era dinainte pusă la cale între ei.

— Aceşti oameni vor fi duşi la închisoarea din Wormwood şi nu trebuie să li se spună, ordonă Elk.

În după-amiaza aceleaşi zile, o dubă celulară, trasă de cai, ieşi din Scotland-Yard şi se îndreptă spre Shaftesbury Avenue; acolo se întâlni cu un camion, al cărui şofer neîndemânatic, o ciocni în coastă apucându-i o roată. Pe dată răsări, nu se ştie de unde, o gloată de oameni cu înfăţişări ciudate. S-ar fi părut că toţi vagabonzii din lume ar fi stat la pândă ca să se adune în jurul trăsurii oprite. Uşa fu smucită şi paznicul tras cu sila afară din trăsură. Dar înainte de a-i face vreun rău, douăzeci de agenţi ieşiră din

trăsură şi din capul străzii sosiră în trap douăzeci de poliţişti călări, cu măciuci în mână. Încăierarea ţinu mai puţin de trei minute. Câţiva din vagabonzi izbutiră să scape, dar cei mai mulţi, înlănţuiţi doi câte doi, porniră fără multă împotrivire, între agenţii călări.

Dick Gordon, care se pricepea în ordonarea lucrurilor, privise toată întâmplarea de pe acoperişul unui omnibus, încărcat de agenţi, care se luase pe urmele camionului cu pricina.

După ce se potoliră toate, regăsi pe Elk.

— Aţi arestat pe cineva mai de seamă? întrebă el.

— E prea devreme ca să ştiu – zise Elk. Mie îmi par Broaşte fără importanţă. Cred că Litnov e acum la Wandsworth – l-au dus într-o maşină închisă, înainte de a ieşi duba.

Când ajunse la Scotland-Yard, înşiră Broaştele pe două rânduri, păzite de o sumedenie de agenţi, adunaţi la amândouă ieşirile. Cercetă braţul fiecăruia şi la fiecare găsi tatuajul. Când termină cercetarea, puse pe toţi vagabonzii într-o curte interioară, sub pază înarmată.

— Unul din oameni vrea să vă vorbească, domnule inspector.

Elk aruncă lui Dick o privire întrebătoare.

— Primeşte-l – zise Dick. Ar fi păcat să pierdem vreo informaţie, ce ne-ar putea da.

Un poliţist aduse un vagabond. Era un om înalt, cu barba nerasă de-o săptămână, zdrenţuit şi murdar.

— Ei, ce e, Broască? zise Elk, încruntându-se la el. Ce-ai de orăcăit?

— Orăcăit e bine nimerit, răspunse omul, la auzul glasului căruia, Elk deschise ochii mari. Cred că nu-ţi închipui că rabla dumneavoastră de maşină are să ajungă la Wandsworth?

— Tu cine eşti? întrebă Elk, ascuţindu-şi privirea.

— Ei au mare nevoie de Litnov, explică Broasca. Vor să încheie socotelile cu el, şi dacă bietul neghiob crede că din

iubire frăţească pentru dânsul face Broasca atâta tămbălău, se înşală amarnic.

— Broad! Ce dracu!…

Americanul îşi linse degetul şi îşi şterse cu scuipat broasca de pe braţ.

— Îţi voi explica mai târziu, Mr. Elk, dar ascultă povaţa unui prieten şi cheamă Wandsworth la telefon.

Telefonul lui Elk sună furtunos când intră la el în birou. Închisoarea de la Wandsworth îl chema.

— Automobilul poliţiei a fost întâmpinat de-o bandă, doi oameni de-ai dumneavoastră răniţi, prizonierul omorât de-un glonţ; fu raportul dat lui Elk.

— Mulţumesc! zise Elk, cu amărăciune.

CAPITOLUL XI.

BROAD DĂ LĂMURIRI.

Reţinut sub pază poliţienească, Mr. Broad nu părea deloc stânjenit sau necăjit. Dick Gordon şi ajutorul său, ajunseră la Wandsworth, zece minute după comunicarea telefonică şi găsiră rămăşiţele maşinii, înconjurate de o gloată de oameni, ţinuţi la distanţă de către poliţie. Prizonierul mort fusese dus în închisoare, împreună cu unul din agresori, care fusese prins de nişte paznici de-ai închisorii, pe când se întorceau acasă după dejun.

Prizonierul adus din celula sa, era un om de vreo treizeci de ani, de condiţie ceva mai bună, decât obişnuitele Broaşte. Nu purta arme şi stăruia în afirmaţia că nu avea nici o cunoştinţă despre complot. După spusele sale, el era un fost slujbaş, şomer, care trecea din întâmplare pe şosea, când avusese loc ciocnirea. Văzuse lupta şi văzuse maşina plină de agresori, fugind cu dânşii; ba fusese prins când se repezise după ucigaşi; dar păzitorii care-l prinseseră, povesteau cu totul altfel. Însă dovada minciunilor sale se vedea în tatuajul de pe braţ.

— Broască, eşti un om mort, răcni Elk furios.

— Nu puteţi să mă spânzuraţi, eu n-am făcut nimic, zise omul cu glas scăzut.

— Ai ucis un om, zise Elk, închizând uşa. Eşti singurul pe care am pus mâna, şi-o să trebuiască să plăteşti pentru toţi.

Omul îşi duse mâna la gură, apoi zise sugrumat:

— Am să-ţi spun tot ce ştiu.

Elk îl duse îndărăt în celulă. Peste un ceas, Dick pornise înapoi la birou, ducând cu el importante destăinuiri. În primul rând, trimise după Mr. Joshua Broad, şi vagabondul cu ochi de vultur, se înfăţişă bucuros.

— Acum, Mr. Broad, să-mi spui toată povestea, zise Dick poftindu-l să stea jos.

Joshua se aşeză încet.

— Nu e mult de spus, zise el. Acum o săptămână am intrat în legătură cu Broaştele. Mi-am dat seama că o mare parte dintre ei nu era cunoscută de ceilalţi şi m-am lipit de cel dintâi care mi-a ieşit în cale. Atunci am aflat că azi avea să fie o încăierare mai de seamă şi m-am unit cu ei. Pe când ne îndreptam spre Scotland Yard pentru atacul asupra dubei celulare, am aflat că o bandă fusese trimisă la Wandsworth, ca să prindă pe Litnov.

— Ai văzut pe vreuna din căpeteniile lor?

Broad scutură din cap.

— Păreau toţi la fel, dar desigur că erau doi, trei care comandau. Niciodată nu se vorbea de scăparea cuiva, scopul lor era de a ucide. Aflaseră că Litnov spusese tot ce ştie, şi-l osândiseră; desigur că l-au ucis, nu-i aşa?

— Da – l-au dat gata! zise Dick, apoi adăugă:

— Dar dumneata de ce te interesezi de Broaşte?

— Aşa, degeaba, zise celălalt, cu ton leneş. Sunt un om bogat şi n-am nimic de făcut şi criminologia îmi pare nespus de interesantă. Acum câţiva ani am auzit vorbindu-se despre Broaşte şi mi-au aţâţat curiozitatea. De atunci m-am ţinut după ei.

Privirea lui nu se plecă în faţa ochilor pătrunzători ai lui Gordon.

— Acum, vrei să-mi spui, – zise Dick foarte liniştit – cum ai ajuns aşa bogat? Pe la sfârşitul războiului ai sosit în Anglia,

pe un vas care transporta vite cornute; aveai doar douăzeci de dolari în buzunar. Apoi deodată, ai dispărut, şi ai ieşit la iveală la Paris, în ajunul Crăciunului din acelaşi an. Ai atras luarea aminte a tuturor salvând o familie, care fusese bombardată de un avion şi poliţia îţi luase numele cu gândul să-ţi dea o răsplată. Poliţia franceză spune că erai foarte, foarte rău îmbrăcat – credeau ca eşti poate un dezertor din armata americană. Iar în februarie, te aflai în Hotel de Paris la Monte-Carlo, cu bani mulţi şi nenumărate costume noi.

— În adevăr, judecând după aparenţe, trecerea mea de la sărăcie la bogăţie, e neaşteptată.

Dick se uită la vagabondul jerpelit, aşezat la biroul său şi râse înfundat.

— Vrei să zici, că dacă azi te joci de-a vagabondul, poate te jucai şi atunci şi că, sub înfăţişarea unui calic erai bogat şi în 1917?

— Chiar aşa! zise Joshua Broad.

Gordon devenise iarăşi serios.

— Mi-ar plăcea mai bine să te arăţi sub înfăţişarea de om cumsecade, zise el. Nu mi-ar plăcea să spun unui american că voi fi nevoit să-l trimit în ţara lui, căci s-ar părea că plecarea spre Statele Unite, s-ar socoti drept pedeapsă. Dar poate că nu voi avea încotro.

Joshua Broad se sculă.

— Ca aluzie, e prea uşoară de înţeles; ca ameninţare e prea binevoitoare. De acum înainte mă prefac de-a binelea într-un respectabil membru al societăţii. Tot ce te rog e să nu spui Poliţiei să-mi retragă permisul, zise el.

Dick ridică din sprâncene.

— Ce permis?

— Port cu mine două pistoale şi se apropie vremea, când două nu vor fi de ajuns, zise Broad.

CAPITOLUL XII.

ÎNFRUMUSEŢAREA LUI MAITLAND.

În acea seară se dădea un concert la Queen's Hall şi marea sală era ticsită de lume pentru a auzi concertul de

vară al unui mare violonist.

Dick Gordon, în toiul activităţii lui de seară, îşi aminti că-şi luase un bilet. Era ostenit, plictisit şi cam descurajat. Primise o scrisoare de la Lord Farmley, în care stăruia să se găsească cât mai grabnic tratatul furat. În pauză, ieşi în vestibul să fumeze, şi dădu cu ochii de un om de la Scotland-Yard care se făcu că nu-l vede. Sunase clopoţelul de intrare şi Dick se pregătea să-şi arunce ţigara, când o splendidă limuzină se apropie şi se opri în faţa clădirii; un lacheu în livrea elegantă sări jos şi deschise uşa maşinii, din care coborî greoi, Mr. Ezra Maitland.

Dick auzi un strigăt uşor de mirare în spatele lui, se întoarse şi zări pe Elk în ţinuta de seară pe care o avea de când lumea.

— Doamne, Maica Domnului! şopti uimit Elk.

Şi în adevăr era îndreptăţită uimirea lui. Automobilul lui Mr. Maitland era vrednic de un monarh, cu accesoriile lui de argint lacul strălucitor şi livrelele servitorilor. Dar şi Mr. Maitland purta un costum de seară după ultima şi cea mai costisitoare modă. Barba fusese scurtată cu vreo două degete şi pe jiletca strălucitor de albă sclipea un lanţ gros de aur. Pe mână îi luceau mai multe inele, în lumina felinarului de la intrare. Purta o camelie la butonieră şi pe cap, jobenul cel mai lustruit din lume. Rezemat de un baston de abanos şi fildeş, păşi pe trotuar.

— Ciorapi de mătase… pantofi de lac. Ia te uită la inelele lui, suflă Gordon lui Elk.

— A înnebunit, zise Elk, luându-se după dânsul, ca un somnambul.

Dick, de la locul lui, vedea foarte bine pe milionar. Tot timpul cât ţinu programul, Maitland rămase cu ochii închişi, şi începea să bată din palme după fiecare bucată, aşa de târziu, încât Dick era încredinţat că bătrânul dormea şi era deşteptat numai de zgomotul aplauzelor celorlalţi.

Când se sfârşi concertul, Maitland se uită cu teamă împrejur parcă ar fi vrut să se asigure că într-adevăr se

sfârşise, şi apoi ieşi în hol ţinându-şi cu stângăcie jobenul în mână. Directorul teatrului se repezise să-l ajute la urcarea în automobil.

— E milionarul Maitland, Mr. Elk, zise el. E prima oara când vine aici, dar acum de când locuieşte în oraş…

— Dar unde locuieşte? întrebă Elk.

— A cumpărat palatul Prinţului de Caux, în Berkeley Square, zise directorul.

Elk deschise ochii mari.

— Ia mai spune o dată!

— A cumpărat Palatul Prinţului de Caux, repetă directorul. Mi-a spus-o sigur misitul, azi dimineaţă.

Elk rămăsese mut; directorul urmă cu povestirea.

— Nu cred că se pricepe la muzică, dar şi-a reţinut locul pentru orice concert s-ar da, în toată stagiunea. Mi-a venit azi secretarul său. Parcă era cam zăpăcit.

— Bietul Johnson! se gândi Dick.

— Vroia să fac rost de un profesor de dans pentru bătrânul.

Elk se bătu cu mâna peste gură – îi venea să ţipe.

— E adevărat tot ce-mi spui? Bătrânul Maitland, s-a apucat de dans şi de petreceri?

— Desigur! zise celălalt. N-a început încă să danseze, dar de aici a plecat la clubul Herron. L-am auzit când a dat şoferului adresa.

Detectivul rămăsese cu gura căscată, auzind aceste veşti.

— Clubul Herron, după părerea mea, îţi oferă prilejul de a sfârşi o seară fericită, zise Elk după o tăcere. Apoi făcu un semn unui agent de-al său: Câţi oameni îţi trebuie pentru a înconjura Clubul Herron? întrebă el.

— Şase răspunse omul, repede. Zece ca să pătrundă înăuntru şi douăzeci, dacă e vorba de încăierare.

— Ia treizeci! zise Elk, cu înţeles.

Clubul Herron, văzut din afară, părea o clădire fără însemnătate. Dar îndată ce treceai de uşile cu perdele, uitai de înfăţişarea exterioară. Un coridor cu covoare moi, te

ducea până la sala cea mare, care era totodată şi restaurant şi sală de dans.

Dick rămăsese în prag, aşteptând pe director şi se uită împrejur, uimit de bogăţia şi de frumuseţea acelei încăperi. Mesele erau aşezate deasupra unui parchet lustruit, de formă pătrată. De la galeria de sus, răsunau cântecele unei orchestre de negri; iar pe parchet, vreo zece-douăsprezece perechi, se legănau şi lunecau uşor în ritmul muzicii.

Maitland era aşezat, bătător la ochi, la masa cea mai vizibilă din toate. În faţa lui era un pahar plin cu bere.

— Văd că-i om ca toţi oamenii, zise Elk.

În acea clipă sosi Hagn, foarte politicos şi doritor de a se face plăcut.

— Avem mulţi clienţi de seamă în astă-seară, zise frecându-şi mâinile. Domnul acela cu barbă albă e marele Maitland; secretarul său, nu ştiu cum îl cheamă, e şi el pe aici. Bietul om, mi se pare că nu e prea fericit, dar l-am invitat şi pe el în astă-seară. Se cuvine să fiu uneori curtenitor faţă de… servitorii superiori, ca să zic aşa, ai persoanelor de seamă.

— Johnson? întrebă Dick, mirat. Unde e?

Peste câteva minute îl zăriră şi pe omul grăsuliu şi filosof. Stătea vârât într-un colţ, stânjenit şi nenorocit în ţinuta lui de seară, demodată.

În faţa lui era un pahar de oranjadă.

Elk care nu era niciodată intimidat, se strecură printre dansatori, şi se apropie de Johnson, care-i strânse mâna cu puterea unui om salvat dintr-o insulă pustie.

— Foarte gentil din partea dumitale să mă inviţi la masă, zise el lui Dick, mă găsesc aici pentru prima oară şi mă simt cam tot aşa de bine, ca un pui într-o frigare.

— E prima oară când vii aici?

— Şi ultima, te asigur, zise apăsat Johnson. Nu e acesta felul de viaţă care-mi place. Nu mă lasă să-mi văd de citit şi apoi… îmi pare ceva întristător.

Ochii lui priveau ţintă la un grup de clienţi zgomotoşi într-o mică înfundătură, ca o lojă. Gordon îi văzuse îndată ce intrase. Erau Ray, mai surescitat decât oricând, Lola Bassano, într-o toaletă îndrăzneaţă şi frumoasă şi greoiul Lew Brady, fost boxeur.

Ray Bennett nu văzuse pe fostul său patron. Era prea preocupat în bucuria de a fi lângă Lola, prea însufleţit din alte pricini mai materiale, pentru a putea vedea altceva, decât propria lui plăcere şi fiinţa scumpă pe care o întovărăşea.

— Mai astâmpără-te Ray, toată lumea se uită la tine, îi spuse Lola, potolindu-l.

Ray se uită împrejur şi începu să vadă cine era în sală.

Deodată dădu cu ochii de capul chel al lui Mr. Maitland şi rămase încremenit. Nu-i venea să-şi creadă privirilor şi începu, cu pas nesigur, să-şi facă drum printre dansatori, lovindu-i cu umărul izbindu-se de scaune şi de mese până ajunse la masa fostului său patron.

— Va să zică, dumneata erai, zise Ray.

Bătrânul ridică ochii de pe faţa de masă la care se uita necontenit de vreo zece minute şi privirea lui rece întâlni pe-a lui Ray.

— Uite al dracului păcătos bătrân! exclamă Ray.

— Pleacă de aici! mârâi Maitland.

— Să plec? Nicidecum. Am de gând să stau de vorbă cu dumneata şi să-ţi dau câteva poveţe şi învăţăminte, Patriarhule!

Ray se lăsă deodată într-un scaun şi rămase privind ţintă la bătrân cu solemnitate de om beat. Însă poveţele lui rămaseră nerostite. Cineva îl apucă de mână şi-l smuci din scaun şi Ray văzu asupra lui ochii întunecaţi ai lui Lew Brady.

— Ei, lasă-mă! – protestă Ray – dar Brady îl târî după el, şi-l împinse spre masa lor.

— Dobitocule! îi şopti el la ureche.

— N-am poftă să-mi vorbeşti astfel, răspunse aspru Ray, smulgându-şi braţul din mâna lui Brady.

— Stai jos Ray, îi şopti Lola. Jumătate din Scotland Yard este aici, cu ochii pe tine.

Ray urmări privirea ei şi dădu cu ochii de Dick, care se uita la el grav. Ideea că era supravegheat îl înnebuni pe Ray. Sărind în picioare, străbătu sala, până la locul unde stătea Dick.

— Pe mine mă căutaţi? zise cu glas ridicat. Aveţi vreo treabă cu mine?

Dick scutură din cap.

— Al dracului spion poliţist – urlă tânărul, înnebunit de furie. Vii cu câinii de vânătoare după mine! Şi tu, Johnson, ce cauţi în banda lor? Şi tu te-ai făcut poliţist?

— Dragă Ray – zise încet Johnson.

— Dragă Ray – repetă celălalt în batjocură. Ţi-e necaz, vierme ce eşti, pentru că am scăpat din ghearele canaliei care ne sugea sângele! Cât despre dumneata – zise, arătând pe Dick c-un deget ameninţător – ai să faci bine să te întorci la prietenii dumitale, sau şi mai bine, să duci vorba despre mine la sora mea.

— Mi se pare – zise Dick, foarte liniştit – c-ai face bine să te întorci la prietenii dumitale, sau şi mai bine, să te duci acasă să te culci.

Dick se uită împrejur şi căută pe isteţul Hagn. Ştia că directorul sau oricine alt funcţionar al clubului, ar şti să potolească lucrurile. Nu veni însă Hagn, ci un chelner, care împinse pe Ray îndărăt la locul său.

Atât de încordat urmărea toată lumea scena dintre tânărul aprins la faţă şi chelnerii care încercau, domol însă perseverent să-l dea la o parte, încât nimeni nu băgă de seamă că în prag se oprise cineva, care privea neclintit la scena din sală, apoi dând la o parte pe toată lumea, veni în mijlocul sălii.

Ray, uitându-se, împrejur, se dezmetici deodată, văzând pe tatăl său. Omul cărunt, în hainele lui de lucru de toate

zilele, forma un contrast izbitor cu eleganta gloată din jur. Bennett stătea în picioare, cu mâinile la spate, cu faţa palidă şi aspră, privind ţintă la fiul său, care coborî ochii, ruşinat, în faţa lui.

— Să vii cu mine, Ray! zise simplu bătrânul.

Nimeni nu mai dansa pe parchet şi muzica tăcuse, parc-ar fi ştiut dirijorul că s-a întâmplat ceva.

— Hai cu mine la Horsham, băiete.

— Ba rămân aici, zise Ray şi glasul era ridicat şi îndrăzneţ. Nu sunt copil mic, să nu pot ieşi singur. N-ai dreptul să vii aici, să mă faci de râs în faţa lumii! (Şi se încruntă la tatăl său). M-ai ţinut închis atâţia ani, n-ai vrut să-mi dai banii ce mi se cuveneau. Şi cine eşti dumneata să te arăţi supărat că mă găseşti într-un club cumsecade? Sunt un om cinstit. Poţi să spui şi dumneata la fel? Şi dacă n-aş fi cinstit ai putea să-mi găseşti vină? Cred că n-ai să te apuci să-l joci pe tatăl binevoitor…

— Hai cu mine, Ray, zise Bennett cu glas răguşit.

— Ba rămân aici, zise Ray, răstit. Şi de acum înainte te rog să mă laşi în pace. Odată şi odată, trebuia s-o rupem. De ce n-ar fi azi?

— Haide! zise John blând, şi puse mâna pe braţul băiatului.

Cu un urlet de furie, Ray îl respinse… şi într-o clipă se întâmplă grozăvia: lovitura care izbi pe John Bennett şi îl făcu să se clatine, dar nu-l trânti jos. Şi deodată, printre mulţimea ce se adunase, apăru Ella.

Îşi dădu seama îndată, de ceea ce se întâmplase. Elk se sculase de pe scaun şi se furişase la spatele băiatului, gata să-l apuce de braţe şi să-l ţintuiască pe loc, dacă mai ridica mâna. Dar Ray Bennett rămăsese îngheţat de groază şi fără cuvânt, în neputinţă de a mai face o mişcare.

— Tată! şopti fata, albă ca varul.

John Bennett înclină fruntea şi se lăsă târât afară din sală. Dick Gordon vroia să-i urmeze şi să-i îmbărbăteze, dar văzând pe Philo Johnson că se ia după ei, se întoarse la masa lui.

Muzica începuse iarăşi şi Ray Bennett fusese dus la locul său, unde îşi lăsă capul în mâini, până ce Lolo făcu semn unui chelner, să mai aducă vin.

— Uneori – zise Elk – fiul risipitor şi viţelul seamănă aşa de bine unul cu altul, încât nu-i poţi deosebi.

Dick nu zicea nimic, dar inima îi sângera de mila omului misterios de la Horsham, căci citise pe chipul lui Bennett, chinul unui osândit din iad.

CAPITOLUL XIII.

O DESCINDERE ÎN ELDOR STREET.

Johnson nu se mai întoarse şi lui Dick şi Elk le păru bine. Bătrânul Maitland se sculă după ce se potoli zarva. În tot timpul scenei petrecute între Ray şi tatăl său, păstrase o înfăţişare de desăvârşită nepăsare. Se părea că mintea lui rătăcea atât de departe, încât îi era cu neputinţă să-şi dea seama de cele ce-l înconjurau.

— Uite-l că pleacă şi nu şi-a plătit consumaţia, şopti Elk.

Cinci minute după aceasta, clubul era ocupat de poliţie. Pe la ora unu şi un sfert se golise, şi nu mai erau de faţă decât cei treizeci de poliţişti şi personalul.

— Unde e Hagn? – întrebă Dick pe şeful chelnerilor.

— A plecat acasă, monsieur – răspunse posomorât omul. Totdeauna pleacă devreme acasă.

— Minţi! – zise Elk. Du-mă la camera lui.

Biroul lui Hagn se găsea în subsol, în partea veche a casei care rămăsese neschimbată.

Elk şi Dick fură conduşi la o cameră fără ferestre, însă bine mobilată, care era biroul lui Hagn, dar el se făcuse nevăzut.

Pe când subalternii lui Elk, cercetau registrele foaie cu foaie, Elk examina camera. Într-un colţ era o mică casă de bani pe care puse sigiliu poliţia, iar pe divan era un rând de haine, aruncate în neorânduială, parcă le-ar fi dezbrăcat cineva cu mare grabă. Erau hainele pe care le purtase Hagn în acea seară.

— Chemaţi-mi pe şeful chelnerilor, zise Elk.

Dar acesta nu voi, sau nu putu să dea nici o lămurire.

— Mr. Hagn se schimbă totdeauna înainte de a pleca acasă, zise el.

— Dar de ce a plecat înainte de a se închide clubul?

Omul ridică din umeri.

Într-un colţ se afla o masă de toaletă, cu o lampă mică cu abajur. Elk o aprinse şi în lumina vie zări pe masă, două mici şuviţe de păr, iar în sertar, o sticlă cu gumă arabică şi o perie. Apoi, zări un coş cu hârtii şi-l răsturnă pe masă. Nu găsi altceva decât scrisori, reclame şi facturi rupte şi câteva capete de ţigări. Unele din hârtii erau pline de gumă arabică şi lipite una de alta.

— Îmi închipui că şi-a şters peria pe hârtiile astea, zise Elk şi dezlipi una din ele.

Era scrisă la maşină şi cuprindea trei linii: „Urgent. Să întânleşti pe NO. 2 la E. S.”. Nici o descindere. Să capeţi raportul lui M. Urgent. F. 1”.

Dick luă hârtia din mâna lui Elk şi o citi.

— Se înşeală când zice că nu va fi descindere, zise el. E. S. Este desigur Eldor Street şi doi, e ori numărul doi, ori ceasul două.

— Cine să fie „M”, zise încruntându-se Elk. Evident că e vorba de Mills – omul pe care l-am prins la Wandsworth. Mi se pare că a făcut un raport în scris.

Elk mai scotoci prin hârtii, găsi ce căutase: un plic mic. Adresa era scrisă la maşină: „G. V. Hagn”.

Elk trimise după portar.

— Când s-a adus această scrisoare? îl întrebă Elk.

Portarul era un fost soldat şi dintre tot personalul, singurul care părea stânjenit de cele întâmplate.

— A venit pe la ora nouă, Sir, zise portarul, fără şovăire, şi arătă spre confirmare, registrul de intrări. A fost adusă de un comisionar.

— Primeşte domnul Hagn multe scrisori, prin comisionar? îl întrebă Elk.

— Foarte puţine, Sir, zise portarul şi întrebă cu îngrijorare, ce avea să i se întâmple lui.

Poţi să pleci la dumneata acasă, însă sub escortă, zise Elk. N-ai voie să comunici cu nimeni, nici să spui cuiva din personal, că ţi-am pus întrebări despre această scrisoare. Pricepi?

— Da, Sir.

Elk, pentru mai multă siguranţă, oprise orice comunicare prin telefon. Pe la ceasurile două lăsă în club un număr de paznici şi împreună cu Dick, plecă în maşină spre Eldor Street, cu cea mai mare grabă, urmat de alt automobil plin de agenţi.

La vreo sută de metri de intrare, automobilul se opri şi toţi coborâră. Grija lor de căpetenie era că oricine avea să vină să întâlnească pe NO. 7, să nu-şi dea seama de apropierea poliţiştilor. Se putea ca spionii Broaştei să fi stat la pândă la capetele străzii. Dick trimise agenţii pe căi ocolite, iar el împreună cu Elk se apropiară de casă şi-şi dădură seama că bănuielile lor erau îndreptăţite. Elk zări sub un felinar un om care părea că aşteaptă. Atunci începu deodată, cu Dick, o convorbire zgomotoasă şi răguşită, iar când ajunse lângă omul de strajă, îi ceru un chibrit. Omul stătu o clipă la îndoială şi peste un minut era trântit la pământ, cu genunchiul osos al lui Elk, înfipt în piept şi cu o mână puternică în jurul gâtului.

— Dacă zbieri, Broască, te sugrum, zise fioros Elk.

Nu se auzise nici un zgomot, nici o luptă.

Totul se petrecuse aşa de repede încât, dacă erau pe stradă şi alte santinele, nu puteau să ştie ce s-a întâmplat. Omul fu dat pe mâna a doi agenţi care îi astupară gura, îi legară mâinile şi-l băgară în automobilul poliţiei, înainte de a se putea dezmetici.

Sub alt felinar sta de strajă un om înalt, voinic, mai destoinic în împlinirea datoriei decât tovarăşul său, căci Dick văzu ceva strălucind în gura lui şi ghici că era un ţignal. Elk începu să cânte tărăgănat, păşind împleticit, pe

două cărări şi întovărăşind cântecul cu gesturi potrivite. Cu mâna întinsă, nimeri ţignalul din gura omului, i-l smulse, şi într-o clipă, atât el cât şi Dick săriseră asupra lui şi-l trântiseră cu faţa în jos. Elk înfundă omului şapca peste ochi, apoi îi apăsă lângă ureche ceva rece şi rotund ca ţeava unui revolver.

— Dacă faci cel mai mic zgomot, eşti o Broască moartă, zise Elk.

În acel minut, sosind câţiva din agenţii trimişi pe căi ocolite, Elk îşi băgă liniştit înapoi în buzunar revolverul, şi dădu în seama oamenilor săi, pe noul prizonier. Se vede că a treia strajă se găsea în străduţa alăturată, căci nu auzise nici un zgomot. Elk făcu semn lui Dick să rămână pe loc, apoi se furişă în vârful picioarelor în străduţa în care păzea a treia strajă, lângă uşa din dosul locuinţei lui Maitland.

— Cine-i acolo? întrebă omul, răstit.

— Eu sunt, şopti Elk. Nu vorbi aşa tare. Şi nu-i aicea locul tău; nu ţi-am spus să stai lângă felinar?

Elk în tinereţe jucase fotbal; măsură distanţa cât putu de bine, apoi deodată sări, apucă pe om, îl trânti jos şi cu atâta repeziciune, încât nu rămăsese omului, nici răsuflare pentru a icni, când se lungi la pământ. Într-o clipă, Elk se azvârlise pe el cu genunchiul ascuţit, pe beregata omului.

— Roagă-te lui Dumnezeu, Broască, îi şopti Elk la ureche, dar nu striga!

Omul izbit, era încă fără răsuflare, când îl târâră mâinile agenţilor, până la automobil.

— Trebuie să intrăm pe din dos, şopti Elk.

De data asta nu întâmpinară greutăţi, căci poarta nu era încuiată. Găsiră o fereastră de la cămară, pe care Elk o deschise fără zgomot. Îşi scosese ghetele şi, numai în ciorapi, se furişă de-a lungul holului întunecos. Ajuns la uşa camerei lui Maitland, puse mâna încet pe ivăr şi deschise. Odaia era goală şi întunecoasă. Se întoarse în coridor.

— Nu e nimeni, aici la parter, zise el. Să încercăm sus.

Ajunse la jumătatea scării, când auzi un zgomot de glasuri şi se opri. Zări atunci o rază de lumină care trecea pe sub uşa uneia din odăi – era camera în care locuise servitoarea lui Maitland.

Elk ascultă, dar nu putu prinde cuvinte cu înţeles. Atunci sui dintr-un salt treptele ce mai rămâneau, alergă de-a lungul coridorului şi se repezi vijelios în uşa odăii. Era încuiată. La zgomotul paşilor săi lumina dinăuntru se stinse.

De două ori Elk se aruncă cu toată greutatea în uşă şi la a treia izbire, ea se nărui.

— Mâinile sus, toţi! strigă el.

Odaia era întunecată şi cufundată în tăcere.

Ghemuindu-se jos, pe prag, proiectă lumina lămpii în toată odaia. Camera era goală. Agenţii săi năvăliră în urma lui, aprinseră lampa de pe masă – sticla, era încă fierbinte – şi se puseră să cerceteze toată odaia.

Era prea mică pentru ca să fie nevoie de multă osteneală. Era un pat sub care s-ar fi putut ascunde cineva, dar nu găsiră pe nimeni. La un capăt al odăii era un dulap, plin cu rochii vechi, atârnate de cuiere.

— Azvârliţi hainele astea! porunci Elk. Trebuie să fie o uşă care dă în casa vecină.

O privire aruncată spre fereastră, îl încredinţase că nu pe acolo fugiseră cei din cameră. Peste o clipă hainele erau în mijlocul camerei şi detectivii lucrau la fundul de lemn al dulapului, care în adevăr era o uşă ce ducea în casa alăturată. În acelaşi timp, Gordon cerceta masa care era acoperită cu hârtii.

— Ce să fie asta, Elk? zise el.

Poliţistul îi luă din mână patru foi de hârtie, scrise la maşină.

— Mărturisirea lui Mills, zise el, uimit. Mai sunt două copii: una o am eu şi alta se află la departamentul dumitale, Mr. Gordon.

În acelaşi timp se desfundase dulapul şi poliţiştii se repeziră în casa de alături. Şi atunci făcură interesanta

descoperire că exista o comunicaţie între zece case, care formau un singur bloc până la capătul străzii. Şi toate erau locuite. Trei Broaşte se aflau în prima cameră în care se repeziseră poliţiştii. Mai găsiră şi alte Broaşte în etajul de jos. Atunci îşi dădură seama că tot imobilul servea de dormitor pentru recruţii Broaştelor. Cu gândul că unul din ei ar putea fi NO. 7, poliţiştii îi arestară pe toţi. Erau deschise acum toate uşile de comunicaţie.

— Nu ştiu dacă l-am arestat pe NO. 7 – zise el, întorcându-se; niciunul din ei nu părea om cu cap.

În acel moment se apropie un agent, zicând:

— Domnule inspector am găsit un om în curtea din dos. Doriţi să-l vedeţi?

— Adu-l aici! – zise Elk şi într-o clipă un om cu mâinile în cătuşe, fu împins în odaie.

Era de-o înălţime neobişnuită; avea părul blond şi lung şi barba îi era tăiată cu îngrijire. Timp de o clipă, Dick se uită mirat la dânsul, apoi zise:

— Eşti Carlo, aşa mi se pare!

— Hagn – strigă Elk; scoate-ţi barba aia de pe obraz şi apoi vom vorbi de nişte numere care încep cu şapte.

— Hagn!

Lui Dick, nici acum nu-i venea să-şi creadă ochilor. Peruca era atât de bine potrivită şi barba atât de bine aşezată încât nu-i venea să creadă, că omul era director clubului Herron.

— Numărul şapte, hai? – zise tărăgănat, Hagn. Mi se pare că numărul şapte o să-ţi scape printre degete, jur Elk, căci e în termeni buni cu poliţia. Dar cu mine ce aveţi?

— Am nevoie de dumneata din pricina participării dumitale la uciderea inspectorului şef Genter.

Hagn zâmbi.

— De ce nu-l prindeţi pe Broad, căci şi el era acolo. Poate va veni ca martor în favoarea mea, zise el. Uită-te pe fereastră, că-i acolo!

Dick se apropie de fereastră şi se aplecă în afară. O gloată de spectatori din toată strada, privea la transferarea

prizonierilor. Dick zări printre ei un joben; glasul uşor de recunoscut al lui Broad îi strigă:

— Hello, căpitane Gordon, mi se pare c-ai pus mâna pe Broaşte. Dar copilul l-ai găsit?

CAPITOLUL XIV.

TOŢI BROSCOII AUD.

Elk ieşi în stradă să vorbească cu americanul. Mr. Broad era în elegantă ţinută de seară şi farurile maşinii lui luminau strada sărăcăcioasă.

— Se vede că te trage o aţă acolo unde este bucluc! zise cu admiraţie Elk; şi până nu-mi spui cum ai aflat de această descindere, care s-a hotărât acum vreo jumătate de ceas, n-am să mă dezmeticesc din uimirea în care m-ai vârât.

— Nu ştiam de descindere, mărturisi Broad, dar când am văzut douăzeci de poliţişti repezindu-se afară din Clubul Herron, mi-am dat seama că nu se duceau la culcare. Te-am văzut ieşind în grabă şi m-am luat după dumneata. Şi acum îţi repet întrebarea:

— Ai văzut copilaşul care învaţă să scrie L-a-c, lac?

— Nu! răspunse scurt Elk, care simţea că în mod politicos americanul îşi bătea joc de el.

— Hai înăuntru vorbeşti cu şeful.

Broad însoţi pe Elk în camera unde Gordon scotocea printre hârtiile pe care No. 7, în graba sa, le lăsase pe masă. Prinderea hoţilor de azi fusese cea mai de seamă de când se începuse lupta contra Broaştelor. Multe hârtii erau criptograme, neînţelese pentru cititor. Altele erau în limba obişnuită. Erau scrise la maşină şi semănau cu ordinele date unei armate de un general. Toate aveau drept iscălitură: „Numărul şapte”.

Un ordin cuprindea următoarele: „Raymond Bennett să lucreze mai cu temei. L. Să-i spună că e şi el Broască. Orice ar face el, să fi pus la cale de cineva, de care nu se ştie că e Broască”.

În altul scria: „Gordon e poftit la masă joi, la ambasada americană. Să-l daţi gata! Elk a pus clopoţel de alarmă sub

a patra treaptă a scării. Elk seduce mâine la Wandsworth, pentru a se întâlni cu Mills”.

Dick zâmbea de laconismul ordinului privitor la dânsul, când intră americanul.

— Stai jos, Mr. Broad. După melancolia lui Elk, ghicesc că ţi-ai explicat în mod satisfăcător prezenţa aici?

Broad dădu din cap, zâmbind.

— Şi Mr. Elk nu e convins, zise el. Apoi văzând hârtiile de pe masă adăugă: îmi dai voie să întreb dacă astea sunt de-ale Broaştei?

— Nu-ţi dau voie să întrebi nimic, zise Dick, până nu ne spui, ce mai ştii şi dumneata.

— Un lucru pot să-ţi spun, răspunse liniştit americanul, Numărul şapte a fugit.

— De unde ştii? întrebă Dick.

— Am auzit Broaştele strigând de bucurie pe când trecea sub pază, de-a lungul străzii, zise Broad. Numărul şapte era travestit în poliţist.

Elk mormăi câteva înjurături furioase.

— Dar dumneata, Broad, întrebă fără înconjur, ce amestec ai cu Broaştele? Uită o clipă că eşti un criminologist amator, şi închipuie-ţi că scrii pagina cea mai adevărată a biografiei dumitale.

Broad stătu pe gânduri câteva minute, cu ochii ţintă pe ţigara lui.

— De Broaşte nu-mi pasă mie – dar de Broască îmi pasă mult. (Americanul suflă un rotogol de fum şi se uită lung cum se destramă în aer).

— Tare-aş vrea să ştiu, adăugă apoi, ce are de gând Broasca cu Ray Bennett! Asta-i punctul cel mai important, din strategia lui.

Vorbind astfel, americanul se sculă şi-şi luă pălăria şi apoi cu o clipire glumeaţă în ochi spuse lui Elk:

— Să nu uiţi de copilaş, Elk.

După plecarea lui Broad, Elk cercetă cu de-amănuntul toată casa. Găsi două abecedare şi un caiet de caligrafie în

care o mână de copil copiase cu multă grijă modelele din capul paginilor. Într-un dulap dădu peste un rând de haine complet şi nou pentru un băieţaş de şase ani. Nimic nu fusese purtat. Elk arătă lui Dick descoperirea sa.

— Asta ce să fie? întrebă el.

Dick pipăi toate lucrurile şi apoi rămase cu ochii pierduţi pe gânduri.

Pe urmă începu să zâmbească. Elk, nevăzând nimic ciudat în bocceaua cu hăinuţe, se întrebă ce l-a găsit pe Dick.

— Mi se pare că aceste haine dau o indicaţie foarte preţioasă: dar asta cum ţi se pare?

Şi trecu lui Elk o hârtie pe care era scris: „Toţi Broscoii aud Miercuri 3.1. A. L. V. M B. Important”.

— Sunt douăzeci şi cinci de copii ale acestei mici notiţe, zise Dick: nefiind plicuri cred că se împart cu mâna, fie de la Clubul Herron, fie de aici. Cam astfel îmi închipui organizarea Broaştelor: Broasca numărul unu lucrează prin Numărul şapte, care poate nici nu ştie pe cine are drept şef. Hagn – al cărui număr e treisprezece – foarte nenorocos pentru el – execută ordinele numărului şapte, şi e în comunicaţie cu şefii secţiunilor. Poate că nu cunoaşte pe numărul şapte, dar mai probabil e că-l cunoaşte. Numărul şapte îşi primeşte ordinele de la şef, dar la nevoie poate lucra din iniţiativă proprie.

Elk se uită de aproape la notiţa scrisă la maşină, apoi zise:

— Dactilograf începător, şi cu degetul mic de la mâna stângă slab. Literele,p” şi „a” sunt şterse. Dactilografii destoinici nu prea întrebuinţează degetul al cincilea. După o indicaţie de acest fel, am prins o dată pe un funcţionar de bancă hoţ.

Elk citi iar notiţa:

— Toţi Broscoii aud Miercuri. Broscoii sunt Broaştele cele mari, hei… Unde aud? – 3.1. A? Asta n-o pot ghici, domnule căpitan. Dumneata ce zici?

Dick se uită la dânsul, ciudat.

— Ba eu ghicesc, zise tacticos. La ora 3.1. A.m. Miercuri dimineaţa, voi aştepta să aud semnalul cu literele din codul lor L. V. M. B. – vom auzi atunci pe temutul Broscoi vorbind!

— Oare are să ne vorbească despre tratatul şterpelit? mormăi Elk.

CAPITOLUL XV.

A DOUA ZI.

Ray Bennett, deşteptându-se, scoase un geamăt. Îl durea capul de-i plesnea şi limba îi era uscată şi fierbinte. Îşi turnă un pahar cu apă şi-l bău cu lăcomie, apoi, aşezat pe marginea patului, cu capul între mâini, încercă să gândească.

Îşi aducea aminte, ca prin vis de seara din ajun şi îşi dădea seama că se întâmplase ceva îngrozitor. Deodată îi sări inima, aducându-şi aminte, că lovise pe tatăl său. Era ceva de neiertat; se gândi să scrie tatălui său, cerându-i iertare, şi arătând starea de beţie în care se găsise, ca o scuză pentru o asemenea faptă. Şi apoi ce? S-au mai întâmplat certuri urmate de împăcări între fii şi părinţi. El avea de gând să se întoarcă bogat la tatăl său. Bani mulţi avea şi acum. Avea un apartament frumos, bancnote noi şi curate. Îi soseau mereu prin poştă. Avea şi o maşină de împrumut… Cât aveau să ţină toate astea? Nu se opri la acest gând; avea darul să-şi gonească din minte orice îi pricinuia neplăceri.

Deschizând uşa înspre sufrageria lui, rămase încremenit în prag, ţeapăn de uimire. Ella era aşezată pe un scaun, la fereastră, şi rezemată în coate se uita afară. Era palidă şi cu cearcăne sub ochi.

— Ella, ce cauţi aici? strigă Ray. Cum ai intrat?

— Portarul mi-a deschis când i-am spus că sunt sora ta, zise ea, fără vlagă. Am venit dis-de-dimineaţă. Ah, Ray nu ţi-e ruşine de ce-ai făcut?

Ray se încruntă.

— De ce să-mi fie ruşine? întrebă el cu glas ridicat.

— Trebuia să mă lase în pace tata când a văzut că sunt beat. Bineînţeles, ce-am făcut e ceva grozav, dar în momentul acela nu ştiam ce fac.

— Ce-a spus? întrebă cam stânjenit.

— Nimic – n-a spus nimic. Era mai bine dacă vorbea. Nu vrei să vii la Horsham, să-l vezi, Ray?

— Nu lasă să mai treacă, răspunse grăbit Ray.

— Şi apoi, dacă mă va ierta, are să vrea să mă întorc acasă şi îmi schimb felul de viaţă.

— Nu vii azi acasă sa ceri iertare tatei?

— Nu! Am de gând să-i scriu.

Se auzi bătând uşor în uşă şi omul de serviciu, care venea în fiecare dimineaţă la Ray, intră, şi spuse, privind plin de înţeles spre Ella:

— Vreţi să primiţi pe Miss Bassano şi pe Mr. Brady, Sir?

— Desigur, că mă primeşte, zise un glas afară. Pentru ce atâtea mofturi? Ah, pricep.

Privirea Lolei căzuse asupra fetei de lângă fereastră.

— Sora mea Ella – Miss Bassano şi Mr. Brady.

Ella se uită la graţioasa făptură din prag şi nu se putu împiedica de a o admira.

— Încântată, Miss Bennett, zise Lola. Îmi închipui c-ai venit să tragi o săpuneală fratelui dumitale pentru purtarea lui nesăbuită de aseară, când a venit tatăl dumitale. Îţi place apartamentului fratelui dumitale? întrebă ea, lăsându-se într-un scaun şi întinzând spre o pată de soare picioarele ei strânse în ciorapi de mătase.

— Este foarte frumos, zise Ella. N-are să-i mai placă Horsham, când s-o întoarce acasă!

— Dar se întoarce oare? întrebă Lola, zâmbind tânărului.

— Nici gând, zise hotărât Ray. Am încercat să fac pe sora mea să priceapă că afacerile mele aici sunt prea importante, pentru ca să le părăsesc.

Lola aprobă din cap.

Duşmănia pe care o reţinuse Ella până atunci, se aprinse deodată.

— Ce afaceri? zise ea.

Ray încercă să-i expună cu mult înconjur şi chibzuială ocupaţiile lui; ea-l ascultă fără a zice nimic.

— Şi apoi, adăugă Ray, află că nu mi-e frică nici de Gordon, nici de Elk, nici de toată gloata lor. Nu-i aşa, Brady?

— Desigur, zise Brady. Gordon e din acei oameni încrezuţi, care-şi închipuiesc că numai ei sunt cinstiţi. Şi-a permis chiar să trimită pe Elk, să se lege de tatăl dumitale, Miss Bennett, dar să ştii…

Toc, toc, – toc toc toc… se auzi deodată bătând în uşă uşor, dar stăruitor. Deodată, Brady parcă se făcu mai mic, obrajii lui umflaţi parcă slăbiră.

Mâinile lui Brady începură să tremure.

Ella, mirată, se uită spre Lola, şi o văzu că îngălbenise sub fardul de pe obraz. Brady păşi împleticindu-se spre uşă, şi răsuflarea lui greoaie, se auzi în tăcerea camerei.

— Intră! mormăi el şi deschise larg uşa.

Intră Dick Gordon. Se uită cu ochi veseli, la fiecare dintre ei.

— Vechiul semnal al Broaştelor, pare că sperie pe câţiva dintre dumneavoastră, zise el prieteneşte.

CAPITOLUL XVI.

RAY AFLĂ ADEVĂRUL

— Vrei ceva de la mine Gordon? întrebă Ray.

— Vreau o convorbire între patru ochi cu dumneata, zise Dick.

— N-ai nimic de spus, care să nu poată fi auzit şi de prietenii mei, zise Ray, cuprins de mânie.

— Singura persoană vrednică de acest nume, este sora dumitale, zise Gordon.

— Hai să mergem, Lew, zise Lola ridicând din umeri.

Dar Ray îl opri.

— Staţi niţel. Sunt la mine în casă, ori nu? întrebă el, răstit. N-ai decât să pleci dumneata, Gordon! M-am săturat de dumneata şi de intrigile dumitale. Uite uşa, poţi pleca.

— Plec, zise Dick, dacă aşa ţi-e pofta, dar vreau numai să-ţi vestesc că Broasca vrea ca de acum înainte să munceşti pentru banii ce primeşti! Atâta am vrut să-ţi spun!

Se făcu o tăcere de moarte, pe care o rupse Ella:

— Broasca? repetă ea, deschizând ochii mari. Dar… dar… Domnule Gordon, Ray nu face parte dintre Broaşte!

— Poate că nici el n-o ştie, zise Dick. Dar Ray, aceşti doi oameni, zise el arătând cu degetul, sunt credincioase ale Broscoiului. Lola e plătită de Broaşte şi soţul ei, Brady, tot de Broaşte.

— Minţi! strigă Ray. Lola nu e măritată! Eşti un mincinos! Ieşi afară până nu te azvârl eu!

Privirea rugătoare a Ellei făcu pe Gordon, să se îndrepte spre uşă. Înainte de a ieşi, aruncă lui Brady o privire rece, zicând:

— Brady, în registrele Broaştei, este un mare semn de întrebare, lângă numele dumitale!

Lew şovăi sub lovitură, căci lovitură era. De-ar fi îndrăznit, s-ar fi luat după Dick, în vestibul, ca să-l mai descoasă. Dar nu îndrăzni şi rămase cu ochii disperaţi, pironiţi pe uşa prin care ieşise Gordon.

— Pentru Dumnezeu, să intre puţin aer în odaie, strigă RaY. Deschizând fereastra. Omul ăsta e o adevărată ciumă. Auzi, Lola măritată!

Ella îşi luă poşeta de pe masă.

— Ce, pleci, Ella?

Fata dădu din cap.

— Spune-i tatei, c-am să-i scriu; vorbeşte-i şi arată-i ce greşeală a făcut…

Ella îi întinse mâna.

— Adio, Ray, zise ea. Poate într-o zi te vei întoarce la noi. Poate va da Dumnezeu să se sfârşească curând această nebunie. Ah, Ray, nu-i aşa că nu-i adevărat… asta… despre Broască… nu-i aşa? Nu este aşa că nu eşti tovarăş cu astfel de oameni?

Râsul lui o linişti pentru moment.

— Bineînţeles că nu; e o minciună gogonată, ca şi căsătoria Lolei.

Ray duse pe Ella până la ascensor şi se întoarse.

— Uf, bine c-a plecat, zise el. Ce dimineaţă!… Broaşte, Broaşte şi iar Broaşte! Mare dobitoc!

Lola scoase o tabacheră de aur, din care luă o ţigară şi o aprinse, apoi îşi întoarse frumoşii ei ochi, asupra lui Ray.

— Cine are de împărţit ceva cu Broaştele? Aş vrea să ştiu! Ele plătesc bine şi nu cer mare lucru.

Ray se uită la ea cu gura căscată.

— Doar n-oi fi în slujba lor? întrebă el, încremenit. Ce sunt ei decât nişte vagabonzi murdari, care ucid lumea!

Lola scutură din cap.

— Nu toţi, îndreptă ea. Ăştia sunt numai slugile. Broaştele cele mari, sunt cu totul altfel. Eu sunt dintr-alea mari şi Lew, de asemeni.

— Ce dracu îndrugi acolo? zise Lew, jumătate speriat, jumătate furios.

— Trebuie să-i spunem, zise Lola. Trebuie să ştie adevărul odată şi odată. E băiat prea deştept pentru a crede că ambasada japoneză, sau oricare alta, i-a plătit cheltuielile nesăbuite: lasă-l să afle că e Broască.

Ray căzuse într-un scaun, fără a putea rosti un cuvânt.

— Broască?… repetă el. Ce vrei să zici?

Lola începu să râdă.

— Nu văd că e mai rău să fii Broască, decât să fii agentul unei ambasade străine, căreia îi vinzi secretele ţării tale, zise ea. Nu fii prost, Ray! Ar trebui să-ţi pară bine şi să simţi că-i o cinste. Te-au ales dintr-o mie, pentru că le trebuie tocmai un om ca tine…

Şi atât îl încântă şi îl măguli, încât mintea lui, care era de ceară în mâinile ei, se preschimbă cu totul.

Ray îi luă mâna şi i-o mângâie:

— Spune, Lola… Povestea lui Gordon, cum că eşti măritată, e minciună nu-i aşa?

Ea începu să râdă, bătându-l uşor pe mână.

— Gordon e gelos, zise ea. Nu pot să-ţi spun pentru ce. Dar are motivele lui.

Deodată însă se înveseli şi sări de lângă el:

— Ascultă Ray, vreau să telefonez, să ne reţină o masă la dejun, ca să bem împreună în sănătatea marelui Broscoi care ne hrăneşte!

Când ridică receptorul văzu o placă de metal fixată la baza aparatului.

— O invenţie nouă, Ray? întrebă ea.

— Mi-a pus-o alaltăieri; e un soi de placă de rezistenţă. Omul de la telefoane mi-a spus că cine vorbeşte în timpul unei furtuni poate să fie în primejdie şi de aceea s-au pus aceste plăci. E urât şi greoi… dar…

Lola puse încet receptorul la loc şi se plecă să se uite la placă.

— E un detectafon, zise ea, şi pe când am vorbit, cineva ne-a notat convorbirea.

Se duse la sobă luă cleştele şi izbi cu el, din toată puterea micul aparat.

Inspectorul Elk, cu casca la urechi într-un mic birou, de pe cheiul Tamisei, lăsă creionul din mână, c-un oftat. Îşi luă telefonul în mână şi chemă Scotland-Yard-ul.

— Puteţi să închideţi detectafonul de la Knightbridge 93.71, 93.718, zise el, nu cred să mai fie nevoie de el.

— Ţi-am dat legătura la vreme, Sir? întrebă glasul operatorului. De-abia începuseră să vorbească, când te-am sunat.

— Mulţumesc. Angus, mi-ai dat-o chiar la vreme, zise Elk.

Îşi adună notiţele şi le strânse cu grijă, în biroul lui. Apoi se apropie de fereastră şi se uită la râul care sclipea în soare; în inima lui era pace şi linişte, pentru că peste noapte prizonierul Mills se hotărâse să spună tot ce ştia despre Broaşte, după ce i se făgăduise iertarea şi drumul plătit până acum în Canada. Şi Mills ştia şi mai multe decât spusese până acum.

— Pot să-ţi dau o scrisoare către Numărul 7, spusese Mills, şi în acest chip îl vei avea în mână.

— Numărul şapte! Elk răsuflă adânc.

Numărul şapte era osia în jurul căreia se învârtea roata. Elk îşi frecă mâinile de bucurie căci se părea că avea să se dezvăluie în sfârşit, misterul Broaştei. Poate că acelaşi drum avea să-i ducă până la tratatul furat, şi faţa lui Elk se întunecă, la gândul documentului pierdut. Elk se duse la pardesiul lui atârnat în cui, să-şi ia din buzunar ţigările. Aici mâna lui dădu de un rotocol gros de hârtii. Le scoase din buzunar şi le aruncă pe birou unde se răvăşiseră; primele vorbe ce citi, erau: „În Consiliul de miniştri, prezidat de Majestatea Sa…” Elk încercă să strige, dar glasul îi pierise. Începu să întoarcă foile cu mâini înfrigurate.

Era tratatul furat! Elk ţinea nepreţuita hârtie în mână, mintea lui revedea în fugă, întâmplările din acea noapte. Când îşi scosese el pardesiul? Când îşi băgase pentru ultima oară mâna în buzunar? Îşi scoase pardesiul la Clubul Herron şi nu-şi aducea aminte să mai fi umblat în buzunare de atunci. Era un pardesiu uşor pe care ori îl îmbrăca ori îl purta pe braţ, vara şi iarna. În acea dimineaţă venise la birou cu el pe mână. Dar la Club? Îl dăduse în mâna garderobierului. Pesemne că Broasca era pe acolo. Poate că era îmbrăcat ca chelner – admirabilă travestire pentru căpetenia bandei. Elk sună şi veni asistentul său Balder.

— Balder, m-ai văzut când am trecut pe la uşa dumitale?

— Da, domnule inspector.

— Îmi ţineam pardesiul pe mână, nu-i aşa?

— N-am băgat de seamă, zise Balder, cu un fel de mulţumire. Parcă-i părea bine, că nu putea fi de nici un ajutor.

— Ciudat, zise Elk. În ceea ce priveşte pe Mills, adăugă el, îndată ce va sosi, să-l duceţi în sala de aşteptare, şi să nu comunice cu nimeni.

Rămas singur în birou, el chemă la telefon pe Lord Farmley, şi-i spuse vestea cea bună. Peste puţin sosi un

delegat al Ministerului de Externe, pentru a lua în primire preţiosul document şi pentru a prezenta lui Elk mulţumirile ministrului. Mai rămânea un ceas până la sosirea lui Mills.

Elk petrecu acel ceas supunând pe Hagn unui interogatoriu. Hagn, de-acum fără barbă blondă, nu mărturisi nimic, chiar când fu acuzat de uciderea inspectorului Genter.

— N-ai nici o dovadă, Elk, zise Hagn, şi ştii foarte bine că sunt nevinovat.

— Eşti ultimul om care a fost văzut în tovărăşia lui Genter, zise sever Elk, şi apoi Mills a făcut destăinuiri.

— Ba mi se are că nu prea ştii, zise Elk. Şi mai e ceva ce nu ştii: l-am prins pe Numărul şapte, şi-l ţinem închis de ieri dimineaţă.

— Eu ştiu ce-a spus Mills, răspunse celălalt.

Spre mirarea lui, faţa lui Hagn se destinse toată, într-un zâmbet larg.

— Asta-i bluff, zise el, şi încă un bluff ieftin care ar putea păcăli pe un pungaş de mâna a doua, dar cu mine nu merge. Dacă ai fi prins pe Numărul şapte, n-ai mai sta aici de vorbă cu mine. Du-te de-l prinde, Elk, adăugă el batjocoritor şi când îl vei prinde, ţine-l bine, pune-i sare pe coadă.

Elk ieşi din celulă nemulţumit de întrevedere. Plecând de la birou, chemă pe inspectorul şef.

— Am să trimit un spion să descoasă pe Hagn. Bagă-l la el în celulă şi lasă-i singuri.

Inspectorul dădu din cap, cu înţeles.

CAPITOLUL XVII.

SOSIREA LUI MILLS.

În dimineaţa când era aşteptat Mills la Scotland-Yard, se luară tot felul de precauţii pentru transferarea lui de la închisoare la Poliţia Centrală. Toată noaptea fusese păzită închisoarea de O. Gardă înarmată.

Broasca prizonieră era un om de condiţie bună, ajuns în mizerie şi fusese înrolat de doi vagabonzi care făceau parte

din Asociaţie. La unsprezece fu scos din celulă şi cu toată stăpânirea de sine, era sfios şi înfricoşat. Mai era şi răcit şi tuşea. Poate că tusea nu era decât nervoasă. La unsprezece şi un sfert se deschiseră uşile închisorii; trei motociclişti ieşiră la poartă, unde aştepta un automobil cu perdelele trase. De amândouă părţile maşinii erau alţi motociclişti înarmaţi şi în urmă venea un alt automobil plin de agenţi. Cortegiul ajunse la Scotland-Yard, fără vreun incident.

Balder, asistentul lui Elk, şi un alt agent, primiră la uşă pe prizonier, care era galben la faţă şi tremura. Fu dus, într-o cameră de lângă biroul lui Elk, ale cărei ferestre erau zăbrelite cu fier. Doi oameni păzeau uşa.

— L-am dus în sala de aşteptare, Sir, zise paznicul.

Dick, care venise pentru interogatoriu, întrebă:

— A spus ceva?

— Nu, Sir, a întrebat numai, dacă se poate închide fereastra şi am închis-o.

— Aduceţi-l aici, zise Elk.

Aşteptară o clipă, auziră zgomotul cheilor în broască Şi apoi un zvon de glasuri. Balder se repezi, strigând:

— I-a venit rău, a leşinat, nu ştiu ce are.

Elk sări în coridor şi se repezi în cameră. Mills era pe jumătate culcat, rezemat de perete. Ochii îi erau închişi şi faţa ca ceară. Dick se aplecă asupra prizonierului şi-l întinse pe podea. Pe urmă, îl mirosi.

— Cianură de potasiu, zise Dick. E mort.

În aceeaşi dimineaţă, Mills fu dezbrăcat până la piele şi fiecare bucăţică din îmbrăcămintea lui, cu atenţie cercetată. Cu poliţiştii care-l însoţeau în maşină, vorbise plin de nădejde de plecarea lui în Canada. Nu comunicase cu nimeni şi nu vorbise decât cu poliţiştii. Primul lucru ce observă Gordon, fu fereastra pe care o închisese Balder. Era deschisă de vreo şase centimetri. Dick ridică fereastra mai sus, băgă cu greutate capul printre gratiile orizontale şi văzu lipită de perete o scară de fier, care cobora de la

acoperiş până la pământ. Camera se afla la etajul al treilea şi sub ferestre era o grădiniţă cu tufişuri dese.

— Ce grădini sunt acolo? zise Dick, arătând dincolo de grilajul grădiniţei.

— Fac parte din Onslov Gardens, fu răspunsul.

— Onslov Gardens? zise Dick, pe gânduri. De acolo au încercat Broaştele să tragă în mine?

Elk, descurajat, scutură din cap.

— Ce să mai facem, domnule căpitan?

— Nici eu nu mai ştiu, mărturisi Dick. Parcă nu-mi vine să cred, că s-a suit cineva pe scară şi i-a dat otrava lui Mills; şi mai puţin îmi vine a crede că a luat-o el de bunăvoie. Dar faptul rămâne: Balder jură c-a închis geamul şi acum geamul e deschis. Puteam avea încredere în Balder?

Elk dădu din cap. Peste câteva clipe sosi doctorul care confirmă moartea prin acid cianhidric. După ridicarea cadavrului, Elk însoţi pe Gordon, în biroul său.

— Până acum n-am ştiut ce e frica, zise el, dar Broaştele astea mi-au venit de hac.

— Eu nu ştiu o mai bună doctorie, contra spaimei, decât o havană, zise Dick, vesel, poftindu-l pe Elk în birou. Eu unul, adăugă Dick, nu mă tem. Broasca e şi ea om, şi-o să vedem care pe care. Unde-o fi prietenul nostru Broad?

Elk luă telefonul în mână, chemă Scotland-Yard-ul şi porunci ca un agent să urmeze pas cu pas, pe Joshua Broad şi la opt seara să vină cu raportul. Apoi se lăsă în fotoliu şi aprinse ţigara oferită de Dick

— Azi e marţi, zise el, pe gânduri, mâine e miercuri. De unde ai de gând să asculţi, domnule căpitan?

— Din palatul Amiralităţii, zise Dick. M-am înţeles cu Lordul Amiral să fiu în camera aparatelor la ora două şi un sfert.

— Nu mă prea pricep la telegrafia fără fir, zise Elk. Dar un lucru mi-aduc aminte şi anume că dacă vrei să ştii de unde vine o comunicare aeriană, trebuie să asculţi din două, trei puncte deosebite…

— Ai dreptate! zise Dick. Ce prostie din partea mea! Uitasem că trebuie să prindem postul central de emisiune.

— Aşa îmi vine mie câte o idee, răspunse Elk, modest. Amiralitatea a transmis ordinul, posturilor din Harvick, Portsmouth şi Plymouth, ca să asculte vapoarele şi apoi să ne comunice locul de emitere. Oare a apărut în ziare afacerea cu Mills?

— Nu, slavă Domnului, răspunse Dick, am anunţat eu să nu iasă până într-o săptămână; şi nu ştiu de ce, simt că până în opt sau zece zile, are să se întâmple ceva.

— Eu prevăd că nouă are să ni se întâmple ceva, zise Elk, posomorât. De când cu moartea ăluia nu mai îndrăznesc să mănânc nici un cârnat prăjit şi mă înnebunesc după cârnaţi prăjiţi.

CAPITOLUL XVIII.

POSTUL DE EMISIE.

Elk îşi găsi asistentul, morocănos de obicei, mai amărât decât oricând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Elk.

— Mi-ai făcut aici un tămbălău nemaipomenit şi pentru o nimica toată! Ţii minte că acum câteva zile m-ai pus să-ţi aduc de la arhivă, dosarul unuia, nu ştiu cum îi zice…

— Lyme? întrebă Elk.

— Aşa, răspunse celălalt, Lyme. Cei de la arhivă pretind că ar lipsi o fotografie şi fac o gură, parcă tot Scotland-Yard-ul ar fi numai al lor… pentru o fotografie şi nişte semnalmente!

— Cum, zise Elk, vrei să zici că s-au pierdut?

— Dacă s-au pierdut, zise posacul Balder, le-au pierdut cei de la arhivă, nu eu! Doar nu şi-or fi închipuind că sunt şi eu Broască!

— Ţi-am promis să-ţi dau prilejul să faci ceva mare Balder şi am de gând să ţi-l dau acum, vrei?

Balder, mut de bucurie, dădu din cap.

— Hagn e în celulă; îmbracă-te în haine civile, fă-te cam zburlit şi jerpelit, şi te bag în celulă cu dânsul. Dacă ţi-e

frică îţi dau voie să-ţi iei un revolver. Fă-l pe Hagn să vorbească. Spune-i că eşti arestat pentru omorul de la Dundec. El n-are să te cunoască. Fă-mi asta, Balder, şi peste o săptămână ai galoanele pe umăr.

Balder dădu din cap. Vocea lui plângătoare se schimbase cu totul, când zise:

— Asta-i un mare noroc, domnule inspector, şi-ţi mulţumesc că te-ai gândit la mine.

Peste o oră, doi poliţişti aduceau un vagabond murdar şi-l vârau în sala de aşteptare. Nimeni nu-l recunoscuse, afară de inspectorul şef, care aşteptase la uşă sosirea spionului. Inspectorul însuşi duse pe Balder, până la celula lui Hagn şi-l împinse înăuntru.

— Noapte bună, Broască! îi zise inspectorul.

Balder răspunse printr-o înjurătură.

După aceasta, Elk se întoarse, cu gândul să prindă câteva clipe de somn. Era obiceiul lui, când avea de lucru, să-şi facă rost de puţin somn, peste zi, unde putea şi cum putea. Dar văzând că nu-i chip să doarmă, plecă iar spre corpul de case unde erau celulele. Paznicul îi spuse că prizonierul cel nou nu mai isprăvea de vorbit cu Hagn. Elk zâmbi mulţumit şi la două şi un sfert, se duse să-l întâlnească pe Dick, în camera aparatelor din Palatul Amiralităţii. Li se puse la dispoziţie un operator şi după câteva minute se aşezară toţi la masa de unde se acţionau aparatele. Dick asculta fascinat auzind chemările persoanelor depărtate şi convorbirile diferitelor posturi.

Deodată auzi un sunet atât de uşor, încât crezu că e numai părere.

— E de la Capul Racei, zice operatorul; peste puţin ai să auzi Chicago; cam pe la ora asta îl apucă cheful de vorbă.

Când se apropie ora trei, operatorul începu să modifica lungimea undelor, dibuind în văzduh, comunicarea ce avea vină. La trei şi un minut zise deodată:

— Iată L. V. M. B. Al dumneavoastră.

Dick ascultă sunetele răzleţe, apoi auzi:

— Toţi Broscoii aud! Mills a murit. Numărul şapte l-a ucis azi dimineaţă. Numărul şapte primeşte o gratificaţie de o sută de lire sterline.

Vocea era limpede şi nespus de dulce.

— Secţiunea douăzeci şi trei să primească ordinele Numărului şapte, la locul obişnuit.

Inima lui Dick bătea furtunos. Recunoştea vocea, sunetul ei blând şi tonul ei dulce. Nu putea să se îndoiască câtuşi de puţin: era glasul Ellei Bennett! Dick simţi că-i vine rău, însă văzând ochii lui Elk, pironiţi asupra lui, făcu o sforţare să se stăpânească.

— Nu mai vine nimic, spuse operatorul după o aşteptare de câteva minute.

Dick îşi scoase casca şi se ridică.

— Trebuie să aşteptăm să ne vină indicaţia locului de emisie zise cât putut de liniştit.

Un ofiţer de marină nota pe o hartă mare diferitele direcţii.

— Postul de emisie e în Londra, zise el. Toate liniile se împreună într-un punct din vestul Londrei, mi se pare; poate chiar în centrul oraşului. Ai întâmpinat vreo greutate, pentru a prinde comunicarea Broaştei? întrebă el pe operator.

— Da, Sir, zise omul. Mi se pare că emiteau din mare apropiere.

— Cam din ce parte a oraşului crezi că venea? întrebă Elk.

Operatorul arătă o linie pe care o făcuse cu creionul pe hartă.

— Cam pe aici, zise; şi Elk, uitându-se peste umărul lui văzu că linia trecea pe la Cavendish Square.

— Pe acolo e locuinţa lui Ray, mormăi Dick.

Simţea că are nevoie să iasă la aer, să discute cu Elk acest fapt monstruos. Oare recunoscuse şi poliţistul glasul? se întrebă Dick. După câţiva paşi, Elk începu:

— Glasul cam semăna cu al unei prietene de-a noastră, domnule căpitan.

Dick nu răspunse.

— Semăna chiar bine, adăugă Elk, ca şi când ar fi vorbit cu el însuşi. De fapt, aş putea să jur, că cunosc pe tânăra fată, care a vorbit în numele Broscoiului.

— Dar pentru ce ar face ea aşa ceva? zise Dick, cu un geamăt în glas.

— Pentru Dumnezeu, de ce-ar face ea, aşa ceva? Mi-aduc aminte c-am mai auzit-o acum mulţi ani; juca pe scenă, era copil de tot. Pe atunci era poreclită copila Mimă şi am mai băgat de seamă un lucru, domnule căpitan. Dacă te uiţi cu o lupă la pielea dumitale, îi vezi toate cusururile, nu-i aşa? Telegrafia fără fir e ca un fel de lupă, prin care priveşti glasul. Am recunoscut un accent puţin cam peltic, care m-a încredinţat că nu greşesc, cum l-am auzit. Ea nu pronunţă pe,s" clar de tot: am urechi foarte agere şi băgasem de seamă de mult.

Dick dădu din cap.

— Şi eu băgasem de seamă. A fost glasul ei fără îndoială; nu ştiam că jucase pe scenă. Tatăl său e oare amestecat în toate astea?

— După câte ştiu, nu are tată, fu răspunsul neaşteptat al lui Elk şi Dick rămase pe loc, încremenit.

— Ai înnebunit? întrebă el. Ella Bennett are tată.

— Dar eu nu vorbesc de Ella Bennett, zise liniştit Elk. Vorbesc de Lola Bassano.

Se făcu o clipă, tăcere.

— Glasul era al ei? întrebă Gordon, cu răsuflarea oprită.

— Bineînţeles că era Lola. Era o imitaţie destul de bună a glasului lui Miss Bennett, dar orice actor îţi poate spune că glasurile astea dulci, sunt uşor de imitat.

— Ticălosule, zise Gordon, răsuflând uşurat. Ştiai bine că eu vorbesc de Ella Bennett şi m-ai păcălit toată vremea.

— Ocărăşte-mă, zise Elk.

— Ce oră este?

Era trei şi jumătate. Îşi adunară agenţii şi peste câteva minute automobilele poliţiei aduceau o mână de poliţişti în

faţa uşii închise a locuinţei din Cavendish Square. Îndată ce sunară se arătă portarul de noapte, care recunoscu pe Elk.

— Iarăşi gaze otrăvitoare? întrebă el.

— Vreau să cunosc planul casei, zise Elk.

Şi ascultă pe când portarul îi înşira numele şi ocupaţia fiecărui chiriaş.

— Al cui este acest imobil? întrebă poliţistul.

— Aparţine Băncii Maitland. A cumpărat şi Palatul prinţului de Caux şi…

— Când s-a întors acasă Miss Bassano, aseară?

— A fost acasă de la unsprezece seara.

— Era cineva la dânsa?

Omul stătu la îndoială.

— Mr. Maitland intrase cu dânsa, dar n-a stat mult.

— Nu mai era nimeni?

— Nimeni, afară de Mr. Maitland.

— Dă-mi cheile dumitale.

Portarul stătu la îndoială.

— Am să-mi pierd postul, zise el, rugător. N-ai putea să baţi la uşă?

— La bătut mă cam pricep eu, nu-i zi de la Dumnezeu să nu bat pe cineva. Adu încoace cheile!

După cum ghicise Elk, uşa Lolei era zăvorâtă. Când bătu Elk, Lola apăru în prag în kimono.

— Ce înseamnă asta, Mr. Elk? întrebă ea, semeţ.

Nici măcar nu încercă să arate mirare.

— Nimic – o vizită prietenească, îmi dai voie să intru?

Lola deschise uşa mai larg şi Elk intră urmat de Gordon şi de doi poliţişti.

— Am să vorbesc mâine cu şefii dumneavoastră; dacă nu-mi dau satisfacţie, vă voi reclama prin ziare. Purtarea dumneavoastră e ceva nemaiauzit! Să intraţi cu sila, noaptea, în casa unei femei singure…

— Dacă e vreodată cuviincios ca o femeie să fie singură, e de bună seamă în mijlocul nopţii, zise foarte virtuos Elk. Nu vreau nimic decât să arunc o privire în locuinţa dumitale.

Dar în toată casa nu era nimic care să insufle bănuieli. Lângă camera de culcare, era baia, a cărei fereastră era deschisă. Proiectând o rază a lămpii sale electrice pe zidul din faţă, Elk zări un mic mosor de sticlă, atârnat de perete.

— Mi se pare că-i un insulator, zise el.

Întorcându-se în dormitor, începu să caute aparatul. Pe un perete se afla un mare garderob de mahon. Când îl deschise văzu că era plin de rochii; vârî mâna înăuntru. Era dulapul cel mai puţin adânc, ce văzuse vreodată şi fundul de scânduri era cald la pipăit.

— Ce dulap cald ai, Lola! zise Elk.

Lola nu răspunse şi rămase privindu-l încruntată şi cu braţele încrucişate. Elk închise uşa dulapului, şi-şi plimbă degetele agere pe lemnul lustruit în căutarea unui resort. În sfârşit, găsi o parte a lemnului care se lăsă împinsă sub degetele lui.

Resortul făcu „ţanc” şi partea din faţă a dulapului începu să se lase în jos.

— E dulap-pat, hai? zise Elk. Foarte bun lucru, într-o cameră de culcare.

Dar dulapul nu era pat şi Elk ar fi fost foarte dezamăgit dacă ar fi fost aşa. Ceea ce se dezvălui când se lăsă în jos dulapul, erau şiruri după şiruri de lămpi electrice, tot ceea ce trebuia pentru un post de emisie. Elk privea şi privind se umplea de admiraţie.

— Ai permis, îmi închipui, zise Elk, cu toate că îşi închipuia că nu are, căci permisul de a avea post de emisie, se dădea cu greu în Anglia.

Fu mirat însă când Lola scoase din birou un permis în regulă. Elk îl citi şi dădu din cap.

— Văd că eşti foarte dibace, zise el cu oarecare respect. Acum vreau să văd permisul de Broască.

— Nu face spirite, Elk, zise scurt Lola. Aş vrea să ştiu dacă ai obiceiul să deştepţi oamenii din somn ca să le ceri permisul?

— Te-ai servit de acest aparat, azi-noapte, pentru a comunica cu Broaştele, zise Elk ameninţător. Şi poate vei binevoi să explici domnului căpitan Gordon, pentru ce.

Lola păru că-şi dă seama pentru prima oară de prezenţa lui Dick.

— N-am umblat la aparat de câteva săptămâni, zise ea. Dar sora unui prieten al meu – poate îţi dai seama cine e – mi-a cerut voie să-l întrebuinţeze; a plecat de aici mai acum o oră.

— Vrei să zici Miss Bennett, bineînţeles, zise Gordon şi Lola ridică din sprâncene, prefăcându-se mirată.

— Cum de-ai ghicit-o? zise ea.

— Am ghicit, zise Elk, imediat ce te-am auzit, dând o probă din vestitele dumitale imitaţii. Am ghicit că a fost pe aici şi că ai învăţat cum să vorbeşti la fel ca ea, imitând-o. Lola, te-am dat de gol. Miss Bennett era chiar lângă mine, când ai început să vorbeşti limba Broaştelor. Era lângă mine şi mi-a spus; „Uite Mr. Elk, ai văzut vreodată o fiinţă mai vicleană!” Te-am dat de gol, Lola, şi nu-ţi rămâne altceva de făcut, decât să stai jos şi să spui adevărul. Am să am eu grijă de dumneata. L-am prins pe Numărul şapte aseară şi ne-a spus totul. Broasca o să fie în lanţuri chiar azi şi am venit aici ca să-ţi dau un ultim prilej de a scăpa din încurcăturile astea.

— Ce drăguţ din partea dumitale, zise ea, batjocoritor. Zău ai prins pe Numărul şapte, şi-l prinzi şi pe Broscoi? Pune-i sare pe coadă!

— Da, zise netulburat Elk, şi Hagn a dat totul de gol. Dar mie mi-eşti dragă, Lola, – şi totdeauna mi-ai fost. Mi-aduci aminte de-o fată pe care am iubit-o la nebunie, dar nu m-am însurat cu ea; a fost o tragedie pentru mine!

— Dar nu pentru ea, răspunse Lola. Vreau să-ţi spun ceva, Elk! N-ai prins pe nimeni şi nici n-ai să prinzi. Ai băgat un dobitoc de spion în celula lui Hagn, cu gândul să aflaţi ceva, dar ai să ai o dezamăgire.

În alte împrejurări, Dick s-ar fi prăpădit de râs, la efectul acestor cuvinte asupra poliţistului. Bietul Elk rămăsese cu

gura căscată, privind disperat peste ochelari; la fata care zâmbea de triumful ei.

— Hagn n-a vorbit, zise Lola, pentru că ştia că Broasca poate să-l dea gata, cum i-a dat gata pe Mills şi pe Litnov şi cum o să vă dea gata şi pe dumneavoastră, când i se va părea că a sosit ceasul. Şi acum, arestaţi-mă dacă poftiţi. Eu sunt Broască – şi niciodată n-am zis că nu sunt. M-ai auzit când am vorbit cu Ray, m-ai auzit în dectafonul instalat la dumneata. Poftim, arestaţi-mă şi inculpaţi-mă!

Elk ştia că nu avea nici o dovadă ca s-o aresteze şi ea era convinsă că el îşi dă seama de asta.

— Şi crezi că ai să scapi aşa de uşor, Bassano?

Dick vorbise şi ea se întoarse furioasă spre el.

— Ai putea să pui „Miss” înaintea numelui meu Gordon! se răsti ea.

— În curând vei avea nu un nume, ci un număr, zise Dick liniştit. Acum dumneata şi ai dumitale vă faceţi mendrele, poate pentru că sunt eu nepriceput sau fără noroc. Dar într-o zi tot o să punem mâna pe voi, eu sau urmaşii mei. În lupta cu legea nu poţi izbândi pentru că legea e neclintită şi veşnică.

— Permit să-mi scotociţi prin apartament, dar o predică nu permit, zise ea, dispreţuitor. Şi acum, oameni buni, dacă aţi terminat, eu aş avea poftă să dorm puţin. Dumneata nu eşti om rău, Elk, eşti un poliţist prost, dar ai inimă de aur…

— Dacă ar fi de aur, n-aş îndrăzni să stau singur cu dumneata, zise Elk, trimiţându-i o ultimă săgeată.

CAPITOLUL XIX.

PĂDUREA DE LA ELSHAM.

Dick Gordon, cu sufletul uşurat pentru că văzuse neîntemeiată grozava lui teamă, găsea că acea noapte fusese bine întrebuinţată. Dar Elk era de altă părere.

— N-ai vrea să te asiguri, domnule căpitan?

— Să mă asigur, de ce lucru? întrebă Gordon mirat.

— Să te asiguri că Miss Bennett nu-i amestecată în toate astea.

— Doar nu crezi oare că-i amestecată, zise Dick, încremenind la această idee.

— Eu am început să cred că orice se poate, zise Elk. Avem vreme să ajungem la Horsham într-o oră; suntem datori să ne convingem de adevăr.

— Bine, zise Dick gânditor, şi dădu şoferului adresa la Horsham.

Începuse să se lumineze de ziuă, când ajunseră la vila Maytree. Pe John Bennett nu fu nevoie să-l deştepte. El îşi auzi numele strigat de sus şi când ridică ochii, văzu pe omul tainelor, la fereastră, cu braţele rezemate de pervaz.

— Ce s-a întâmplat, Elk? zise el cu glas domol, parcă s-ar fi ferit să nu deştepte pe Ella.

— Nimic rău, zise Elk, vesel. Am prins o comunicare aeriana azi-noapte şi mi s-a părut că era glasul fiicei dumneavoastră.

John Bennett se încrunta.

— Ciudată poveste. Stai că vin să deschid.

John Bennett, în halat, le deschise uşa şi-i pofti în salonul întunecos.

— Am să chem pe Ella şi poate vă va încredinţa că aseară era în pat, de pe la zece.

Bătrânul ieşi din odaie după ce trase perdelele ca să intre lumină; Dick aşteptă cu o înfrigurare plină de bucurie. Peste un minut, intră iarăşi Bennett cu o adâncă îngrijorare ce i se citea pe faţă.

— Nu înţeleg nimic, zise el. Nu pot găsi pe Ella. Patul îi e răvăşit, parcă ar fi dormit, dar se vede că s-a îmbrăcat şi a ieşit. Asta nu s-a mai întâmplat până acum şi, lucru ciudat, n-am auzit-o ieşind, fiindcă am dormit foarte rău, azi-noapte. Daţi-mi voie vă rog.

Bătrânul ieşi şi se întoarse peste câteva minute îmbrăcat, apoi merseră toţi trei, în grădină.

Se luminase de-a binelea, cu toate că soarele nu răsărise încă. Căutară în zadar, prin prejurul casei. Atunci bătrânul zise:

— Aţi venit cu maşina. N-aţi întâlnit pe nimeni în drum?

Dick scuturǎ din cap.

— Sunt de părere s-o căutăm înspre Shoreham; găsesc că e primejdios să fie pe drum la aşa o oră; drumurile sunt pline de vagabonzi.

Bătrânul nu răspunse. Stătea lângă şofer, cu ochii pironiţi plini de îngrijorare, pe şosea. Deodată Dick, arătând cu degetul zise:

— Ce-i pădurea aceea?

— E pădurea de la Elsham; dar nu cred să fie ea acolo, zise el îndoielnic.

— Să încercăm, zise Dick.

Peste câteva minute, îşi făceau drum printre pomii deşi ale căror vârfuri împreunate, întunecau poteca.

— Uite urme de automobil, pe cărare, zise Dick, dar bătrânul Bennett scuturǎ din cap.

— Vine lume pe aici de petrece, zise bătrânul.

Dick însă, nu se mulţumi cu acest răspuns. Urmele erau proaspete, însă nicăieri nu se zărea vreo maşină. Atunci întoarseră automobilul şi ieşiră în marginea pădurii, dar deodată Dick scoase un strigăt. John Bennett zărise şi el pe fată. Mergea repede prin mijlocul drumului şi fără a se uita împrejur, se urcă pe marginea cu iarbă când auzi că se apropie o maşină. Apoi ridicând ochii zări pe tatăl său şi îngălbeni.

Bătrânul sări din maşină, într-o clipă.

— Draga mea, zise el, unde umbli la ora asta?

„Fata pare speriată, gândi Dick.”

Elk îşi ascuţi privirea asupra ei.

— Nu puteam să dorm, tată, de aceea m-am îmbrăcat şi am ieşit să mă plimb, zise ea, salutând din cap pe Dick.

— Cum se face că eşti aici, la aşa oră, Mr. Gordon? întrebă ea.

— Căpitanul Gordon ţi-a auzit glasul azi-noapte prin telegrafia fără fir, şi a venit să-ţi ceară lămuriri, zise tatăl ei. E ceva care priveşte pe Ray? A fost el pe aici? j

— Nu zise fata liniştită; cât despre telegrafia fără fir, niciodată n-am vorbit într-un astfel de aparat şi nici n-am văzut vreunul.

— Să-mi spui un lucru, Miss Bennett, o întrebă Elk, ai fost în oraş astă-noapte?

Ella nu răspunse.

— Fata mea s-a culcat la zece, zise răstit John Bennett. La ce-o mai întrebi dacă a fost în oraş?

— Ai fost în oraş, azi-dimineaţă, înainte de răsărit, Miss Bennett? stărui Elk şi spre marea mimare a lui Dick, fata afirmă din cap.

— Ai fost în apartamentul lui Ray?

— Nu, zise ea repede.

— Dar bine, Ella, ce făceai în oraş? întrebă John Bennett. Te-ai dus să vezi pe nepricopsitul ăla de frate-tău?

Fata iarăşi stătu la îndoială, apoi zise:

— Nu.

— Erai singură?

— Nu, zise Ella şi buzele-i tremurau. Aş vrea să nu mă mai întrebaţi nimic. Ce fac nu fac de bună voie. Dady totdeauna ai avut încredere în mine, te rog să ai şi acum!

Bătrânul îi luă mâna şi i-o ţinu într-ale sale.

— Totdeauna voi avea încredere în tine, fetiţa mea, zise el; şi aceşti domni trebuie să se încreadă şi ei, în tine.

Ochii ei întrebători se întoarseră spre Dick şi el dădu din cap.

— Eu unul împărtăşesc această încredere, zise Dick şi privirea fetei îl răsplăti.

Elk îşi frecă bărbia.

— Eu fiind o fire încrezătoare, nu mă îndoiesc de dumneata cum nu mă îndoiesc de mine însumi, Miss Bennett, zise el. (Apoi se uită la ceas). Cred că putem merge acum să scoatem pe bietul Balder din celulă.

— Rămâneţi să dejunaţi cu noi, zise Bennett.

Dick se uită rugător la Elk, care se învoi cam fără chef.

— Nu s-o prăpădi Balder pentru un ceas mai mult, zise el.

Pe când pregătea Ella dejunul, Dick şi Elk se plimbau împreună pe şosea.

— Cum ţi se par toate astea, căpitane? zise Elk.

— Nu pricep nimic, dar sunt încredinţat că Miss Bennett n-a minţit, zise Dick.

— Credinţa e lucru mare, zise Elk şi Dick se întoarse repede spre dânsul.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Vreau să zic, ceea ce spun: am încredere în Miss Bennett, răspunse el potolind pe Dick.

De unde se aflau, vedea în depărtare, capătul drumului ce ducea în pădurea de la Elsham.

— Ce mă încurcă pe mine, zise Elk, e că nu ştiu ce căuta ea în pădure, în mijlocul nopţii.

Se opri deodată, ciulind urechile. Auzea de departe uruitul uşor al unei maşini. Zăriră apropiindu-se tot mai repede o mare limuzină, care ieşea din drumul lateral ce ducea în pădure. Apoi maşina trecu ca fulgerul pe lângă ei şi văzură că singur în maşină stătea Ezra Maitland.

— Afurisenia dracului, şopti Elk, care nu prea avea obiceiul să drăcuie şi Dick găsi că de data asta avea de ce, căci înţelese că pentru a vedea pe Maitland se dusese fata în pădurea de la Elsham.

CAPITOLUL XX.

HAGN.

După un minut se ivi în uşă Ella, chemându-i la dejun.

— Parcă a trecut un automobil? întrebă ea şi poliţiştii descoperiră o îngrijorare în glasul ei.

— Da, zise Elk, a fost o maşină mare. N-am văzut însă, cine era înăuntru.

Dick auzi oftatul ei de uşurare.

— Poftiţi înăuntru, vă rog, zise fata. Vă aşteaptă dejunul.

Peste o jumătate de oră, poliţiştii plecară şi erau atât de cufundaţi în gândurile lor, încât nu scoaseră nici o vorbă, până ajunseră la vila unde fusese găsit cadavrul lui Genter.

— Pe lângă Horsham a fost ucis Genter, se gândi Dick, înfiorându-se uşor. Din pricina asta, trebuie să moară Hagn; Broască sau nu, e părtaş la acest omor.

Elk parcă i-ar fi ghicit gândurile, se întoarse spre el.

— Crezi că avem dovezi îndestulătoare, pentru a spânzura pe Hagn?

— Tocmai mă întrebam, zise Dick.

— Uşor n-are să fie, să găsim dovezi împotriva acestui Hagn, crede-mă, Mr. Gordon!

Dar Dick era cu gândul aiurea:

— Ce-a avut ea de vorbit cu Maitland?

Elk scutură din cap.

— Nu ştiu, mărturisi el. E unul din micile mistere pe care le vom dezlega, când vom descoperi identitate Broaştei.

Automobilul se opri în faţa Poliţiei Centrale şi amândoi săriră jos. Sergentul de pază se uită la ei mirat.

— Mă duc să scot pe Balder din celulă, zise Elk.

— Balder? întrebă sergentlul; n-am ştiut că e pe aici.

— L-am băgat în celulă la Hagn – zise Elk.

Celălalt începu să priceapă.

— Acum îmi dau seama de ce au vorbit atât, au pălăvrăgit până la unu noaptea.

— Dar acum ce fac? – zise Elk.

— Acum au adormit, domnule inspector – răspunse sergentul.

Dick şi Elk urmară pe paznic, de-a lungul coridorului. Ajunşi la capăt, cotiră la dreapta. Al doilea coridor avea o singură uşă, tocmai la sfârşit. Paznicul o descuie şi Elk intră. Apoi se apropie de primul prizonier şi-i trase plapuma care-i acoperea faţa.

Era Balder, învelit de la cap până la picioare, într-o pătură. Un fular de mătase îi astupa gura; mâinile şi picioarele legate şi puse în cătuşe. Elk se repezi şi la celălalt prizonier, dar când atinse pătura, se înmuie sub mâna lui. Nu era nimic sub pătură, decât un palton şi o pereche de ghete, aşezate ca să aibă înfăţişarea unui om culcat.

Hagn se făcuse nevăzut! După ce îl duseră pe Balder în birou la Elk şi-i înviorară cu puţin coniac, acesta putu povesti păţania.

— Mi se pare că era cam pe la ceasul două când s-a întâmplat, zise el. Vorbisem până atunci cu Hagn, cu toate că-mi dădeam seama că m-a ghicit de cum am intrat şi că şi-a bătut joc de mine, toată vremea. Totuşi stăruiam pentru că începuse să-mi vorbească despre Broaşte şi să-mi spună că peste noapte avea să vină prin telegrafia fără fir o comunicare către toţi şefii lor. Apoi mi-a spus că Numărul şapte niciodată nu va fi prins, pentru că e prea deştept. M-a întrebat cum a murit Mills, dar sunt sigur că ştia. Pe la unu şi un sfert, încetarăm de a mai vorbi şi eu adormii îndată. Şi deodată mă pomenii că mă leagă la gură, m-am luptat, dar erau mai mulţi…

— Mai mulţi? întrebă Elk, câţi erau?

— Doi sau trei, răspunse Balder. Nu sunt sigur. Dacă ar fi fost numai doi, cred că puteam să le ţin piept, căci sunt voinic din fire. N-am văzut decât doi, în afară de Hagn.

— Era deschisă uşa celulei?

— Da, era crăpată, zise Balder, după ce se gândi o clipă.

— Ce înfăţişare aveau?

— Purtau paltoane lungi, negre, dar nu căutau să-şi ascundă faţa. Aş putea oricând să-i recunosc. Erau tineri, cel puţin unul dintre ei. Ce s-a mai întâmplat pe urmă, nu mai ştiu. Mi-au pus pătura pe cap şi n-am mai văzut nimic, până s-a închis uşa celulei. Am petrecut toată noaptea culcat aşa domnule inspector, gândindu-mă la nevastă şi la copii…

Elk se întoarse în celulă ca să cerceteze mai de-aproape. Află că omul de pază, în coridorul cel lung, care cotea în cel scurt, în unghi drept, formând litera L, părăsise de vreo două ori, în timpul nopţii, ghereta de sticlă, din care vedea ambele braţe ale literei L. O dată, pentru că un deţinut ceruse un doctor, şi a doua oară, pentru a lua în primire un spărgător care fusese prins asupra faptului, pe la ora două.

— Desigur, că în timpul lipsei lui, au putut fugi acei oameni, zise Elk.

Trimise apoi după poliţistul de strajă de la intrarea închisorii. Acesta nu văzuse pe nimeni. Poliţistul de pază, la a doua intrare, îşi aminti că văzuse un inspector trecând pe la ora două. Ştia bine că era inspector, căci îi văzuse sabia şi steaua de la galoane; îl salutase şi el răspunsese.

— Dar ceilalţi pe unde ieşiseră?

La întrebarea asta nu putu căpăta nici un răspuns. Oamenii se făcuseră nevăzuţi şi pace.

— O să ne găsim beleaua din pricina asta, domnule căpitan, – zise Elk; şi dacă scăpăm fără să ne pierdem gradul, avem noroc. Din fericire nimeni afară de noi nu ştie că Hagn fusese arestat. Ai face bine să te duci acasă să te culci; eu m-am mai odihnit puţin peste noapte.

Era aproape zece dimineaţa; Dick simţea că-i vine rău de foame şi de lipsă de somn, căci nu mâncase nimic la Horsham.

— Să luăm un taxi, zise Dick, şi lăsă să treacă trei, apoi opri pe al patrulea.

— Intră! – zise Dick, când ajunseră acasă la el, îţi ofer o odaie, dacă vrei să dormi.

Elk intră în casă cu Gordon. Era vădit, că omul care le deschisese uşa avea ceva de spus.

— E un domn care aşteaptă să vă vadă, Sir, e aici de-o jumătate de oră.

— Cum îl cheamă?

— E Mr. Johnson, Sir.

— Johnson? – zise Dick mirat şi se grăbi spre sufragerie, unde se afla musafirul.

Era în adevăr „filosoful” care zăcea în prada unei tulburări neobişnuite.

— Sper că mă vei ierta, domnule căpitan – zise el; la drept vorbind, n-ar trebui să te plictisesc cu necazurile mele.

— Nădăjduiesc că necazurile dumitale nu sunt aşa de grele ca ale mele – zise Dick pe când îi strângea mâna.

Cunoşti pe Elk?

— Mr. Elk e un vechi prieten, zise Philo, luminându-se o clipă.

— Ei, spune-mi despre ce e vorba. Şezi jos te rog, zise Dick. Am de gând să dejunez. Doreşti şi dumneata să împarţi cu mine?

— Cu plăcere, Sir. N-am luat nimic azi de dimineaţă, dar nu prea am poftă de mâncare, Mr. Gordon, adevărul e că mi-am pierdut postul.

Dick ridică din sprâncene.

— Ce?… Te-a dat afară, Maitland?

Johnson dădu din cap.

— Şi când te gândeşti că l-am servit pe afurisitul de moşneag atâţia ani, pe o leafă de nimic. Şi mi-au trecut prin mână sute, mii şi milioane, şi niciodată nu i-am greşit cu nimic. N-are în el pic de omenie. Cred că singura simţire ce are într-însul este dragostea pentru acel băieţaş.

— Care băieţaş? întrebă îndată Elk.

— Nu l-am văzut niciodată, zise Johnson. Nu l-a adus niciodată la Bancă, nu ştiu unde e, nici al cui e, îmi închipui că e un nepot de-al lui.

Dick tăcu o clipă, apoi zise încet:

— Înţeleg.

Şi vorbise drept, căci din clipa aceea, începu el să priceapă ce era Broasca şi care era secretul Broaştei.

— Şi pentru ce te-a dat afară? întrebă el.

Johnson ridică din umeri.

— Dintr-o prostie, parcă nici nu face să vorbesc despre ea. Se vede că m-a văzut la clubul Herron în acea seară, şi de atunci îmi purică toate socotelile, parcă şi-ar închipui că cheltuiesc banii fără noimă! De altfel, nu arăta întru nimic că avea de gând să mă dea afară, dar azi dimineaţă, când am sosit la birou, el era acolo, înaintea mea, ceea ce nu prea se întâmplase.

„Johnson, începu el, am aflat că cunoşti pe o oarecare Miss Ella Bennett”. Îi spusei că am norocul s-o cunosc. „Şi am

aflat, urmă el, c-ai fost la dejun la dânsa de vreo două, trei ori”. Absolut adevărat, Mr. Maitland răspunsei eu.

„Foarte bine, Johnson, continuă Maitland. Eşti dat afară!”

— Şi atâta tot? întrebă Dick, uimit.

— Atâta tot, zise Johnson cu glas scăzut. Înţelegi ceva dumneata?

Dick ar fi putut să răspundă „da”, însă tăcu, dar Elk, împins de dorinţa pătimaşă de a mai afla ceva despre Maitland, întrebă:

— Johnson ai fost pe lângă acest om atâţia ani; ai băgat de seamă la el, ceva ce-ar da de bănuit?

— Cam ce fel de lucruri, Mr. Elk?

— A primit vreo vizită, pe care să nu ţi-o poţi explica? A făcut vreodată ceva care să te facă să presupui că are vreo legătură cu Broaştele?

— Cu Broaştele? Johnson deschise ochii mari, şi glasul său arătă cea mai adâncă mirare. Vai de mine, nicidecum, nu-mi închipui că ştie ceva despre acele fiinţe. Vrei să zici vagabonzii care au comis atâtea omoruri? Niciodată n-am auzit ceva care să-mi dea de bănuit că-i cunoaşte.

— Ei, şi ce-ai de gând, să te faci de-acum, Mr. Johnson? întrebă Dick.

— Ce să mă fac, Mr. Gordon? zise celălalt, cu-un gest de nedumerire. Sunt aproape de cincizeci de ani, toată viaţa mea am lucrat în Bancă, şi nu ştiu de ce aş putea să mă apuc acum. Din fericire, am pus ceva bănişori de o parte şi pentru asta trebuie să mulţumesc bătrânului. Venisem să te întreb, Mr. Gordon, dacă n-ai putea să-mi găseşti ceva de lucru. Aş lucra cu drag, alături de dumneata.

Dick stătu la îndoială, căci nu prea vedea vreun prilej, de a se sluji de talentele lui Johnson, totuşi ar fi dorit să-l ajute.

— Lasă-mă să mă gândesc o zi, două, zise el în sfârşit. Dar Maitland ce se face fără secretar?

— Nu ştiu, Sir. Dar am văzut pe biroul lui o scrisoare adresată lui Miss Ella Bennett şi îmi închipui că vrea să-i ofere ei, postul de secretară.

Lui Dick nu-i venea să creadă.

— Ce te face să-ţi închipui aşa ceva? zise el.

— Nu ştiu, Sir, dar ştiu că bătrânul m-a întrebat în vreo două rânduri dacă Ray are o soră.

— Eu unul, zise Dick, nu-mi închipui că Miss Bennett ar accepta acest post, dacă i s-ar oferi. Dumneata lasă-ţi adresa la mine ca să-ţi pot comunica, în cazul când s-ar ivi ceva.

Înainte de a ieşi, Johnson se opri la uşă şi zise sfios:

— Am mare afecţiune pentru Miss Bennett, şi-aş dori să ştie că Mr. Maitland nu-i atât de rău, cât pare. Ce e drept nu-i păcat.

— Bietul om! zise Elk, privind pe fereastră la Johnson cum trecea mohorât de-a lungul trotuarului.

CAPITOLUL XXI.

O VIZITA LA MR. JOHNSON.

Johnson locuia la parter, într-o casă cu trei etaje în Fitzroy Square. În subsol se mai afla un apartament, locuit de un portar cu soţia sa, care făcea curăţenie în casă la Johnson şi-i gătea şi mâncarea când se întâmpla să prânzească acasă. În acea seară, filosoful Johnson ajunse acasă pe la ora zece, foarte obosit. Ziua întreagă o petrecuse ducându-se la mai multe bănci şi instituţii financiare. Peste tot, primi acelaşi răspuns negativ. Totuşi, fără a pierde răbdarea, sună şi la alte uşi, de unde plecă tot atât de descurajat. Când ajunse acasă intră în micul lui salon şi se lăsă istovit pe divan, căci nu era obişnuit să umble atât de mult.

Odăiţa lui era mobilată frumos, dar ieftin. Pereţii erau acoperiţi de rafturi cu cărţi, ceea ce dădea o înfăţişare de intimitate, care nu se poate cumpăra cu bani.

Johnson, după ce se odihni puţin, îşi luă o carte de pe poliţă şi timp de vreo două ore se cufundă în citit. Era aproape douăsprezece noaptea, când stinse lumina şi se duse să se culce. Peste cinci minute era şi adormit. Abia dormise vreun ceas, când deodată se deşteptă. Nu auzise nimic, dar fusese cuprins de presimţirea unei mari

primejdii. Îşi puse papucii şi halatul, luă ceva din sertarul mesei şi porni tiptil, de-a lungul coridorului, unde paşii i se afundau în covor. Puse mâna pe ivărul uşii de la salonaş şi era s-o deschidă, când auzi un zgomot uşor. Era zgomotul comutatorului care stingea lumina. Atunci deschise uşa repede şi întinse mâna să aprindă lumina dar din întuneric auzi o voce ameninţătoare:

— Dacă aprinzi lumina, eşti mort! Pune-ţi repede revolverul jos la picioare! Al meu e ţintit asupra ta!

Johnson se aplecă şi puse jos revolverul pe care-l luase din sertar.

— Acum intră repede! zise glasul.

— Cine este? întrebă liniştit Johnson.

— Toate numele sunt deopotrivă de bune, îmi aleg numele de Broască, răspunse străinul. Aruncă-mi cheia biroului dumitale.

— N-am cheia aici, zise Johnson; e în odaia de culcare.

— Să nu te mişti, ameninţă glasul.

Johnson îşi scoase piciorul din papuc şi începu să pipăie revolverul pe care în prima spaimă îl pusese jos cu atâta supunere. Peste câteva clipe îl dibui şi-l trase uşor spre el cu degetele de la picior.

— Ce vrei de la mine? zise pentru a câştiga timp.

— Vreau să-ţi văd hârtiile, cele aduse de la Banca Maitland.

— N-am nimic important aici, zise Johnson.

Cu toate că ochii i se obişnuiseră cu întunericul, nu desluşea deloc conturul spărgătorului,

— Vino mai aproape, zise străinul, şi întinde mâinile.

Johnson făcu un pas înainte, dar deodată se lăsă în genunchi şi trase. Explozia îl asurzi. Auzi un strigăt, văzu în lumina pistolului o fiinţă abia desluşită, apoi ceva îl lovi în cap.

Îşi recapătă simţirea după zece minute când se regăsi singur în odaie. Împleticindu-se se întoarse în odaia de culcare, unde îşi pipăi cu teamă cucuiul de pe cap.

Deodată auzi în uşa de intrare, nişte lovituri puternice şi autoritare. Înfăşurându-şi cu un prosop ud capul rănit, se duse să deschidă. Găsi în prag doi poliţişti şi o mulţime de lume ce se adunase.

— S-a tras cu revolverul aici?

— Da, domnule sergent, am tras; dar mi se pare că n-am nimerit, zise Johnson.

— Ai fost rănit? A fost vreun spărgător?

— N-aş şti să-ţi spun, zise Johnson. Poftim înăuntru, şi-i conduse pe agenţi în salonaş.

Storul flutura în vânt, căci fereastra care dădea pe o stradă laterală era deschisă.

— Îţi lipseşte ceva din casă?

— Nu, zise Johnson, dar cred c-a fost cineva mai de seamă decât un spărgător obişnuit. Am de gând să chem pe inspectorul Elk de la Scotland-Yard, şi cred că trebuie să nu se atingă nimic din odaie, până la sosirea lui.

Elk tocmai era în birou la el, muncindu-se să scrie raportul asupra evadării lui Hagn, când fu chemat prin telefon. Ascultă în tăcere povestea lui Johnson, apoi zise:

— Aşteaptă un moment, că vin.

Când ajunse Elk la Johnson, acesta era îmbrăcat.

— Ţi-a tras una zdravănă, zise el, văzând cucuiul lui Johnson.

— Trebuie să mă fi lovit pe când trăgeam într-însul.

— Vrei să-mi spui că era însăşi Broasca? zise neîncrezător Elk. Nu-mi vine să cred. După câte ştiu. Broasca niciodată nu s-a amestecat ea însăşi, în astfel de lucruri.

— Era ori Broasca, ori unul din trimişii de încredere, zise Johnson. Ia priviţi aici.

Pe hârtia sugătoare de pe birou era întipărită o Broască şi mai era una pe uşă.

Elk inspectă cu grijă toată camera şi nu găsi nimic, până ajunse la storul suflat de vânt. Acolo, printre cutele lui, găsi o recipisă a depozitului de bagaje. Era o fiţuică verde, în

care era consemnată depunerea unei valize la gara de Nord.

— E a dumitale, recipisa asta? întrebă Elk.

Johnson se uită, apoi scutură din cap.

— Nu, zise el.

Elk se duse lângă lampă, ca să vadă data de pe ştampilă. Valiza fusese depusă cu cincisprezece zile înainte şi numele proprietarului nu era înscris.

— Voi cerceta, zise el, şi puse cu grijă recipisa în portofel.

— Pe agresor l-ai văzut?

— L-am zărit când am tras într-însul şi mi s-a părut că purta mască.

— I-ai recunoscut glasul?

— Nu, răspunse Johnson. Şi în casă la mine nu se află nici un document important. De fapt, aduceam adesea hârtii ca să le lucrez aici, uneori până la miezul nopţii; de aceea mi s-a părut destul de nedrept, faptul că m-a dat afară. Dacă vrei poţi să cauţi singur în toate cutiile şi sertarele mele, dar te asigur că n-am aici nimic de seamă.

Întorcându-se acasă, Elk cercetă în minte ciudata întâmplare. La drept vorbind se bucura că are la ce gândi, ca să piardă din vedere neplăcuta întâlnire cu şefii săi, pe care o aştepta.

Desigur, Dick Gordon, avea să ia asupra sa toată răspunderea şi să descarce pe Elk de orice vină, dar pentru Elk, şefii lui erau tot atât de înfiorători, ca şi Broasca în persoană.

CAPITOLUL XXII.

ANCHETA.

Elk îşi puse în minte să facă o cercetare la depozitul de bagaje, dar se trezi a doua zi cu gândul la ancheta ce-l aştepta şi uită de orice alt lucru.

— Să n-ai nici o grijă, îi spuse Dick. Desigur, că şefii noştri sunt atât de bucuroşi c-au găsit tratatul, încât n-au să-şi bată capul prea mult cu Hagn.

Profeţia lui Dick se împlini întocmai. Şefii adunaţi într-un consiliu de judecată, se dovediră mai mult binevoitori decât severi. Găsiră foarte bună purtarea lui şi amintiră că puterea Broaştelor era mai mare chiar şi mai de temut decât a agenţilor unor ţări străine, tocmai fiindcă lucrau în deplină cunoştinţă a împrejurărilor locale.

— Ce zici, domnule căpitan Gordon, vom putea să le dau de urmă? întrebă preşedintele comisiei.

— Va fi foarte greu, Sir, zise Dick, deoarece multe din căpeteniile lor n-au fost încă identificate; de altfel, adăugă el foarte liniştit, eu ştiu cine e Broasca.

O clipă rămaseră toţi uimiţi, parcă nu l-ar fi înţeles.

— Ştii cine e? întrebă neîncrezător, preşedintele comisiei.

Dick dădu din cap.

— Dacă v-aş spune cine este, desigur c-aţi râde de mine, zise Dick. Şi cu toate că aş putea să-l arestez chiar azi, n-aş putea aduce destule dovezi ca să fie osândit; aşadar, vă rog să-mi daţi răgaz, dacă vreţi să izbândesc.

— Dar cum l-ai descoperit, căpitane? întrebă preşedintele, şi Elk care ascultase fără răsuflare spusele şefului său, îşi încordă atenţia, aşteptând răspunsul.

— Mi s-a luminat mintea, zise liniştit şi tacticos Dick, atunci când am aflat de la Mr. Johnson, secretarul lui Maitland, că undeva în casa acestuia era ascuns un copil misterios.

Dick zâmbi, văzând feţele uimite ale membrilor comisiei.

— Mi se pare că spusele mele nu prea sunt convingătoare, zise el, dar veţi afla în curând, de ce mi-am dat seama atunci că pot pune mâna pe Broască oricând voi vrea. Nu mai e nevoie să spun că, ştiind cele ce ştiu acum, împrejurările de aici înainte se vor desfăşura în chip mai

mulţumitor şi mai interesant. Nu pretind c-aş putea lămuri în ce chip a evadat Hagn. Am eu bănuiala mea, prin care pot explica chiar evadarea lui Hagn, dacă cealaltă ipoteză nu e întemeiată, cum sunt convins că e.

După ce se termină ancheta şi rămaseră singuri în birou, Dick şi Elk, acesta din urmă nu scoase nici un cuvânt. Apoi după un răstimp, începu:

— Dacă tot ce-ai spus e bluff, domnule căpitan, n-am văzut de când sunt, un bluff mai frumos; dar era bluff sau nu?

— Nu era bluff zise liniştit Dick, sunt absolut sigur că ştiu cine e Broasca.

— Cine e?

Dick scutură din cap.

— N-a venit momentul să-ţi spun. Nu văd ce folos ar fi dacă mi-aş exprima gândul chiar măcar dumitale Acum spune-mi ce-ai făcut cu recipisa de la bagaje?

Elk se dusese singur la depozitul de bagaje, Dick fiind ocupat în birou. Arătând recipisa, plăti suma cuvenită şi primi, în schimb un geamantan de piele cafenie. Îl duse la inspectorul gării şi acolo, c-o cheie potrivită, îl deschise.

Iată ce conţinea: un rând de haine, o cutie cu brice noi, cămăşi şi gulere, o sticlă cu un lichid colorat, un paşaport pe numele „John Henry Smith”, însă fără fotografie, un Browing încărcat, un plic în care erau 5.000 franci şi cinci bancnote de câte o sută de dolari. Elk se uită rând pe rând la obiectele înşirate pe masa inspectorului.

— Ce zici de toate astea? întrebă Elk pe şeful gării.

— E tot ce trebuie unui om într-o călătorie, fu răspunsul.

— Da, zise Elk, şi pun rămăşag că la fiecare gară din Londra se găseşte un geamantan cu conţinut la fel cu acesta!

Elk strânse toate lucrurile în geamantan.

— Am de gând să-l duc la Scotland-Yard. Poate vine cineva să-l reclame, poate nu!

Apoi ieşi pe peronul gării, întrebându-se ce mai are de făcut. Pe când sta pe gânduri, sosi un tren, încărcat cu

pasageri care coborâră şi se perindară prin barieră, sub ochii îngânduraţi ai lui Elk. Deodată i se păru că zăreşte un chip cunoscut. După o clipă de îndoială, Elk fu încredinţat că era John Bennett, care trecuse grăbit, furişat, cu hainele lui cam învechite, cu pălăria trasă peste ochi, şi cu o valiză în mână. Elk se apropie de un hamal, întrebând:

— De unde vine acest tren?

— Din Scoţia, domnule.

— Care este ultima staţie? întrebă Elk.

— Ultima staţie e Doncaster, răspunse omul.

Pe când vorbea încă, Elk văzu pe Bennett că se întoarce în gară. După cât părea uitase ceva, căci faţa îi era încruntată.

Pe când se întreba Elk ce o fi uitat Bennett îl văzu trecând iarăşi cu aparatul de filmat, prins cu o curea de umăr.

— Ciudat moşneag, zise Elk, apoi se urcă într-o birjă cu valiza achiziţionată lângă el şi plecă la Scotland-Yard.

Închise valiza şi trimise după doi agenţi din cei mai buni.

— Vreau să vă duceţi la toate depozitele de bagaje din toate gările şi să-mi găsiţi valizele la fel cu aceasta. Când le veţi găsi, deschide-ţi-le chiar acolo pe loc; dacă au acelaşi conţinut ca valiza asta să le aduceţi la Scotland-Yard şi să mă vestiţi.

Dick, când i se povestise descoperirea lui Elk, fu de aceeaşi părere cu dânsul.

— Ai dracului şireţi, zise Elk cu admiraţie. În fiecare gară au tot ce le trebuie ca să fugă la o adică: haine, bani, un lichid ca să-şi schimbe culoarea feţei, iar fotografia, o are fiecare, desigur, pe a sa, în buzunar.

— Uitai să-ţi spun că am văzut pe John Bennett.

— La gară? întrebă Dick.

Elk dădu din cap.

— Venea din nord, din nu ştiu ce oraş. Nu m-a văzut şi nici eu nu m-am apropiat de dânsul. Căpitane, ce crezi despre acest Bennett?

Dick nu răspunse.

— Asta să fie Broasca dumitale? glumi Elk şi Dick râse înfundat. Nu doar c-am crezut o asemenea prostie, urmă Elk, dar John Bennett mă pune pe gânduri. Dac-ar fi el Broasca, nu putea fi ieri noapte în salonaş la Johnson.

— Ba putea, dacă pleca cu maşina la Doncaster şi prindea trenul ca să aibă un alibi. Aş vrea să ştiu dacă poliţia din Doncaster va cere ajutor de la Scotland-Yard sau va lucra pe seama ei.

— Despre ce e vorba? zise ElK. Mirat.

— S-a făcut o spargere lângă Doncaster, azi-noapte, s-a furat coroana de diamante a milady-ei Fitz Herman. Se cam potriveşte cu bănuielile dumitale, Elk, mi se pare?

Elk nu răspunse, dar dorea din toată inima să aibă vreun prilej pentru a cerceta valiza lui John Bennett.

CAPITOLUL XXIII.

O SCRISOARE.

Clubul Herron, fusese închis câtva timp din ordinul poliţiei, dar acum se redeschisese. Ray lua întotdeauna dejunul la Herron, când nu era cu Lola, care prefera un local mai vesel. Când sosi, nu erau ocupate decât puţine mese. Toţi clienţii ştiau că se întâmplase ceva cu Hagn, căci din noaptea descinderii poliţiei, nu-l mai văzuse nimeni.

Ray, de-abia se aşezase la masă, când văzu pe chelner venind cu două scrisori în mână: una groasă şi plină de peceţi şi alta mai subţire. Deschise întâi pe cea mai groasă şi băgând degetele în plic, văzu că nu conţinea decât bancnote. Nu voi să scoată banii, de faţă cu ceilalţi clienţi. Dar uitându-se în plic se bucură văzând numărul şi valoarea bancnotelor. Deschise apoi scrisoarea a doua, care purta pe plic aceeaşi scriere ca cealaltă. Conţinea, scrise la maşină, următoarele cuvinte: „Vineri de dimineaţă, vei primi un costum pe care trebuie să-l îmbraci şi vei pleca spre Nottingham, pe şosea. Vei lua numele de Jim Carter, şi vei găsi în hainele ce vei primi, actele de identitate pe acel nume. De acum înainte nu te vei mai arăta în public nu te vei mai rade şi nu vei mai face vizite, nici nu vei mai primi.

Ţi se va comunica ce ai de făcut la Nottingham. Adu-ţi aminte, că trebuie să mergi la Nottingham pe şosea, dormind noaptea prin hanuri şi hambare, cum fac vagabonzii. La Barnet, lângă piatra kilometrică cu numărul nouă, vei întâlni un om pe care îl cunoşti şi-l vei întovărăşi până la sfârşitul călătoriei. La Nottingham vei primi alte ordine. E probabil, că nu va fi nevoie de tine, şi că treaba ce ţi se va da, nu te va compromite câtuşi de puţin. Adu-ţi aminte că te cheamă Carter. Adu-ţi aminte că nu trebuie să te razi. Adu-ţi aminte de piatra kilometrică cu numărul nouă, vineri de dimineaţă. Când te vei pătrunde de toate aceste ordine, să iei plicul şi scrisoarea, precum şi celălalt plic şi să le arzi în căminul clubului Herron. Eu te voi vedea."

Scrisoarea era iscălită „Broasca". Va să zică, venise ceasul în care Broaştele aveau nevoie de el. Se temuse de această zi şi pe de altă parte, o aşteptase ca unul ce doreşte să cunoască în sfârşit, primejdia. Se supuse, credincios la ordin: sub ochii miraţi ai clienţilor, duse hârtiile la căminul deşert, le dădu foc cu un chibrit şi risipi cenuşa cu piciorul. Inima îi bătea mai tare, când se întoarse la dejunul pe care nici nu-l începuse. Îi părea bine că era singur, ca să poată gândi la nemaipomenita însărcinare ce căzuse asupra lui. Misterul, travestirea, toate ademeneau pe un tânăr romantic ca el. Nu se întreba care va fi sfârşitul întâmplării. Din fericire pentru pacea minţii lui, n-avea darul presimţirii; căci dacă ar fi avut acel dar ar fi fugit ca un nebun să caute vreo gaură în pământ, în care să se ascundă şi să tremure.

CAPITOLUL XXIV.

CEVA DESPRE SAUL MORRIS.

Elk telefonă lui Gordon, care raportă Poliţiei Centrale: Am descoperit şase valize cu conţinut întocmai la fel, cu cel ce-am găsit azi!

„Dar n-ai aflat nimic despre cel care le-a depus?" „Nimic, nici o indicaţie".

— Elk, zise Dick apoi, aş da câţiva ani din viaţa mea ca să aflu întregul mister al Broaştei. De mult am pus să urmărească pe Lola, cu toate că n-aş fi crezut să fie amestecată aici. Nu cunosc pe nimeni care să semene mai puţin a vagabond, decât Lola Bassanno! Cât despre Lew Brady a dispărut, iar când am trimis un om de-al meu să afle ceva despre tânărul la modă, numit Ray Bennett nu l-a primit acasă. A refuzat să-l primească, zicând că e bolnav şi că stă în casă toată ziua. Spune, Elk, cine e Broasca?

Elk umbla de colo, colo, prin casă cu mâinile în buzunar şi cu ochelarii lunecându-i din ce în ce mai jos, pe nasu-i lung.

— Nu sunt decât două ipoteze posibile: una e că ar fi Harry Lyme, fost ocnaş, despre care se credea că a murit în naufragiul vasului „Channel Queen", acum câţiva ani. Îl bănuiesc pentru că era vestit, ca neîntrecut spărgător, singurul în stare să deschidă casa de bani a Lordului Farmley.

— Dar celălalt? zise Dick.

— Şi el trece drept mort, răspunse Elk ironic. E vorba de Saul Morris, care-i întrece pe toţi. Am cercetat vreo două mii de rapoarte asupra criminalilor şi am tras concluzia că numai aceştia doi ar putea să fie Broasca, dar amândoi sunt morţi. Lyme a murit înecat, iar Morris într-o deraiere în Statele Unite. Acum ne întrebăm: care dintre cele două stafii e cea vinovată?

Dick deschise sertarul de la birou şi scoase un plic pe care-l aruncă lui Elk peste masă

— Ce-i asta? întrebă Elk.

— Mi-ai mai pomenit o dată de Saul Morris şi eu am cerut informaţii la New York; ăsta e răspunsul.

Cablograma venea de la şeful poliţiei din New York: „Ca răspuns la întrebarea dumneavoastră vă informăm că Saul Morris este viu şi se crede că se află în Anglia. Nu este în prezent nici o acuzaţie contra lui, dar se crede că el e spărgătorul care în februarie 17, 1898, a deschis casa de

bani a Băncii Mantania din Southampton şi a fugit cu 55.000.000 de franci”.

Elk citi şi reciti cablograma, o puse la loc în plic şi o înapoie lui Dick.

— Saul Morris în Anglia, zise pe gânduri! Asta lămureşte multe lucruri.

A doua zi, Elk, care n-avusese vreme să cerceteze cu de-amănuntul cele şase valize găsite la diferitele gări din Londra, observă că una din ele era ceva mai mare şi că pe lângă obiectele identice cu celelalte, conţinea un mare număr de cecuri în alb, pe adresa multor bănci din străinătate şi din Anglia. Se gândi că dacă ar cerceta la câteva din aceste bănci ar afla numele diferiţilor depozitari.

Ajunse la biroul său pe la ora nouă, odihnit după prima noapte de somn liniştit ce avusese de câteva săptămâni.

Elk luase ca ajutor, pe lângă Balder, pe un tânăr numit Fayre, băiat deştept, în care avea multă încredere. Tot atunci sosi la birou şi Dick Gordon, cu comisarul şef.

— Mă tem, zise Elk, că cercetările noastre pe la bănci, că aceste valize, fiind căptuşite, ascund poate ceva, ce nu s-a văzut la prima cercetare.

Elk se pregătea aşadar să deschidă camera ca să scoată valizele. Pentru Elk, era o întreagă ceremonie scoaterea la iveală a preţioasei chei. Descheia paltonul, jacheta, jiletca, scotocea în tot felul de buzunare neaşteptate, până să iasă în sfârşit la lumină, tăinuita cheie. Fayre îi ridică o valiză şi-o puse pe masă.

— Ia-o pe cea mai mare întâi, porunci Elk, şi dă-mi un cuţit, Balder.

Elk şi cu Dick ieşiră în vestibul, lăsând pe Fayre singur.

— Cum ţi se par toate astea, căpitane? întrebă Elk. Oare venim noi de hac?

— De hac, Broaştelor? Eu cred că da, ba chiar pot spune că sunt sigur.

La capătul coridorului îi aştepta Balder, ţinând în mână cuţitul cerut.

— Poftim, domnule inspector, începu Balder, şi-n aceeaşi clipă, Dick se pomeni trântit jos, cu Elk peste el.

Se auzi zgomot de geamuri sparte şi bubuitul unei explozii. Elk se ridică de jos cel dintâi şi se repezi în biroul lui. Uşa era jumătate scoasă din ţâţâni, toate geamurile erau ţăndări. Şi din birou ieşea un nor de fum în care Elk se cufundă. De-abia făcu un pas şi se împiedică de Fayre, trântit jos. Îl trase cum putu în coridor şi de la prima privire îşi dădu seama că, dacă nu era mort, nici mult nu mai avea. Clopotele de incendiu răsunau în toată clădirea. Se auziră paşi repezi, de-a lungul coridorului şi apărură pompierii trăgând după ei furtunul. Focul fu repede stins, însă biroul lui Elk era complet distrus. Până şi uşa de la casa de bani fusele sfărâmată. Elk se întoarse întâi să vadă pe bietul Fayre, pe care-l porni pe o brancardă la spital şi numai atunci se întoarse să privească la dezastrul din biroul său.

— A fost o bombă. Sir, zise Elk către şeful Poliţiei Centrale, când sosi la faţa locului şi încă o bombă din cele grele. Mare minune că nu ne-a răpus, pe căpitanul Gordon şi pe mine. Se vede că bomba era în valiza cea mare, pe care bietul Fayre a deschis-o în lipsa noastră.

— Dar bine, n-aţi examinat valizele mai înainte? întrebă mânios şeful poliţiei.

— Ba da, zise Elk. Le-am cercetat eu însumi, ieri una după alta şi am scris pe o listă ce conţinea valiza cea mare. Nici pomeneală de bombă; am pus obiectele la loc cu mâna mea.

— Atunci cum de au umblat la valize? întrebă şeful.

— Nu ştiu, Sir, zise Elk. A doua cheie de la camera cu valize, o mai are cineva şi anume Clintock, care-i în concediu şi lipseşte din Londra.

— Ce explozibil a fost? întrebă şeful.

— Dinamită, răspunse fără şovăire Elk, arătând o mare gaură în podele.

— Dinamita explodează în jos, nitroglicerina în sus.

Îndată ce Elk putu să părăsească clădirea, se duse la cel mai apropiat spital, unde fusese transportat Fayre. Veştile

despre rănit erau destul de satisfăcătoare. Doctorii sperau că va scăpa cu viaţă şi fără grave mutilări.

— Mare mirare, zise internul de serviciu. Se vede că explozibilele astea tari joacă farse de felul acesta. Am auzit că bomba a făcut praf uşa de fier a casei de bani şi cu toate astea am găsit în hainele bietului om o hârtie abia pârlită, doar cu un colţ ars.

Elk netezi hârtia şi citi: „Primiţi complimentele. Numărul şapte”.

Elk împături cu grijă hârtia şi o aşează migălos în tocul ochelarilor săi.

— Domnule doctor, crezi în presimţiri?

— Da, zise doctorul, trebuie să mărturisesc că, cred. Simţi dumneata ceva?

— Da, răspunse Elk, simt că foarte curând am să mă întâlnesc cu Numărul şapte.

CAPITOLUL XXV.

BALDER E AVANSAT.

A şasea zi după explozie, Poliţia Centrală făcu o anchetă în toate depozitele de bagaje de la toate gările şi peste tot găsi valize noi, toate la fel şi cu conţinut identic, cu al celor descoperite de Elk. Niciuna nu conţinea vreun exploziv. Tocmai terminase Elk raportul asupra acestei chestii, când auzi telefonul sunând. Luă receptorul în mână şi telefonistul îi anunţă o vizită.

— Trimite-l sus, îi zise Elk, când află cine venise.

Sună pe Balder şi-i dădu raportul ca să-l ducă la căpitanul Gordon. În aceeaşi clipă văzu pe Joshua Broad în prag.

— Bună dimineaţa, Mr. – zise, bună dimineaţa şi lui Balder, cu toate că nu-l cunoştea.

— Bună ziua, răspunse Elk: poftim înăuntru şi stai jos. Cărei întâmplări datorez plăcerea acestei vizite? Nu te mira de atâta politeţe – aşa sunt eu dimineaţa. Balder poţi pleca.

— Am venit pentru o afacere cam ciudată, zise Broad.

— La Scotland-Yard se vine numai pentru asemenea afaceri, răspunse Elk.

— E vorba de nişte vecini ai mei.

— Lola Bassano? întrebă Elk.

— Nu, soţul ei, Lew Brady, răspunse celălalt.

Elk îşi împinse ochelarii pe frunte.

— Nu vrei să spui că e adevărat măritată cu Brady, zise Elk, mirat.

— Despre asta nu mai încape îndoială, răspunse Broad, cu toate că Ray Bennett nu cunoştea acest fapt. Brady sta de opt zile în apartament la Lola, fără să iasă din casă, iar tânărul Bennett, n-a dat pe acolo de atunci. Nu cred c-a fost ceartă între ei doi; cred că aici se ascunde ceva, mult mai adânc. Mi s-a întâmplat să văd pe Brady, într-o dimineaţă când ieşeam de la mine, uşa lor fiind deschisă; şi Brady avea o pereche de favoriţi cum rar am văzut la un fost boxeur şi atunci m-am întrebat, adăugă Broad gânditor, dacă e vreo legătură între nebărbieritul lui Brady şi lipsa lui Ray. M-am dus să fac o vizită lui Ray, pe care l-am cunoscut la Club, şi servitorul lui mi-a spus că e bolnav şi nu poate primi.

Broad suflă un rotogol de fum şi se uită lung după el.

— Servitorii ăştia care vin cu ziua, adăugă el, nu sunt oameni de credinţă, ca cei ce locuiesc împreună cu stăpânul lor. M-a costat doi dolari şi jumătate ca să aflu de la acel om de serviciu că nici Ray Bennett nu se mai bărbiereşte. Eu mă întreb ce înseamnă toate astea.

Elk stătu o clipă pe gânduri, apoi zise:

— Nu cunosc tocmai bine legile, dar nu cred că e vreuna care să împiedice pe un om de a-şi lăsa barbă. O fi vreo psihologie specială a bărbilor. Dumneata eşti american, Mr. Broad?

— Am această cinste, zise celălalt, şi în ochi îi răsări sclipirea glumeaţă care atât de des îi lumina privirea.

— Aşa? zise Elk cu gândul aiurea; poate ai auzit de un om numit Saul Morris?

Broad încreţi fruntea în sforţarea de a-şi aminti.

— Parcă mi-aduc aminte de numele ăsta; era un criminal vestit, nu-i aşa?… Da, mi-aduc aminte de el; mi se pare c-a murit acum câţiva ani.

— Tare-aş vrea să întâlnesc pe cineva care a fost la înmormântarea lui; cineva pe care să-l pot crede pe cuvânt.

— Nu vrei să zici că poate Brady…

— Nu, nu; de Brady nu zic nimic, decât că e un boxeur prost. Voi cerceta ce-i şi cu chestia bărbieritului, Mr. Broad: îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus.

După ce plecă Broad, Balder se prezentă la şeful său.

— Domnule inspector, începu el, v-aş ruga să-mi daţi voie să plec acasă azi; am făgăduit soţiei mele…

— Dacă ai făgăduit, ţine-te de cuvânt, îl întrerupse Elk, şi Balder plecă cu faţa strălucitoare de bucurie.

Pe la ora cinci, Elk primi o scrisoare. Când o deschise, chipul i se înveseli: era ordinul de avansare al lui Balder la gradul de sergent. Sună să-şi cheme asistentul, apoi şi-aduse aminte că îi dăduse concediu pe acea zi. Atunci, în bunătatea inimii lui, Elk se hotărî să-i ducă el însuşi vestea cea bună.

‚Tare-aş vrea să-i văd nevasta şi copiii, îşi zicea el în gând.”

Căută adresa lui Balder în registru şi plecă cu maşina într-acolo. Ajunse la o căsuţă curăţică, tocmai cum îşi închipuia Elk că s-ar cădea să fie casa lui Balder. Uşa îi fu deschisă de o femeie cam trecută, în costum de soră de caritate.

— Da, Sir, zise ea, aici stă domnul Balder, adică, are două odăi, dar nu doarme aici; vine numai din când în când de se schimbă şi apoi nu ştiu unde se duce.

— Dar nevasta lui, aici stă?

— Nevasta? zise femeia uimită; nu ştiam că e însurat.

Elk stătu un moment pe gânduri, apoi zise:

— Poate că mai are şi altă adresă.

Femeia păru nehotărâtă; răspunse totuşi:

— Îl cunosc de mult pe Mr. Balder şi nu ştiu dacă trebuie să vorbesc de afacerile lui cu un străin; dar dacă vreţi să-l

găsiţi, căutaţi-l la Seven Bables pe drumul dintre Slouch. Acolo l-am văzut ducându-se cu maşina, destul de des.

— Cu maşina? se miră Elk. Are el maşină?

— El sau prietenii lui, răspunse sora de caritate, apoi întrebă îngrijorată: sunteţi prieten cu el?

— Sunt, întrucâtva, răspunse Elk cu chibzuială.

— Atunci poftiţi înăuntru, zise sora de caritate.

Elk o urmă în salonaşul curat.

— Nu ştiu de ce v-am povestit atâtea, începu femeia, dar fapt e că am spus domnului Balder, că nu-l mai ţin ca chiriaş. Îmi plăteşte foarte puţin, e foarte năzuros, şi mai ales pentru scrisori, face mare tămbălău. Din pricina lui am pus o cutie de scrisori nouă, dar uneori primeşte atâtea încât tot nu încap. Nu prea ştiu cu ce se ocupă, dar scrisorile lui sunt de la uzinele chimice din Didcot. Poate veţi crede că sunt o femeie nesuferită şi greu de mulţumit, dar…

— Ba eu cred, zise Elk răsuflând adânc că eşti cea mai de treabă femeie, ce-am întâlnit vreodată! Aveai de gând să ieşi? adăugă el.

— Da, răspunse sora de caritate; am un bolnav la care trebuie să rămân peste noapte; a fost o întâmplare că m-aţi găsit acasă.

— Ai vorbit de maşina lui: ce fel de maşină e? întrebă Elk.

— Nu ştiu ce marcă e, mi se pare că-i americană.

O singură întrebare mai puse Elk:

— Se întoarce noaptea acasă?

— Foarte rar, răspunse femeia. Are cheia lui şi eu nu prea sunt acasă noaptea, încât nu pot şti când se întoarce.

Elk îi mulţumi: se întoarse la birou, scoase din sertar câteva instrumente de-ale lui, mai dădu câteva ordine, apoi se urcă în maşina care-l aştepta şi se duse drept la Dick Gordon acasă. Dick în acea seară era invitat într-o lojă la teatru, de câţiva membri ai ambasadei americane. În mijlocul reprezentaţiei, uşa se deschise încet şi apăru Elk,

care-l bătu uşor pe umăr şi-l chemă afară în coridor, fără ca ceilalţi să fi băgat de seamă

— S-a întâmplat ceva, Elk? întrebă Gordon.

— Balder a fost avansat, zise solemn Elk şi Dick îl privi cu ochi mari.

— L-au avansat sergent, urmă Elk, şi nu-i grad care să se potrivească mai bine cu Balder. Mare serbare în familie, când va afla nevasta şi cu copii.

„Elk n-are obicei să bea, îşi zicea Dick în gând, privindu-l, dar poate că întâmplările din ultimele zile l-au zdruncinat atât, încât o fi băut un păhărel mai mult”.

— Îmi pare foarte bine, pentru Balder, zise blând Dick.

— Ştiu ce gândeşti, zise Elk.

— Nu gândesc nimic, zâmbi Dick.

— Ba gândeşti că sufăr de insolaţie, altfel n-aş fi venit să te scot din plăcuta tovărăşie a prietenilor ca să-ţi aduc o astfel de veste. Te rog domnule căpitan, i-aţi pardesiul şi vino cu mine; avem o veste de dus lui Balder.

Mirat, însă fără a pune alte întrebări, Dick Gordon urmă pe Elk. În drum, Elk vorbi:

— Mergem la Seven Gables. Casă mare, parc umbros, lumini electrice, mobilă de lux, baie sistem nou. N-am fost niciodată acolo, dar toate astea le ştiu prin deducţie. Şi am să-ţi mai spun ceva, tot prin deducţie. Vom găsi şi sonerie cu alarmă contra spărgătorilor şi vreo sută de servitori…

— Ce dracu tot îndrugi? întrebă Dick Gordon şi Elk începu să râdă nervos.

Deodată trecură pe lângă ei în goană două mari automobile, atât de încărcate, încât unii călători stăteau pe genunchii celorlalţi.

— Mi se pare, zise Dick, că sunt maşini poliţieneşti de-ale noastre.

Trecu a treia maşină şi Dick recunoscu un şofer, un detectiv de seamă; atunci făcu cu ochiul lui Elk, care-i răspunse în acelaşi fel. Peste câteva clipe, mai trecură două maşini pline de poliţişti.

Deodată Elk zise şoferului:

— Opreşte aici!

Elk şi Dick se dădură jos şi porniră înainte şi numai atunci începu Elk povestirea, pe care Dick o ascultă încremenit de mirare.

Găsiră în sfârşit intrarea la Seven Gables, între nişte garduri vii. Casa era ascunsă de mari tufişuri de brazi; o alee lată, pietruită, ducea până la uşa de la intrare. Elk şi Dick făcură câţiva paşi: casa era măreaţă, impunătoare, în stilul zis,Elisabethan". Începuse să se însereze şi una din ferestre era luminată. Poliţiştii se ascunseră pe sub tufişuri, până se făcu de tot întuneric, şi se lăsă în jos storul ferestrei luminate. Atunci Elk scoase din buzunar o pereche de ciorapi groşi şi-i trecu peste ghetele lui; îi dădu o pereche şi lui Dick şi cu lampa electrică în mână începură să păşească tiptil pe trotuarul de piatră care înconjura clădirea.
Deodată Elk se opri:

— Fă un pas mare, şopti lui Dick.

Dick văzu sârma culcată de-a lungul drumului şi foarte cu grijă trecu peste ea. Mai făcură câţiva paşi şi dădură peste altă sârmă, apoi peste o a treia, atât de subţire, încât era aproape nevăzută. Le trebui mai mult de-o jumătate de ceas, ca să ajungă tiptil şi cu multă chibzuială, până la fereastra luminată.

Elk pipăi cu degetele lui dibace, până găsi semnalul de alarmă înfipt în pervazul ferestrei: se feri de el cu grijă şi apoi ridică binişor un colţ al storului. Văzu o cameră mare, tapetată cu stejar, mobilată cu mult lux. Căminul de piatră era plin de flori şi în faţa lui stăteau doi oameni, la o masă mică.

Unul era Balder, fără îndoială, însă un Balder neaşteptat de frumos. Nasul roş al lui Balder nu mai era roşu. Era în ţinută de seară şi fuma cu un ţigaret de chihlimbar. Dick se uita încremenit peste umerii lui Elk. Celălalt om era Mr. Maitland. Acesta sta cu obrazul sprijinit în mâini şi Balder îl

privea cu un zâmbet ironic. Era prea departe ca să audă ce vorbeau, dar parcă Balder mustra pe Maitland.

După o clipă, Maitland se sculă şi începu să vorbească: se auzea glasul lui zgomotos, dar nici un cuvânt nu se desluşea. Apoi Maitland strânse pumnul şi-l vârî sub nasul lui Balder, care nu înceta de a-l privi cu batjocură şi dispreţ. După acest gest de ameninţare, bătrânul Maitland ieşi din cameră cu pas târşit. Peste câteva minute ieşi din casă nu prin intrarea principală ci pe o uşă laterală, şi poliţiştii zăriră lumina farurilor de la maşina lui, când se depărtă.

Rămas singur, Balder îşi turnă de băut şi apăsă pe butonul soneriei. Omul care intră atrase îndată luarea aminte a lui Dick. Era îmbrăcat ca un lacheu, însă aparenţa şi mişcările lui îl distingeau de obişnuiţii servitori. La un ordin dat de Balder, luă tava de pe masă şi se depărtă spre uşă cu un pas ciudat de leneş, aproape maiestuos. Adevărul răsări deodată în mintea lui Dick:

— E orb! şopti el la urechea lui Elk.

Iarăşi se deschise uşa şi de data asta intrară trei lachei, ducând o masă grea, acoperită cu o pânză. Poliţiştii crezură că se aducea prânzul lui Balder, dar într-o clipă aflară adevărul. Deasupra căminului era o mare lampă electrică, atârnată de un singur fir. Lampa nu era aprinsă. Unul din lachei se sui pe scaun, scoase lampa din loc şi fixă în priză un fir electric care era în legătură cu masa.

— Toţi sunt orbi, şopti Elk. Asta este postul de telegrafie fără fir de care se serveşte Balder.

Toţi trei lacheii ieşiră, şi atunci Balder se sculă şi se duse să încuie uşa. Apoi începu să închidă obloanele de la ferestre. Pe când era cu mâna pe oblonul uneia din ferestre, Elk puse piciorul pe pervazul ferestrei lui şi sări în casă. Auzind zgomotul Balder se învârti în loc.

— Salutare, Balder, îi zise Elk.

Omul nu răspunse. Sta privind cu ochii plini de îndrăzneală la fostul său şef.

— Venisem să-ţi anunţ c-ai fost avansat sergent, pentru serviciile aduse Statului, când ai otrăvit pe Broasca Mills, când ai dat drumul lui Hagn şi când mi-ai distrus biroul cu o bombă cu dinamită.

Omul nu vorbea, nici nu se mişca din loc, şi asta arăta multă chibzuială, căci Browningul din mâna lui Elk, era ţintuit asupra nasturelui al doilea al vestei lui de pichet alb.

— Şi-acum, adăugă Elk, cu o notă de triumf în voce, ai să faci o mică plimbare cu mine; am nevoie de tine, Numărul şapte!

— Oare nu te înşeli? zise omul cu un glas atât de tărăgănat atât de diferit de vocea lui obişnuită, încât Elk, la început, rămase uimit.

— Eu nu mă înşel, decât când e vorba de anul căsătoriei lui Henric al VIII-lea, zise Elk.

— Şi cine crezi că sunt? întrebă liniştit, omul în eleganta ţinută de seară.

— Eu nu-mi închipui nimic despre tine, Balder, eu ştiu precis acum.

Elk făcu un pas repede şi lipi gura revolverului de pieptul omului.

— Mâinile sus şi întoarce-te, zise el.

Balder se supuse. Elk scoase din buzunar o pereche de cătuşe şi închise lanţurile în jurul mâinilor lui.

— Mi se pare, Mr. Elk, că tot ai făcut o greşeală: numele meu este Collett-Danson.

— Numele tău nu are importanţă, răspunse Elk, dar totuşi dacă vrei să-mi vorbeşti despre părerile tale asupra cianurei de potasiu, te ascult cu plăcere. Stai jos.

Deodată Dick zări un fulger de bucurie în ochii omului: desigur, îl zărise şi Elk.

— Să nu-ţi închipui, zise Elk, că poţi scăpa cu ajutorul servitorilor, căci cincizeci de agenţi pe care-i cunoşti personal, sunt înşiraţi în jurul casei.

Balder începu să râdă.

— Pot fi în jurul casei şi pe acoperişul casei, că tot nu-mi pasă de ei, zise el.

Vorbind astfel se apropie de cămin şi se opri în faţa lui. Apoi, ca din întâmplare, izbi unul din ornamentele de metal ce încadrau căminul.

Mişcarea lui fusese nervoasă ca a unui om tulburat, care nu ştie ce face. Nici chiar Elk, plin de bănuială cum era, nu dăduse atenţie acestei mişcări. Deodată, Balder se trânti în faţa căminului şi o fâşie din parchet începu să se lase în jos sub greutatea lui. Dar Elk prinse de veste la timp. Se năpusti asupra lui Balder, îl înhăţă de guler şi cu ajutorul lui Dick îl trase în mijlocul odăii. Peste o clipă erau toţi trei încăieraţi, luptându-se pe podea, şi Balder în disperare avea o putere de necrezut.

Începuse să urle „ajutor”! şi servitorii se repeziră în odaie la strigătul stăpânului, când deodată năvăliră în casă, călcând peste toate sârmele cu alarmă, cei cincizeci de poliţişti. Lupta fu aprigă, dar scurtă, şi peste câteva minute pornea în automobilul poliţiei temutul Număr şapte, care era mâna dreaptă a fioroasei Broaşte.

CAPITOLUL XXVI.

Mr. BROAD FACE PROPUNERI.

Dick Gordon îşi termină întrevederea cu Mr. Ezra Maitland la orele trei dimineaţa. Când ajunse la Scotland-Yard, Elk îl întrebă:

— Ei, căpitane Gordon, care-i povestea lui Maitland?

— Povestea lui Maitland nu e lungă: spune că s-a dus la Balder, invitat de dânsul şi că nu putea refuza invitaţia unui funcţionar al poliţiei. Nici nu mă îndoiesc, adăugă Dick, că Maitland ştia cine e Balder şi că lucrează mână în mână cu Broasca, dar va fi foarte greu s-o dovedesc. Maitland mă cam încurcă pe mine; e grosolan şi încăpăţânat, dar totodată îmi pare un biet bătrân speriat. Era cât p-aci să cadă jos când i-am spus cine sunt şi că am arestat pe Balder.

— Ar fi bine să trimitem după Johnson, zise Elk; Johnson, desigur, ştie ceva despre afacerile lui Maitland: trebuie să găsim legătura între ei doi.

Peste o jumătate de oră, sosi Johnson, care fusese deşteptat din somn şi vestit că este aşteptat la Scotland-Yard.

— Johnson, îl întâmpină Dick, Balder a fost arestat din pricina bombei cu dinamită care a explodat în biroul lui Elk.

Johnson nici nu ştie cine e Balder. Dick îi explică totul şi îi vorbi de vizita bătrânului la Seven Gables.

— Balder? repetă Johnson; nu ştiam că bătrânul are un prieten cu numele acesta.

— Zice că numele lui adevărat este Collett-Banson, urmă Dick.

— Aha… – zise Johnson, acum pricep: Mr. Banson venea foarte des la bancă la bătrân, pe seară după ce plecau toţi funcţionarii. Un om înalt, destul de frumos, cam de vreo patruzeci de ani?

— Da, el e.

— Ştiu unde e casa lui, căci i-am trimis adesea scrisori de-ale bătrânului, zise Johnson.

— Ce treburi avea Collett-Banson cu Maitland? J

— Niciodată n-am putut să aflu, dar ştiu că băieţelul sta uneori la el, câte-o săptămână, două.

— Băieţelul, care e în casă la Maitland? întrebă Dick.

— Da, zise Johnson.

— Ce legătură este intre acest copil şi Collett-Banson? întrebă Elk.

— Nu ştiu, răspunse Johnson, ştiu însă că mergea pe la el pentru că într-o zi am trimis acolo jucării mecanice: trenuri, maşini, etc., din ordinul bătrânului. Era în ziua când şi-a făcut Mr. Maitland testamentul, acum vreun an şi jumătate. Ţin foarte bine minte acea zi, fiindcă m-am cam supărat că Mr. Maitland nu m-a chemat pe mine să iscălesc ca martor; a chemat doi funcţionari din birou. Astea sunt lucruri ce nu se pot uita, adăugă Johnson.

— Testamentul era în favoarea copilului?

— Nu ştiu câtuşi de puţin ce cuprinde, răspunse Johnson. Mi-aduc aminte că în acea zi m-a trimis să cumpăr o mulţime de jucării şi să le aduc la Bancă; bătrânul s-a jucat cu ele toată după-masa!

A doua zi de dimineaţă, Dick se duse la închisoarea de la Pentonville unde se afla prizonierul, şi-l găsi foarte înrăit.

— Nu ştiu nimic despre prunci sau copii, se răsti Balder, şi dacă spune Johnson că a trimis jucării, minte. N-am nimic de spus despre legăturile mele cu Maitland şi nu sunt vinovat cu nimic. Cred că nu e o crimă de a trăi ca un gentleman şi că pentru asta nu mă puteţi ţine în închisoare.

Se luară toate precauţiile ca să nu poată comunica Numărul şapte cu lumea din afară.

A treia zi după închiderea lui Balder la Pentonville se produse o întâmplare romantică în viaţa unui paznic al acelei închisori. Era tânăr, frumuşel, ducea o viaţă liniştită şi locuia cu mama sa, văduvă, la Shepherdzin, unde se întorcea în fiecare seară, cu tramvaiul. În acea zi o doamnă tânără care coborâse din tramvai înaintea lui, se împiedică şi căzu. Într-o clipă paznicul se repezi şi-o ridică. Era tânără, neobişnuit de frumoasă şi el îi ajută să se suie pe trotuar.

— Nu-i nimic, zise ea zâmbind, însă obrazul i se încreţi de durere. Eşti bun să-mi chemi un taxi, te rog!

— Cu plăcere, zise curtenitor paznicul.

Taxiul care trecea fu oprit, dar fata, înainte de a se sui, se uită sfios împrejur:

— Aş vrea să întâlnesc pe cineva cunoscut… parcă mi-e să mă duc singură.

— Dacă-mi daţi voie, vă pot întovărăşi, zise paznicul.

Fata îi aruncă o privire plină de recunoştinţă şi primi propunerea lui. Ajunseră la locuinţa ei şi paznicul se uită împrejur, gândindu-se că niciodată nu văzuse o femeie atât de încântătoare şi un apartament atât de frumos. Fata îi oferi să bea un whisky, să fumeze o ţigară şi timp de o oră,

paznicul vrăjit, stătu de vorbă, fumând, bând şi povestind toate despre el.

— Îţi sunt forte recunoscătoare, zise fata, când în sfârşit, tânărul se sculă să plece, dacă vrei să vii să mă vezi mâine, te primesc cu plăcere.

A doua zi tânărul se înfiinţă la aceeaşi oră, însă nu în uniformă. Plecă la zece seara, nebun de fericire, şi după cum scrise fetei a doua zi,cu sufletul îmbătat de mireasma ce te înconjoară". Zece minute după plecarea paznicului fata ieşi în stradă, iar un trecător care părea că se plimbă fără vreo ţintă îşi aruncă ţigara zicând:

— Bună seara, Miss Bassano.

Fata se opri şi zise cu ton rece:

— Mi se pare ca vă înşelaţi.

— Nicidecum. Singura mea scuză, dacă v-am vorbit, e, că sunt un vecin de-al dumneavoastră.

Fata se uită mai de-aproape, apoi zise cu un glas mai prietenos:

— A!…Mr. Broad, dumneata eşti!

— Da, răspunse Broad, începând să umble alături de ea. Cunosc şi micul accident ce-ai avut sărind din tramvai la Shepherd Bush, zilele astea. De altfel şi eu studiez cu mare grijă personalul închisorii de la Pentonville. Nu ştiu dacă ai izbutit să afli de la tânărul paznic câteva amănunte asupra prizonierului său. L-am urmărit până la Clubul de dans, unde are obiceiul să-şi petreacă serile. Am intrat în vorbă cu el printr-o tânără de acolo, pentru care are el slăbiciune: Mi se pare, Miss Bassano, că nu eşti singura flacără în inima lui.

Lola începu să râdă.

— Ce om deştept, Mr. Broad, dar nu ştiu despre cine vorbeşti. Eu nu port grija nici unui prizonier.

— Vorbeam de Numărul şapte, răspunse Broad, foarte liniştit. Se află în închisoarea de la Pentonville şi parcă-mi spune ceva că e un prieten de-al dumitale.

— Numărul şapte? zise ea cu o mirare atât de bine prefăcută încât oricine, afară de Joshua Broad, ar fi luat-o drept adevărată. Mi se pare că e vorba de cineva care are legătură cu Broaştele?

— Da e în legătură cu Broaştele, răspunse grav, Broad. Miss Bassano, am să-ţi fac o propunere.

— Propune-mi întâi un taxi, căci sunt ostenită.

După ce se aşezară în taxi, fata începu:

— Ia să-ţi aud propunerea, Mr. Broad?

— Îţi propun, Miss Bassano, o sumă de bani destul de mare, ca să pleci în străinătate şi să stai acolo câţiva ani, până plesneşte Broscoiul, ceea ce se va şi întâmpla. Te urmăresc de mult, Miss Bassano, şi dacă nu te superi îţi voi spune că-mi placi foarte mult. Este în dumneata ceva care mă atrage. Nu-mi tăia vorba, te rog, căci n-am de gând să-ţi spun că nu mi-a bătut inima pentru nici o femeie până acum, dar am pentru dumneata o simpatie, amestecată cu un fel de milă şi asta nu poate să te supere. Şi nu vreau să dai de belea.

Broad vorbea foarte serios: şi Lola ghici că era sincer. Cuvintele de batjocură pe care le pregătise rămaseră nerostite.

— Îmi spui toate astea pentru binele meu, fără alt interes? întrebă Lola.

— Fără nici un interes, răspunse Mr. Broad; are să se dezlănţuiască în curând o nemaipomenită furtună şi n-aş vrea să fii şi dumneata prinsă în vârtej.

Lola tăcu o clipă. Spusele lui Broad înteţeau neliniştea care o cuprinsese de câtăva vreme.

— Credeam că ştii că sunt măritată, zise în sfârşit Lola.

— Asta o ghicisem, zise Broad. Poţi să-ţi iei bărbatul cu dumneata. Dar cu acel băiat ce-ai de gând să faci?

— Vrei să zici, Ray Bennett?

Lola se mira singură de sinceritatea cu care destăinuia toate secretele vieţii ei, dar Broad avea darul de a scoate la lumină adevărul şi nimănui nu-i trecea prin gând să-l înşele.

— Nici eu nu ştiu, zise Lola în sfârşit. Tare aş vrea sa nu fie amestecat în toate astea, îmi vine greu să ştiu ca eu l-am băgat în vâltoare.

— Ghicisem eu ce se petrece în dumneata. Cât despre barba pe care n-o mai râde?

Lola răspunse:

— Despre asta nu ştiu nimic… Dar de ce-ţi spun toate astea? Cine eşti dumneata, Mr. Broad?

Joshua Broad râse înfundat:

— O dată şi o dată am să-ţi spun şi dacă vei fi la îndemână, Lola, ai să fii prima fiinţă care va afla adevărul.

Fata nu se supără că îi zisese pe nume, dimpotrivă, se simţi parcă mai călduros atrasă spre acel om plin de mister.

— Şi acum, adăugă Broad, să scrii tânărului Bron, paznic la închisoarea Pentonville, că eşti silită să pleci din oraş şi că nu-l vei mai putea primi, vreo zece ani de aici înainte.

Lola nu răspunse. Joshua o duse până la uşa ei şi la plecare îi luă mâna ei mică într-ale lui:

— Dacă-ţi trebuie bani ca să pleci, zise el, îţi voi trimite un cec în alb şi să ştii, Lola, că nu e nimeni în toată lumea, căruia i-aş da un cec în alb.

Lola dădu din cap şi, lucru neobişnuit, ochii îi erau plini de lacrimi; simţea că o sugrumă emoţia şi omul cu profil de vultur citea tot ce se petrecea în inima ei.

CAPITOLUL XXVII.

OMORUL.

Piatra care deşteptă pe Ella Bennett, fusese aruncată cu atâta putere, încât sparse geamul. Ella sări din pat şi dădu la o parte perdeaua. Toată noaptea plouase, cerul era încă plin de nori groşi, aşa încât fata abia putu zări omul de sub fereastra ei. John Bennett o auzi ieşind din odaie şi venind la uşa lui.

— Maitland să fie? întrebă Bennett.

— Aşa mi se pare, răspunse ea.

Bennett se încruntă.

— Nu pricep ce caută pe la noi? Tu crezi că e cam nebun?

Fata scutură din cap, apoi se dădu jos prin întuneric şi deschise uşa care dădea în grădină.

— Dumneata eşti, Miss Bennett? zise tremurând un glas din întuneric.

— Eu sunt, Mr. Maitland.

— S-a sculat? şopti el plin de teamă,

— Vrei să zici tata? întrebă fata; da, s-a sculat.

— Trebuie să te văd, gemu Maitland. L-au prins.

— Pe cine? întrebă Ella, înspăimântată.

— Pe acel Balder, zise Maitland. Ştiam eu bine că au să-l prindă.

Ella îşi aduse aminte că auzise pe Dick vorbind de Balder.

— Cine, poliţistul? Ajutorul lui Mr. Elk?

— Dar acum, pe dumneata te caută, zise Maitland.

Se apropie c-un pas şi o apucă strâns de braţ.

— Eu te-am vestit, să nu uiţi că te-am vestit. Să-i spui şi lui, că te-am vestit, şi cred că are să ţină seama de asta, adăugă bătrânul, cu glas rugător.

Ella începuse să priceapă în mod nedesluşit, că omul de care vorbea Maitland, era Dick Gordon.

— A stat toată noaptea de capul meu, cercetând şi punând întrebări. A fost o noapte îngrozitoare, Miss, îngrozitoare, zise bătrânul cu lacrimi în glas. Întâi Balder, şi-apoi el. Are să te prindă. Nu domnul de la poliţie, ci Broasca. D-aia ţi-am scris eu să vi la mine. Ori n-ai primit scrisoarea, Miss?

Ella nu pricepea un cuvânt din ce spunea bătrânul şi nici nu înţelegea despre cine vorbea.

— Să-i spui tatei ce ţi-am spus, fetiţo, să nu uiţi să-i spui.

Deodată, Maitland se potoli.

— Matilda zice că ar fi trebuit să spun tatălui dumitale, mai de mult, drăguţă, dar mi-e frică, mi-e frică de el!

Bătrânul luă una din mâinile fetei, într-ale lui şi începu s-o mângâie.

— Să-mi iei partea, te rog, te rog!

Ella îl auzea că plânge, cu toate că nu-l vedea.

— Desigur, că-ţi voi lua partea, Mr. Maitland, răspunse Ella. Dar n-ar fi bine să consulţi un doctor? adăuga ea, îngrijorată.

— Nu, nu, nu, nu-mi trebuie doctori, zise bătrânul. Dar să-i spui te rog, nu tatălui dumitale; celuilalt să-i spui c-am făcut tot ce-am putut pentru dumneata. Pentru asta am venit azi la dumneata. Pe Balder l-au arestat.

Deodată se opri şi întinse gâtul înainte.

— Vine tatăl dumitale? întrebă într-o şoaptă sugrumată.

Ella auzi paşii tatălui ei, pe scară.

— Da, zise ea. El e.

Auzind aceste cuvinte, bătrânul îi lăsă mâna şi cu paşi târşâiţi, ieşi din grădină în şosea şi dispăru.

— Ce vroia? întrebă John Bennett.

— Zău dacă ştiu! răspunse fata. Mi se pare că nu e teafăr.

— Vrei să zici că e nebun?

— Da, zise fata. Şi totuşi uneori, vorbea cu înţeles. Mi-a spus că l-au închis pe Balder.

Bennett nu răspunse şi Ella crezu că n-a auzit.

— L-au prins pe Balder, asistentul lui Mr. Elk, repetă fata.

Atunci Bennett zise:

— Fetiţo, ar trebui să fii în pat la ora asta. În ce parte a plecat Maitland?

— A plecat înspre Soreham. Vrei să te duci după el, tată? întrebă ea, mirată.

— Mă duc după el, aş vrea să-i vorbesc, zise John Bennett. Tu, drăguţă, du-te de te culcă.

Dar Ella rămase aşteptând în uşă; multă vreme după ce nu se mai auzeau pe drum paşii tatălui ei. Trecură cinci minute, zece minute, un sfert de oră, apoi auzi zgomotul unei maşini, şi văzu trecând în goană prin faţa porţii, o limuzină împroşcând noroi, iar după o clipă, apăru John Bennett.

— Ce, nu te-ai culcat? întrebă el, răstit.

— Nu, tată, nu mi-e somn. L-ai întâlnit?

— Pe cine? Pe bătrânul? Da, l-am văzut vreo două minute.

— Ai vorbit cu el?
— Da, am vorbit.
Bătrânul nu părea că are poftă de vorbă, dar de data asta, Ella stărui.
— Tată, pentru ce se teme de dumneata?
— Să-mi faci o cafea, te rog, zise Bennett.
— Spune-mi, de ce îi e frică de dumneata?
— De unde vrei să ştiu? Fetiţă, nu mai tot întreba; mă plictiseşti. M-a văzut, mă cunoaşte, şi atâta tot. Balder a fost închis pentru omor. E un om foarte crunt.
Mai târziu, peste zi, Ella revăzu în minte vizita lui Maitland.
— Aş vrea să nu mai vină pe aici mă înfricoşează, zise ea.
— N-are să mai vină, zise Bennett ca o profeţie…
Casa cumpărată de Ezra Maitland, fusese clădită de un nobil, în ochii căruia banii n-aveau nici o valoare. În splendidul salon, cu coloane de lapis-lazuli şi cu căminul de onyx, împodobit cu argint, cu pereţii de lemn sculptaţi şi tapete de mătase, sta Mr. Erza Maitland, ghemuit într-un fotoliu, cu un pahar de bere în faţa lui şi ţinând în gură o pipă înnegrită.
După câteva minute, apucă paharul şi bău până la fund berea stătută. Apoi iarăşi căzu în toropeală. Se auzi o bătaie uşoară în uşă, şi intră un lacheu, în livrea.
— Trei domni doresc să vă vadă, Sir: Mr. Gordon. Mr. Elk şi Mr. Johnson.
Bătrânul se ridică deodată, drept în scaun.
— Johnson? întrebă el, ce pofteşte?
— Sunt în salonul cel mic, Sir.
— Introdu-i, mormăi bătrânul.
Păru că nu vede pe cei doi poliţişti şi vorbi mai întâi lui Johnson.
— Ce pofteşti? întrebă răstit. Cum îndrăzneşti să vii aici?
— Eu am propus să vină Mr. Johnson, zise Dick.
— Aha! Dumneata ai propus, zise bătrânul, cu o obrăznicie care contrasta cu frica ce arătase de dimineaţă.

N-am de gând să răspund la nici o întrebare, zise el cu glas ridicat. N-am de gând să spun nici un adevăr şi nici o minciună.

Dick şi Elk se uitară unul la altul şi acesta din urmă făcu semn din cap, că era de prisos, a mai pune întrebări bătrânului. Totuşi, Dick mai făcu o încercare:

— Pentru ce ai fost azi dimineaţă la Horsham? întrebă el.

Bătrânul se deşteptă de-a binelea şi urlă:

— N-am fost la Horsham. Nu ştiu despre ce vorbeşti. N-am de gând să vă spun nimic. Dă-i afară, Johnson!

Când cei trei musafiri ajunseră în stradă, Elk puse lui Johnson o întrebare.

— Nu ştiu să se fi dedat beţiei până acum, răspunse Johnson. De când îl cunosc, îl ştiu foarte cumpătat. De altfel, nu prea credeam că-l vom putea face să vorbească, aşa că tot am obţinut ceva.

— Nici eu nu credeam, zise Dick Gordon, ceea miră mult pe Elk.

După ce se depărtă Johnson, Dick vorbi aprins lui Elk:

— Trebuie absolut să punem doi agenţi de pază în casa asta, dar ce motiv putem găsi?

Elk stătu pe gânduri.

— Nu prea ştiu, mărturisi el; şi ne trebuie un mandat ca să-l putem aresta. Am putea căpăta şi un mandat de percheziţie; dar mai mult nu putem face, afară de cazul când ar cere el însuşi să fie păzit.

— Atunci, arestează-l, zise Dick, hotărât.

— Pe ce motiv?

— Pe motivul că ar fi în legătură cu Broaştele; ba la nevoie, îl putem duce la cel mai apropiat comisariat. Dar trebuie s-o facem îndată.

La ora patru, Elk căpătase amândouă mandatele şi însoţit de doi poliţişti se prezentă, împreună cu Dick, la palatul locuit de Maitland. Lacheul care îi primi, le spuse că Mr. Maitland era culcat şi că nu îndrăznea să-l tulbure. Şi ca

dovadă, trimise după al doilea lacheu, care întări spusele lui.

— Care-i odaia lui? zise Gordon. Sunt de la poliţie şi trebuie să-l văd.

— La etajul al doilea, Sir, răspunse lacheul.

Şi îi conduse la un ascensor, care-i urcă pe toţi cinci, la etajul al doilea. Se opriră în faţa unei uşi, bogat sculptată şi poleită.

— Parcă-i intrarea unui teatru, mormăi Elk.

Deci bătu în uşă. Nu răspunse nimeni; bătu mai tare, dar cu acelaşi rezultat. Şi atunci, spre mirarea lui Elk, Dick se aruncă asupra uşii cu toată puterea.

Se auzi un zgomot de scânduri sfărâmate şi uşa se crăpă. Dick rămase în prag, încremenit în loc. Ezra Maitland era culcat de-a curmezişul cu picioarele atârnate în jos. La picioarele lui, era întinsă bătrâna pe care o numea Matilda. Amândoi erau morţi şi fumul prafului de puşcă plutea încă în aer în nouri albaştri.

CAPITOLUL XXVIII.

UN LACHEU.

Dick alergă spre pat şi o singură privire aruncată asupra celor două fiinţe nemişcate, îi spuse tot ce vroia să ştie.

— Amândoi împuşcaţi, exclamă el şi se uită la norul de fum ce plutea spre tavan. Trebuie să se fi întâmplat acum vreun sfert de oră.

— Arestaţi toţi servitorii din casă!… zise Elk, agenţilor care veniseră cu ei.

O uşă laterală conducea spre o cameră mai mică, locuită de sora lui Maitland, Matilda.

— Din uşa asta trebuie să fi tras, zise Dick, revolverul era prevăzut cu un aparat care împiedică zgomotul. Vom cerceta aceasta mai târziu.

Căută pe jos şi găsi două cartuşe de calibru mare.

— A omorât şi femeia, bineînţeles, adăugă Dick. Mă temeam de aşa ceva. Ah, dacă aş fi putut să las aici nişte agenţi!

— Te aşteptai să fie ucis? întrebă Elk, mirat.

Dick, dădu din cap, inspectând fereastra din odaia femeii. Era crăpată şi se deschidea deasupra unui mic balconaş cu balustradă. De acolo se putea pătrunde în altă cameră nelocuită pe acelaşi etaj şi ucigaşul nici nu încercase să ascundă urmele care dovedeau că acesta fusese drumul urmat de el. Se vedea în acea cameră fereastra deschisă şi pe podele erau urme umede. Acea încăpere mai avea o uşă care ducea într-un coridor, unde începea o scară ce urca la etajul de sus, la odăile servitorilor.

— Pe aici, zise Elk repezindu-se pe scară, urmat de şeful său.

Etajul al treilea se compunea tot din camere pentru servitori. Elk, după câteva încercări descoperi urmele de paşi care duceau la uşa Nr. 1. Puse mâna pe clanţă, uşa era încuiată. Elk se dădu cu vreo câţiva paşi înapoi, şi cu o puternică lovitură de picior, deschise uşa cu forţa. Astfel intră într-o cameră, care era goală. O fereastră se deschidea deasupra unui mic parapet mărginit de o balustradă. Trebuie să fie un drum de scăpare, rezervat pentru caz de incendiu. Dick, fără nici o şovăire, porni de-a lungul acestui parapet. Trecu astfel pe sub trei acoperişuri până ajunse la o scară de fier, care cobora până la pământ. Dick se dădu jos pe această scară şi se pomeni într-o curticică înconjurată de ziduri pe trei părţi şi mărginită în partea a patra cu o casă ce părea nelocuită, deoarece storurile erau trase în jos. În unul din ziduri se află o poartă întredeschisă. La vreo câţiva paşi de poliţişti un om spăla un automobil. Dick şi Elk se repeziră spre el.

— Da, domnule, răspunse omul, ştergându-şi năduşeala de pe frunte, am văzut un om ieşind de acolo, acum vreo cinci minute. Trebuie să fi fost un lacheu – era îmbrăcat în livrea. Nu l-am văzut bine, dar părea foarte grăbit.

— Pălărie avea?

Omul stătu pe gânduri.

— Da, Sir, mi se pare că avea. Uite pe aici a plecat, zise omul, arătând cu mâna.

Amândoi poliţiştii se repeziră în direcţia arătată: după ce cotiră după colţul străzii, omul care spăla automobilul crăpă uşa garajului său şi fluieră încet. Uşa se deschise cu grijă şi apăru Mr. Joshua Broad.

— Mulţumesc, zise Broad şi strecură o bancnotă nouă şi curată în mâna omului.

Broad se făcuse nevăzut când se întoarseră Dick şi Elk, din zadarnica lor cercetare.

Nici o îndoială nu era în mintea lui Dick, asupra identităţii ucigaşului. Unul din lachei lipsea. Ceilalţi servitori erau oameni de credinţă, bine cunoscuţi şi nu puteau fi bănuiţi. Lacheul care lipsea, intrase în serviciu de curând şi cu toate că purta livreaua unui servitor, nu prea se pricepea la slujba ce avea de îndeplinit. Era un om urât, care vorbea puţin şi nu se amesteca deloc printre ceilalţi servitori.

— Desigur era Broasca, zise Elk, şi se bucură mult când i se spuse că se afla în casă o fotografie a lui.

— Îl cunoşti? zise Dick, uitându-se la fotografie.

Elk dădu din cap.

— A trecut prin mâinile mele şi cu toate că nu-mi aduc aminte de numele lui, pentru moment, nu-mi va fi deloc greu să-l găsesc.

Până seara, apărură în toate ziarele capitalei, fotografia lui mărită, precum şi toate amănuntele, asupra lui.

— Maitland era şi el Broască, zise Elk, după ce examinase corpul, înainte să fie transportat la morgă. Are tatuajul pe braţul stâng, pus cam strâmb.

În aceeaşi zi sosise o telegramă adresată şi lacheului fugar. Elk nu află aceasta decât după ce se întoarse la Scotland Yard.

Telegrama era scurtă şi limpede: „Dă-l gata şi fugi!”

Iscălitură nu era.

Se începuse îndată o anchetă la Banca Maitland, în care se cercetau cu de-amănuntul toate registrele şi scriptele.

La ora şapte, Elk sună la uşa lui Johnson, care veni să-i deschidă. Poliţistul băgă de seamă că tot antreul era plin de mobile şi lăzi. Îşi aminti atunci că Johnson îi anunţase intenţia lui de a se muta, într-un apartament mai ieftin.

— Ţi-ai strâns calabalâcul? întrebă Elk.

Johnson dădu din cap.

— Îmi pare rău că plec de aici, zise el dar e mult prea scump pentru mine. Dacă mă mut într-o mahala mai ieftină am să pot trăi destul de bine. De altminteri eu nu prea am gusturi costisitoare.

— Chiar dacă le-ai avea, ţi le-ai putea împlini; am găsit testamentul bătrânului şi ţi-a lăsat dumitale tot!

— Glumeşti? întreba el.

— Niciodată n-am vorbit mai serios în viaţa mea. Bătrânul ţi-a lăsat absolut tot ce-a avut. Iată o copie a testamentului: m-am gândit că ţi-ar plăcea s-o ai.

Elk deschise portofelul şi scoase hârtia pe care Johnson citi: „Eu, Ezra Maitland, declar că acesta este singurul meu testament, prin care revoc orice alt testament sau codicil anterior. Las întreaga mea avere, case, domenii, acţiuni, giuvaeruri, mobilier, automobile şi orice este al meu, lui Philo Johnson, singurul om cinstit ce-am întâlnit în lunga mea viaţă, cu rugămintea de a depune toată stăruinţa şi toată strădania pentru a distruge acea organizaţie, cunoscută sub numele de „Broasca” şi care timp de douăzeci şi patru de ani a stors de la mine, prin şantaj, însemnate sume de bani”.

În aceeaşi zi, Dick avu o întrevedere cu directorul Biroului de urmăriri, în privinţa lui Balder.

— Nu prea ştiu, zicea directorul, cum vom putea condamna pe acest om pentru omor, cu toate că suntem siguri că a otrăvit pe Mills şi că e făptuitorul atentatului cu bomba, deoarece nu avem în mână dovezile necesare. Nu putem spânzura un om numai pe bănuieli, chiar când bănuiala nu mai lasă nici o îndoială. În ce mod crezi dumneata că a omorât pe Mills?

— Mills, răspunse Dick, era răcit şi tuşea. Balder trebuie să-i fi dat o pastilă pentru tuse în care era cianură de potasiu. Foarte firesc ca Mills s-o primească şi s-o înghită. Cât despre bombă, am percheziţionat în casă la Balder, şi am găsit un duplicat al cheii de la camera cu valize a lui Elk. Balder a venit mai de dimineaţă şi a pus bomba, ştiind că Elk şi cu mine aveam să umblăm la valize.

— Şi tot el a ajutat lui Hagn să evadeze, zise directorul.

— Asta a fost mult mai uşor, zise Dick. Sunt sigur că inspectorul pe care l-au salutat paznicii când ieşea pe la orele două era chiar Hagn. Desigur, când a intrat Balder în celulă, travestit în vagabond, era îmbrăcat pe dedesubt în uniformă de inspector şi luase cu el tot ce-i trebuia pentru a-şi juca rolul. Ce era mai periculos la Balder e că putea comunica şefilor săi tot ce făceam noi şi tot ce plănuiam. Numele lui e Kramer şi e de fel din Lituania. Nu ştim când a intrat în legătură cu Broaştele, dar am aflat că de mulţi ani era amestecat în tot felul de întreprinderi ilegale. Mi se pare că va fi greu să-l condamn până nu vom pune mâna pe Broasca însăşi. Aceasta e problema de căpetenie.

— Şi crezi c-ai să prinzi Broasca? întrebă şeful lui Dick.

Dick Gordon zâmbi în mod enigmatic.

CAPITOLUL XXIX.

VAGABONZII.

Lew Brady stătea posomorât în frumosul apartament al Lolei Bassano, gândind că nu s-ar fi putut găsi nicăieri un contrast mai mare decât cel dintre înfăţişarea lui şi eleganţa din jur. Barba nerasă de-o săptămână, hainele ponosite, cămaşa murdară, grosolănia lui firească, făceau din el o arătare dezgustătoare.

Astfel gândea şi Lola privindu-l pe furiş şi plină de îngrijorare pentru viitor.

— Ce ordine ai primit, Lew? întrebă ea, pentru a douăzecea oară, în acea zi.

El scutură din cap.

— N-am încredere în nimeni, Lola, nici chiar în tine.

Scoase din buzunar o sticluţă şi o privi lung.

— Asta ce mai este? întrebă Lola, curioasă. Face parte din ordinele primite?

— Nu mai tot întreba, se răsti el; n-am de gând să-ţi spun nimic. Am să lipsesc vreo cincisprezece zile şi când voi sfârşi cu asta am sfârşit şi cu Broasca,

— Ray merge şi el cu tine?

— De unde vrei să ştiu? E vorba să întâlnesc pe cineva, undeva, şi mai mult nu ştiu.

Se uită la ceas, apoi se sculă privind împrejur:

— E ultima oară când mai stau într-o casă cumsecade, până timp de cincisprezece zile, voi fi vagabond.

Apoi se îndreptă spre uşă, salutând uşor din cap.

Ieşi pe uşa din dos, pe la intrarea servitorilor şi se pierdu în noapte. Când ajunse la Barnet, se înnoptase de tot; picioarele îl dureau; era obosit şi încălzit. La fiecare pas ce făcea, blestema Broasca. Şi mai avea mult de umblat după ce ieşea din Barnet. Tocmai pe la unsprezece, ajunse la locul unde-l aştepta o fiinţă abia desluşită în palida lumină a lunii şi pe care o recunoscu numai când începu să vorbească.

— Tu eşti? zise un glas.

— Da, eu sunt. Tu eşti Carter, nu?

— Vai de mine, se miră Ray, când recunoscu glasul. Eşti Lew Brady?

— Nicidecum, mârâi celălalt. Mă cheamă Phenan şi pe tine Carter. Stai jos puţin. Sunt mort de oboseală.

— Ce are să se întâmple? întrebă tânărul, după ce se aşezară amândoi jos.

— De unde dracu vrei să ştiu? se răsti celălalt.

— Nici nu-mi trecea prin gând că tu ai să fii, zise Ray.

— Eu ştiam că ai să fii tu, zise celălalt. Dar să mă ia dracu dacă ştiu de ce m-au pus pe drumuri pe aici.

După ce se odihniră, se sculară şi o porniră înainte.

— E un hambar, care aparţine unui cârciumar în satul ăsta, zise în sfârşit Brady. Dacă-i dăm câţiva gologani poate

ne va lăsa să dormim acolo.

— De ce să nu încercăm să luăm o odaie ieftină într-un han? zise Ray.

— Nu vorbi prostii, se răsti Lew. Cine crezi că ar primi doi vagabonzi ca noi? Acum trebuie să ne vedem de drum ca nişte vagabonzi.

— Unde mergem? La Nottingham?

— Nu ştiu, răspunse Brady. Dacă ţi-a spus Nottingham, să fii sigur, că tocmai acolo nu mergem. Am în buzunar un plic pecetluit şi, când vom ajunge la Baldock, am să-l deschid.

Dormiră în acea noapte în hambarul încăpător care părea locuit de pui de găină şi de guzgani. Ray dormi cât se poate de rău şi se gândi cu jind la patul lui din vila Maytree. Lucru ciudat, nu se gândi nicidecum la elegantul său apartament din Londra. A doua zi ploua şi nu ajunseră la Baldock până după prânz, târziu. Acolo, adăpostiţi sub un gard, Brady deschise plicul şi citi scrisoarea, pe când Ray, aştepta cu nerăbdare.

„La Baldock veţi lua primul tren spre Bath. De acolo veţi merge pe jos, la Gloucester. Când vei ajunge la Laverstock vei mărturisi lui Ray că eşti căsătorit cu Lola Bassano. Să i-o spui într-un mod foarte supărător, aşa încât să sfârşiţi printr-o ceartă, dar să nu-i dai voie nicidecum să se despartă de tine. Să porniţi înainte spre Ibbley. Acolo veţi găsi un loc deschis unde se află trei pomi uscaţi; atunci să vă opriţi şi tu să tăgăduieşti cele spuse cu privire la căsătoria ta cu Lola şi să ceri scuze lui Ray. Ai în buzunar o sticlă de whisky; aici vei pune narcoticul în whisky şi după ce Ray va adormi, te vei întoarce la Gloucester în strada Hendry, 289; acolo vei găsi un rând de haine, te vei rade şi te vei întoarce înapoi la Londra, cu trenul de 2”.

Brady citi şi reciti fiecare vorbă şi fiecare silabă, până i se întipăriră în minte. Apoi aprinse un chibrit şi dădu foc hârtiei.

— Care-i porunca? întrebă Ray.

— Este aceeaşi ca a ta, cred. A ta unde e?

— Eu le-am ars, zise Ray. Ţi-a spus unde să mergem?

— Da, răspunse Brady, mergem la Bath cu trenul.

— Slavă Domnului! zise Ray din toată inima; nu mai am putere să fac nici un pas.

La ora şapte în acea seară, doi vagabonzi coborâră dintr-un vagon de clasa a III-a, în gara Bath. Cel mai tânăr şchiopăta puţin şi se aşeză îndată pe o bancă în gară.

— Hai, mişcă, zise celălalt răstit; n-o să stăm aici toată noaptea.

— Stai niţel, zise cel tânăr. Am înţepenit în aşa hal în afurisitul ăla de vagon, încât nu mai mă pot mişca.

Ray privea cu râvnă la călătorii coborâţi din tren; toţi aveau, casă, pat, un cămin curat care-i aştepta! Deodată zări printre ei un om înalt şi slab, cu o cutie grea pe umăr şi un sac în mână. Ray simţi ca o lovitură de cuţit în inimă.

Era tatăl său!

John Bennett trecu pe lângă el, cu o privire nepăsătoare ca pe lângă doi vagabonzi murdari, fără să-i treacă prin gând că unul din cei doi era fiul pentru al cărui viitor făcea atâtea planuri.

John Bennett petrecu o noapte urâtă şi o dimineaţă şi mai urâtă. Îşi luă aparatul de fotografiat de la berărie unde-l lăsase, îşi atârnă cureaua pe umăr şi luă sacul în mână şi porni spre pădure. Ştia că acolo va găsi bogat material pentru a-şi satisface patima de a prinde viaţa animală în plină mişcare. În adevăr, ochiul lui iscusit descoperi într-un tufiş, deschiderea unui mic bârlog în care recunoscu locuinţa unui bursuc. Bursucul, mai ales când are pui, e cel mai sfios animal din lume. John Bennett, cu mare grijă pentru a nu face zgomot, îşi potrivi aparatul, îşi îndreptă obiectivul spre gura bârlogului din care aştepta să iasă animalul, luă în mână para de cauciuc, care punea totul în mişcare şi se pregăti să aştepte. Îşi scosese haina; soarele îi încălzea umerii, o căldură plăcută îl moleşea. Până când se întinse binişor la pământ, cu haina făcută pernă sub cap, fără a lăsa din mână bara de cauciuc. O dulce toropeală îl

copleşea pe când visa tot mai desluşit, la toate încercările vieţii lui. Visa că scapă în sfârşit de ceea ce îi frânsese inima şi secase toate izvoarele bucurie ale vieţii lui. Deodată auzi, ca prin vis, glasuri şi detunătura unui pistol. Dar Bennett ştia că nu e pistol şi se înfioră. Cunoştea acel zgomot, şi-n vis, îşi încleştă convulsiv mâinile. Para pneumatică prin care se punea în mişcare aparatul electric era încă în mâna lui.

* *

În acea dimineaţă la ora nouă intraseră în Laverstock doi vagabonzi, care şchiopătau de oboseală; cel tânăr şchiopăta mai tare decât celălalt. Cel mai mare dintre ei se opri la uşa unei cârciumi, în pragul căreia, cârciumarul privea cu bănuială la cei doi vagabonzi.

— Intră, mormăi Lew Brady, către tovarăşul său.

— Ce poftiţi? întrebă cârciumarul.

— Să bem ceva, răspunse Lew Brady.

— Aici nu se bea de pomană, răspunse cârciumarul privindu-i de sus până jos.

— Cine ţi-a spus că bem de pomană? se răsti cel mai mare dintre ei. Bani am şi eu, şi cred că sunt tot aşa de buni ca şi ai altora.

— Dacă i-ai câştigat în chip cinstit… zise cârciumarul. Ia adu-i încoace, să-i văd.

Lew scoase din buzunar un pumn de gologani şi cârciumarul se dădu la o parte, zicând:

— Poftiţi, dar să nu staţi mult.

Cârciumarul turnă două pahare de whisky şi Brady dădu unul lui Ray, zicând:

— Na, Carter, bea!

Apoi adăugă:

— Tare-aş vrea să mă întorc acasă; drumurile astea lungi or fi cum or fi pentru un om neînsurat, dar stânjenesc grozav pe un om ca mine, însurat, chiar când nevasta nu e tocmai o poamă bună.

— N-am ştiut că eşti însurat, zise Ray mirat.

— Multe sunt pe lume pe care nu le ştii, zise batjocoritor celălalt. Sigur că sunt însurat; ţi s-a mai spus o dată, dar eşti atât de prost încât n-ai crezut.

Ray se uită la Brady cu gura căscată.

— Vrei să zici că Lola e nevasta ta, cum a spus Gordon?

— Sigur, e nevasta mea, zise liniştit Lew: nu ştiu câţi bărbaţi o fi avut, dar eu sunt bărbatul ei acum.

— Ah! Doamne Dumnezeule! şopti Ray, fără putere.

— Ce te-a găsit? se răsti Brady. Şi ce căşti aşa ochii la mine? Eu nu m-am supărat că ţi se scurg ochii după ea; îmi place să văd că e preţuită, chiar şi de neghiobi tine.

— Nevasta ta!... repetă Ray încremenit; tot nu-i venea să creadă. E şi ea Broască? adăugă el.

— Cum să nu fie? răspunse Brady. Nu vorbi aşa tare, omule! Sigur că e Broască şi hoaţă. Suntem toţi hoţi. Şi tu eşti hoţ. Aşa e gustul Lolei: îi plac hoţii. Poate ai să ai mai mult noroc la ea, după ce vei face vreo două treburi bune.

— Ticălosule, strigă Ray, lovind pe celălalt în obraz.

Până să se ridice Lew de la loc, cârciumarul se repezise între ei.

— Afară cu voi, urlă el, împingând spre uşă pe vagabonzi.

— Ai să-mi plăteşti asta, Carter, mormăia Lew Brady: ne socotim noi într-o zi, n-ai grijă!

— Şi tu ai să mi-o plăteşti mie, răcnea Ray, pe când un găligan de servitor îi arunca pe amândoi în stradă.

— Să ştii, începu Ray alb de mânie n-am sfârşit-o cu tine şi cu toată afurisita de tagmă; plec îndărăt la Londra.

— N-ai să pleci îndărăt, băiete, zise Brady. Ai să mergi cu mine până la Gloucester, să isprăvim treaba începută. După aceea, dacă vrei, poţi să te desparţi de mine şi să te duci unde vrei.

— Plec singur, zise încăpăţânat Ray.

— Nu fii prost! îl opri Brady.

Ray stătu o clipă la îndoială, apoi se lăsă târât de Brady şi merseră aproape o jumătate de oră, fără a schimba un cuvânt, apoi Ray începu:

— Nu cred ce mi-ai spus de Lola, dar nu pricep de ce ai minţit.

— Pentru că eşti un dobitoc, zise Brady ridicând din umeri. Am minţit ca să te scot din sărite; mi-e silă să te văd tot cu voie bună şi mulţumit de toate. Cum crezi că Lola s-ar uita la unul ca mine? Aşa mi-a venit mie poftă să te înfurii. Las-o dracului, Ray, nu te mai gândi la ce-am spus.

— Lasă zise Ray, c-o întreb eu pe ea, mie n-are să-mi spună minciuni.

— Sigur că nu, se învoi celălalt.

Brady, după câţiva paşi, zări un loc deschis în care erau cei trei pomi loviţi de trăsnet.

— Hai să ne oprim aici, zise el, şi am să-ţi povestesc tot adevărul. Mă dor picioarele de-mi sar ochii! Să ne odihnim puţin să-ţi dau şi de băut, băiete.

Brady scoase din buzunar o sticlă cu whisky:

— Hai să bem ceva în sănătatea ei, zise el; bea tu întâi.

Ray smulse din mâna lui Brady paharul de metal şi bău, apoi îl aruncă lui Brady zicând:

— Ptiu, nu-mi place acest whisky.

Şi se culcă pe iarbă cu mâinile sub cap.

Brady vărsă jos ce mai rămăsese în sticlă şi se apropie de tânărul adormit.

— Hai scoală-te! strigă Brady. N-auzi, măi? Scoală-te!

Ray se întoarse pe o parte mormăind, dar nu se mişcă. Deodată Brady fu cuprins de o teamă: dar dacă o fi murit? La gândul acesta se făcu galben ca ceara. Cearta dintre ei, poruncită de Broască şi care avusese ca martor pe cârciumar, l-ar fi arătat pe el ca ucigaşul lui Ray.

Atunci scoase sticla de whisky din buzunarul lui şi o vârî într-al lui Ray. Deodată auzi un zgomot; se întoarse şi văzu un om care îi pândea. Rămase încremenit, deschise gura să vorbească, şi deodată: „Poc!”

Văzu lumina explozibilului, înainte de a fi lovit de glonţ.

„Poc!” încă o dată.

Lew Brady murise, înainte de a cădea la pământ. Omul se apropie de Ray adormit şi puse pistolul lângă mâna lui. Apoi merse spre cel mort şi-l întoarse cu faţa în sus, privind lung în obrazul lui. După aceea îi luă din buzunar o ţigară şi o aprinse, punând înapoi cu grijă chibritul în cutia de unde îl scosese.

Îi plăcea să fumeze şi mai ales ţigările altora. Apoi, fără grabă, se întoarse pe unde venise şi, ieşind în şosea, ajunse la maşina pe care o lăsase în marginea drumului. Înăuntru şedea un tânăr cu gura căscată, cu ochii sticloşi, privind pierdut, drept înainte. Era îmbrăcat într-un costum ce nu i se potrivea şi avea gulerul descheiat.

— Cunoşti locul ăsta, Bill? întrebă omul.

— Da, zise tânărul, se cheamă Ibbley.

— Aşa, zise omul. Ai omorât un om chiar acum: împuşcat tocmai cum ai spus în spovedania ta scrisă.

Tânărul cu privirea tâmpită, dădu din cap.

— L-am ucis pentru că-l uram, zise el.

Broasca dădu şi ea din cap, şi se aşează la volan…

John Bennett se deşteptă tresărind. Se duse la aparatul de fotografiat ascuns în tufiş şi văzu că indicatorul arăta o pierdere de o sută de metri de peliculă, cauzată de faptul că apăsase convulsiv para pneumatică. Bennett dădu din umeri nemulţumit şi deodată, văzu la deschiderea bârlogului, vârful nasului unui bursuc se pregătea să iasă la lumină parcă înadins pentru a-i face în necaz. Mai departe, văzu doi oameni culcaţi care păreau să fie vagabonzi adormiţi. Îşi puse apoi haina, îşi luă aparatul de pe umăr şi plecă liniştit spre Lavorstock, unde putea găsi un tren, care să-l ducă înapoi la Londra, şi pe când mergea pe şosea, calcula în minte pierderea ce făcuse.

CAPITOLUL XXX.

UN DEJUN LA JOSHUA BROAD.

Elk făgăduise să ia prânzul la clubul lui Dick. Dick îl aşteptase douăzeci de minute, peste ora hotărâtă şi Elk nici

nu telefonase, nici nu venise. În sfârşit, după o jumătate de oră, sosi foarte grăbi.

— De ce ai întârziat, Elk? Când ţi se întâmplă, întotdeauna duc grijă că ai dat de vreo belea.

— N-a fost nimic, zise Elk; am avut de făcut o anchetă la Gloucester şi am crezut că e vreo nouă crimă a Broaştelor, dar cei doi cu pricina nu purtau semnul Broaştei.

— Cum îl cheamă?

— Pe cel mort, Phenan.

— E vorba de un omor?

— Aşa mi se pare, zise Elk, băgând furculiţa într-o sardea. A fost găsit mort în păduricea de la Ibbley. L-au prins pe cel care era cu el; era beat mort. După câte am aflat veneau de la Laverstock, unde se luaseră la bătaie într-o cârciumă. Se pare că cel beat a omorât pe tovarăşul lui. Amândoi erau vagabonzi sau aşa ceva. Pe ucigaş îl cheamă Carter; l-au băgat în închisoarea de la Gloucester. Li s-a părut acolo că e un caz foarte simplu şi poliţia locală zâmbea cu dispreţ la gândul de a chema în ajutor Scotland-Yard-ul. Am trimis un agent acolo să ancheteze cazul unei uzine chimice care a fost altădată o fabrică de gaze otrăvitoare şi a fost vândută pe nimic, unor necunoscuţi.

— Unde se află? întrebă Dick.

— Între Newbury şi Didcot. Acolo e o mare încurcătură. Pe vremea când fabrica de gaze aparţinea Statului, făcuse un contract cu Brigada de pompieri care se serveau de instalaţia electrică a fabricii. Cumpărătorii cei noi nu vor să ţină seama de acest contract, cu toate că e valabil încă trei ani. Din pricina asta, ceartă, proces, bucluc.

Dick nu prea asculta această poveste, care nu-l interesa deloc. Mai târziu însă, avu prilejul să se bucure că Elk pusese pe tapet acest subiect de conversaţie.

Cincisprezece zile după ce dispăruse din oraş Ray Bennett, Elk fu invitat la dejun de Joshua Broad. Elk primise invitaţia, pentru că încolţise în mintea lui o bănuială asupra

lui Broad, bănuială căreia vroia să-i găsească un temei. Elk, ca de obicei, sosi cu zece minute întârziere.

— Am întârziat, zise el intrând. Nu ştiu cum se face că niciodată nu pot sosi la vreme.

Elk ţinea în mână un ziar.

— Ceva interesant? întrebă americanul; ceva despre Broaşte?

— Pentru moment, nu! răspunse Elk, dar în curând are să fie.

— Când? întrebă cu ton de provocare americanul.

— Când vom prinde pe Numărul Unu, răspunse liniştit Elk.

— Crezi că ai să prinzi pe Numărul Unu, înainte de a-l prinde eu? zise Broad.

Elk se holbă la el, peste ochelari.

— De mult mi-am pus această întrebare, zise Elk şi ochii lor se întâlniră o clipă.

— Aşadar, crezi c-am să-l prind eu? întrebă americanul.

— Dacă se îndeplinesc toate presupunerile mele, zise Elk, cred c-ai să-l prinzi şi deodată ochii i se aţintiră asupra unui paragraf din ziar. Repede au mers, adăugă Elk.

— Despre ce e vorba? întrebă americanul.

— Despre un vagabond, Carter, cel cu crima de la Gloucester. Sunt de-abia cincisprezece zile de la crimă şi de dimineaţă l-au condamnat la moarte.

Broad se încruntă.

— Condamnat, azi dimineaţă, Carter? Nu ştiu cum s-a petrecut crima.

— Foarte simplu; un vagabond a împuşcat pe altul într-o pădure. Ucigaşul n-a vrut să dea nici o lămurire şi a refuzat apărarea unui avocat. A fost cel mai scurt proces ce s-a văzut vreodată.

— Unde s-a întâmplat asta? zise Broad deşteptându-se din visarea în care căzuse.

— Lângă Gloucester; în ziare s-a vorbit puţin.

După aceea puse jos jurnalul şi în tot timpul prânzului nu se mai vorbi decât de America.

Elk ghicise uşor scopul invitaţiei americanului, care în mai multe rânduri încercase în mod dibaci să afle câte ceva despre Balder, dar Elk, tot atât de dibaci întorcea iarăşi conversaţia asupra metodelor poliţieneşti din America.

— Elk, zise în sfârşit Broad, eşti închis ca o stridie, totuşi aş putea să-ţi spun despre acest Balder, cam tot atât, cât ştii şi dumneata.

— Atunci, spune-mi în ce închisoare se află? întrebă Elk.

— E la Pentonville, pavilionul al şaptelea, celula optzeci şi patru, zise repede Broad şi Elk mirat, boldi ochii. Şi n-ai nevoie să-l muţi de acolo pentru că i-am aflat locul, adăugă Broad; oriunde îl vei pune, tot atât de bine informat am să fiu.

CAPITOLUL XXXI.

O BROASCĂ ÎN NOAPTE.

John Bennett ieşi din magherniţa pe care o transformase în cameră obscură, ţinând în fiecare mână câte o cutie de lemn pătrată.

— Să nu-mi vorbeşti câteva clipe, Ella, zise fiicei sale, care îngenunchiată pe cărare, plivea răzorul ei favorit, mi-e frică să nu amestec afurisitele astea de cutii. Asta, adăugă arătând cutia din mâna dreaptă, am luat-o la o crescătorie de păstrăvi şi a ieşit ceva minunat, căci era o zi plină de soare.

— Dar cealaltă ce e, Dady?

John Bennett făcu o strâmbătură.

— Cealaltă, răspunse, e pozna ce-am făcut fără să vreau. Poate am prins din greşeală ceva bun, dar mare mi-e teama, că s-au dus dracului o sută de metri de peliculă şi n-am poftă acum să cheltuiesc cu developarea lor. Aştept să am bani mai mulţi.

John Bennett puse cutiile jos şi se duse să caute gumă şi etichete de lipit pe fiecare. Când se întoarse la Ella întrebă:

— Ţii minte care din cutii e cea cu fotografia păstrăvilor?

— Cea din dreapta, Dady, răspunse Ella.

— Aşa ştiam şi eu, zise John Bennett.

Dar când voi să lipească etichetele fu cuprins de nedumerire. În sfârşit, ridică din umeri, făcu un pachet din fotografiile păstrăvilor şi plecă cu el la poştă. În acea clipă sosi Dick, pe neaşteptate.

— Ceva veşti de la Ray? întrebă el intrând.

Fata scutură din cap.

— Dar tatăl dumitale, ce gândeşte despre asta?

— El nu vorbeşte de Ray şi eu nu i-am atras atenţia asupra faptului că de cincisprezece zile n-am primit nici o scrisoare de la el.

Dick şi Ella se plimbau în grădină, îndreptându-se spre un pavilion pe care îl clădise John Bennett când era Ray copil.

— Ella, zise poliţistul Gordon, eşti dintre fiinţele care ţin o făgăduială dată?

— Da, răspunse Ella mirată.

— Oricare ar fi împrejurările, dacă faci o făgăduială, te ţii de ea?

— Desigur, zise Ella; când cred că nu mă pot ţine de-o făgăduială, nu o dau. De ce întrebi?

— Ei bine zise Dick, vreau să-mi făgăduieşti ceva şi să te ţii de făgăduială.

— Atârnă de felul promisiunii, zise ea, după o scurtă pauză.

— Vreau să-mi făgăduieşti că ai să fii soţia mea, zise Dick Gordon.

Mâna ei era într-a lui şi ea n-o retrase.

— Îmi promiţi? întrebă încă o dată Dick.

Fata se uită la el cu ochii în lacrimi, cu toate că buzele ei zâmbeau. Dick o prinse în braţe şi o strânse la piept. Toată ziua aceea Ella Bennett păşi ca în nori. Viaţa ei se umpluse de o strălucire nouă şi covârşitoare. Inima i se umpluse de o siguranţă care gonise toate temerile şi îndoielile ce simţise până atunci. Tatăl ei se duse la Dorking în acea zi şi se întoarse obosit şi istovit ca de obicei, ceea ce îndureră pe fată.

— Drăguţă, trebuie să mă duc la Londra, zise Bennett.

Am găsit o scrisoare care mă aşteaptă de două zile; atât m-am cufundat în fotografiile mele, încât am uitat că mai am şi alte treburi.

Nu se opri să-şi mai ia rămas bun, ci plecă atât de grăbit, că uită să-şi ia aparatul cu el. Ella era obişnuită să rămână singură şi nu se temea; îşi făcu un ceai, apoi se aşeză să scrie lui Dick, mustrându-se singură pentru această slăbiciune, căci nu erau decât două, trei ore, de la plecarea lui. Cutia de scrisori era cam la vreo sută de metri de casa ei. Noaptea era luminoasă şi la multe case lumea sta pe afară sau prin grădini. După ce puse scrisoarea la cutie, se întoarse acasă, încuie şi zăvorî uşa şi se puse să lucreze, până la ceasul culcării. În tot timpul cât lucră nu avea loc în mintea ei, decât pentru Dick Gordon. Din când în când, trecea ca un fulger un gând despre tatăl său sau despre Ray, dar repede se întorcea la Dick.

În toată sufrageria mică şi intimă, nu era altă lumină decât o lampă de petrol pe masă, care-i ajungea pentru a lucra. Mai departe de lumina lămpii, totul era în umbră. Tocmai isprăvise de cârpit o pereche de ciorapi ai tatălui ei şi lăsase acul din mână cu un oftat de uşurare, când îşi îndreptă ochii spre uşa bucătăriei. Era crăpată şi se deschidea încetişor, tot mai larg. În prima clipă, Ella rămase ca paralizată de spaimă, apoi sări în picioare.

— Cine e acolo? strigă ea.

Atunci se ivi în uşa învăluită în umbră, o făptură a cărei înfăţişare îi sugrumă strigătul în gât. Omul părea şi mai înalt, din pricina hainei lungi, negre şi lipită de trup, cu care era îmbrăcat. Capul şi faţa îi erau ascunse sub o mască îngrozitoare, de cauciuc şi de mica, dându-i o strălucire fioroasă.

— Nu striga, nu mişca! zise omul mascat şi glasul lui răsuna adânc şi depărtat. N-am să-ţi fac nici un rău.

— Cine eşti? încercă să îngâne Ella.

— Eu sunt Broasca, răspunse străinul.

Ella rămase încremenită, fără putere.

Omul vorbi iarăşi:

— Câţi oameni te iubesc, Ella Bennett? Gordon şi Johnson şi Broasca, care te iubeşte mai mult decât toţi.

Se opri parcă ar fi aşteptat, dar ea nu era în stare să vorbească.

— Oamenii muncesc pentru femei, ucid pentru femei şi pricina oricărei fapte a lor, fie permisă, fie nepermisă, e tot o femeie. Dumneata eşti pentru mine, acea femeie, Ella Bennett.

— Cine eşti? rosti în sfârşit Ella.

— Sunt Broasca, repetă el. Numele meu îl vei şti când ţi l-oi da, prin căsătorie. Vreau să fii a mea nu acum, adăugă ridicând mâna, parcă ar fi vrut să potolească spaima din ochii fetei, vreau să vii la mine de bună voie.

— Eşti nebun, strigă fata. Nu te cunosc. Ah, cum aş putea… nici nu pot să mă gândesc… pleacă, te rog.

— Voi pleca îndată, zise Broasca; vrei să fii soţia mea, Ella?

Fata scutură din cap.

— Vrei să fii soţia mea, Ella? întrebă el iarăşi.

— Nu, zise Ella, care-şi recăpătase liniştea şi stăpânirea de sine.

— Ţi-aş da… începu omul, dar ea îi tăie vorba:

— Dacă mi-ai da toate bogăţiile din lume, tot nu m-aş mărita cu dumneata.

— Ţi-aş da ceva mai de preţ, zise el încet şi cu glas blând ţi-aş dărui o viaţă!

Ea crezu că vorbea de Dick Gordon.

— Ţi-aş dărui viaţa fratelui dumitale. '

Ella simţi că odaia se învârteşte în jurul ei şi-şi încleştă mâinile de scaun, ca să nu cadă.

— Ce vrei să zici? întrebă ea.

— Ţi-aş dărui viaţa fratelui dumitale, care e în închisoarea de la Gloucester, condamnat la moarte, zise Broasca.

Ella făcu o ultimă sforţare şi ajunse până la scaunul în care se lăsă.

— Fratele meu! – zise uluită. Fratele meu condamnat la moarte?

— Azi e luni, zise Broasca. Miercuri îl execută. Dă-mi cuvântul dumitale că vei veni când te voi chema şi eu îl scap.

— Cum poţi să-l scapi? întrebă Ella.

— Un om, jumătate nebun, numit Bill, a scris o spovedanie, în care mărturiseşte că el a ucis pe Lew Brady.

— Brady? întrebă Ella fără suflare.

Broasca dădu din cap.

— Nu-i adevărat, şopti Ella. Minţi, spui toate astea ca să mă sperii.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? zise omul.

— Niciodată, niciodată! strigă ea. Mai bine aş vrea să mor! Ştiu că mă minţi!

— Când vei avea nevoie de mine să trimiţi după mine, zise Broasca. Pune o hârtie albă în geamul dumitale şi scap pe Ray Bennett.

— Nu e adevărat, nu e adevărat, îngână ea.

Nimeni nu răspunse şi ridicând ochii, văzu că era singură în odaie. Se târî până în bucătărie, se uită afară în grădină, dar nu văzu pe nimeni. Avu puterea să se întoarcă în casă, să zăvorească uşa, să ajungă până în odaia ei, şi acolo leşină. Ferestrele erau luminate de soare, când se ridică Ella de jos. Era strivită de oboseală, şi cu capul ameţit.

Peste o jumătate de oră, după o baie rece, ea privi întâmplarea cu ochi limpezi. Ray era în viaţă; omul încercase s-o sperie. Cine era el? Ella se înfioră. Nu găsea decât o soluţie la îngrozitoarea ei problemă, şi după ce-şi bău ceaiul, se îmbrăcă şi plecă în oraş, destul de devreme pentru a prinde primul tren.

Dick era la birou, când sosi Ella şi ghici, dintr-o privire că fata aducea o veste rea.

Ella povesti pe scurt cele întâmplate în ajun, pe când Dick simţea că-l cuprinde mânia. Când ajunse Ella la punctul culminant al povestirii, Dick strigă uimit:

— Ray, osândit la moarte? Nu se poate!

— Unde a spus că e închis băiatul? întrebă Elk.

— În închisoarea de la Gloucester.

— La Gloucester? repetă pe gânduri Elk; acolo se află un om osândit la moarte, pe care-l cheamă… Carter, parcă. E un vagabond, care a ucis pe un alt vagabond, numit Phenan.

Se sculă fără zgomot şi se furişă afară din odaie. El nu era ca Dick, încredinţat că Broasca minţise. Cum ajunse la birou, sună pe asistentul său:

— Du-te la arhivă şi adu-mi dosarul unui vagabond numit Carter, care e în închisoarea de la Gloucester, condamnat la moarte.

Omul se întoarse peste zece minute cu o mapă plină de hârtii.

— Fotografie nu avem încă, Sir, zise el.

Elk se cufundă în studierea dosarului din care nu află mare lucru. Înălţimea şi greutatea lui Carter, corespundeau cu ale lui Ray. Deodată se opri la cuvântul barbă mică. Repetă pe gânduri: „barbă mică!” Ray, de câtăva vreme îşi lăsase barbă. Aruncă documentul din mână, strigând: „Nu se poate!” Apoi scrise o telegramă: „Directorul închisorii de la Gloucester. Expediază prin trimis special, fotografia lui James Carter, osândit la moarte. Foarte urgent”.

După ce trimise telegrama, se aşează iar să studieze documentul şi se opri la un amănunt pe care-l trecuse cu vederea până atunci: „Semne de vaccin pe braţul drept.”

Asta era ceva neobişnuit; de obicei, altoirea se face pe braţul stâng. Elk notă aceasta în carnetul obişnuit şi apoi se apucă de lucru.

Pe la ora unu, Dick telefonă ca să-l invite la dejun la Clubul său, invitaţie pe care Elk o primi cu plăcere. Când ajunse la Club, Elk găsi pe Ella liniştită, ba chiar veselă şi băgă de seamă că purta pe deget un inel deosebit de strălucitor, pe care nu-l avusese până atunci. Dick ştiuse să-şi întrebuinţeze vremea în acea dimineaţă.

— Ce-ai făcut toată dimineaţa, Elk? întrebă el.
— Multe, de toate, ca de obicei, răspunse Elk, dar ce mă plictiseşte e că s-a ivit un caz de vărsat la noi în mahala şi şeful şi-a pus în minte să ne vaccineze pe toţi. Auzi dumneata prostie! Parcă microbii îşi mai pun mintea cu un om de vârsta mea!
— Bietul Mr. Elk, zise Ella râzând. Te înţeleg, căci şi noi am fost destul de plictisiţi acum cinci ani, când a trebuit să fim iar vaccinaţi, din pricina unui caz, ivit în localitate. Noroc, că am găsit un doctor, de modă nouă, care a vaccinat pe partea internă a braţului drept, unde nu se observă deloc.
— Şi Ray, tot aşa a fost vaccinat?
— Desigur, zise Ella… dar ce ţi-e rău, Mr. Elk?
— Nimic, nimic, am înghiţit un sâmbure de măslină.
Bietul Elk şezu ca pe ghimpi, până se termină dejunul. Ella avea să se întoarcă acasă la Dick, ca să studieze împreună cataloagele unui mare magazin de mobile.
— N-ai de gând să vii pe la birou? întrebă Elk.
— Nu; crezi c-ar fi nevoie?
— Aş fi avut nevoie să te văd, vreo zece minute, zise liniştit celălalt.
— Atunci, zise Ella, eu pot să aştept puţin, în salonul doamnelor.
Dick se învoi. Şi după ce rămase singur cu Elk, întrebă:
— Ce s-a întâmplat, Elk?
— Omu osândit la moarte, e Ray – zise fără înconjur Elk.
CAPITOLUL XXXII.
O SCENA DINTR-UN FILM.
Dick se făcu galben:
— De unde ştii?
— Soseşte peste câteva ore, la Londra, o fotografie, dar n-am nevoie s-o văd. Condamnatul are trei semne de vaccin pe partea internă a braţului drept.
Se făcu o tăcere de moarte.
— Bietul John Bennett! rosti Dick, fără glas.

— Nu-mi vorbi de asta, mormăi Elk, clipind repede. La revedere! Eu plec.

— Stai puţin, zise Dick. N-am curajul să văd pe Ella singur. Vino cu noi acasă.

— Bine, zise Elk, după ce se codi puţin.

Ella nu ghici din înfăţişarea lor, groaza care le umplea gândul. Elk începu să vorbească de istorie şi de date istorice, subiect bogat, pentru care avea o slăbiciune.

— Slavă Domnului, avem cataloage destule, zise Dick, înşirându-le pe masă.

— De ce Slavă Domnului? întrebă Ella, zâmbind.

— Pentru că-l mustră conştiinţa că nu vine la birou şi are pretenţia că ar fi şi cataloagele o muncă serioasă, zise repede Elk vrând s-o dreagă.

Dar simţea şi el că sforţarea îl apasă greu şi oftă uşurat când Dick, dintr-o privire, îi dădu voie să plece.

De-abia se sculase şi fu oprit în loc de un zgomot de glasuri, în vestibul. Era un glas de femeie, zgomotos, ascuţit, aprins. Şi până să se scoale şi Dick, uşa se deschise violent şi Lola apăru în prag.

— Gordon, Gordon, strigă ea, într-un hohot de plâns. Dumnezeule! Ştii?

— Taci! zise Dick; dar Lola nu se mai putea stăpâni.

— L-au prins pe Ray – mâine îl spânzură… Lew a murit.

Ella se scula încet, înţepenită de spaimă.

— Fratele meu? întrebă ea.

Lola de-abia atunci o zări şi dădu din cap.

— Am aflat tot, zise ea, printre hohote de plâns. Aveam o bănuială şi am cerut fotografia lui Phenan. Am cunoscut îndată că era Lew şi am ghicit ce se întâmplase. Broasca a făcut tot, Broasca a plănuit tot! Cu luni înainte, plănuise asta. Nu-mi pare rău de Lew! Jur că nu de Lew îmi pasă. Dar Ray, mititelul! Eu l-am trimis la moarte, Gordon!

Şi iarăşi fu apucată de un plâns isteric.

Amândoi ridicară pe Lola şi o duseră pe braţe, în sufragerie.

— E adevărat? şopti Ella.

Şi Dick răspunse cu milă:

— Da, e adevărat.

Ella se sculă încet.

— Aş vrea să ştiu, unde e tata, zise ea cu o linişte uimitoare.

— Nu e nimic de făcut, el nu poate să facă nimic. N-ar fi mai omenos să nu-i spunem?

— Ai dreptate, Dick, tata nu trebuie să ştie, dar pe Ray n-aş putea să-l văd?

Dick scutură din cap.

— Ella, dacă fratele tău a răbdat toate astea ca să vă scape de dezonoare, toată suferinţa lui va fi de prisos, dacă te duci să-l vezi.

— Ai dreptate, Dick, zise iarăşi Ella. Nu ştiu ce să fac. E ceva care parcă mi-a luat minţile. Ce pot să fac?

— Nimic nu poţi să faci, drăguţă, zise Dick, înconjurându-i umerii.

În clipa aceea intră Elk, aducând o telegramă pentru Ella expediată din Horsham.

— Deschide-o, zise fata, poate e de la tata.

Dick citi: „Ţi-am developat fotografia. Nu înţeleg omorul. Ai încercat să fotografiezi o dramă? Vino de mă vezi la casa Silenski, strada Wardour”.

— Ce înseamnă asta? întrebă fata.

— Nu pricep nimic, zise Dick. A început tatăl dumitale, să filmeze drame?

— Nicidecum, răspunse Ella. Mi-ar fi spus-o, cred.

— A fotografiat păstrăvi, răspunse fata, căutând să-şi adune gândurile împrăştiate. Dar a mai luat prin somn şi altă fotografie. Se afla în pădure, aşteptând un bursuc şi a aţipit. Se vede că a apăsat pe aparat automat. El credea că fotografia a dat greş.

Atunci se auzi glasul lui Elk hotărât:

— Mergem la Wardour Street.

Elk îi coborî pe scară, îi urcă într-un taxi, şi dădu adresa şoferului. Când ajunseră la Wardour Street, Mr. Silenski plecase la dejun, nimeni nu ştia nimic despre film, nici nu se simţeau îndreptăţiţi să-l arate. Un ceas şi jumătate aşteptară în biroul întunecos, pe când trimiteau în toate părţile să-l caute pe Silenski. Se întoarse în sfârşit. Era un evreu mititel şi politicos, care nu mai isprăvea scuzându-se că nu fusese acasă, cu toate că nu avea de ce să se scuze.

— Da, zise în sfârşit, răspunzând la întrebările lui Elk, e o fotografie foarte ciudată; tatăl dumitale, Miss Bennett, e un amator de mâna întâi; de fapt, e fotograf de profesie acum.

Îl urmară într-un mare atelier, în care erau aşezate multe rânduri de scaune, în faţa unui mic ecran.

— Aici e teatrul nostru, zise Silenski. Se vede că tatăl dumitale filmează acum drame. Scena ce mi-a trimis-o e foarte bună, dar n-o înţeleg. Pe etichetă a scris: „Păstrăvi într-o baltă”, dar nu văd nici păstrăvi, nici baltă!

Silenski apăsă un buton şi sala se întunecă. Atunci apăru pe ecran un luminiş într-un crâng şi deschizătura unui mic bârlog, din care ieşea vârful nasului, unui animal ciudat.

— Ăsta e un bursuc, zise Mr. Silenski.

Şi deodată, se arătară pe ecran, doi vagabonzi. Unul era aşezat jos, cu capul între mâini, celălalt turna whisky într-un pahar de metal.

— Ăsta e Lew Brady, şopti Elk.

În aceeaşi clipă, celălalt om ridică fruntea şi Ella Bennett scoase un ţipăt.

— E Ray! Ah, Dick, e Ray!

Nu rămânea nici o îndoială. Văzură pe Brady, cum îi întindea un pahar, văzură pe Ray, cum îl goli până la fund şi îl aruncă înapoi lui Brady; îl văzură adormind şi pe Lew Brady în picioare, privindu-l. Apoi văzură pe Brady, vârând ceva în buzunarul celui adormit. Şi deodată apăru în centrul ecranului o a treia fiinţă; un om care însă nu-şi întoarse nici un moment faţa către privitori. Îl văzură ridicând mâna repede, văzură fulgerul de lumină la ambele

împuşcături şi pe Brady, căzând mort şi urmăriră încremeniţi de spaimă şi fără răsuflare, toată tragedia ce se desfăşura sub ochii lor. Omul se aplecă şi puse pistolul în mâna lui Ray şi tocmai când se întorcea ca să plece, ecranul rămase alb.

— Aici s-a isprăvit filmul, zise Silenski; dar Dumnezeu ştie ce înseamnă.

— E nevinovat, strigă fata, nebună de fericire! Ray e nevinovat.

Dick îi înconjură umerii cu braţele ca s-o liniştească, pe când Silenski cu gura căscată, privea fără a înţelege ce se petrece.

— Ella, zise Dick hotărât ne întoarcem acasă la mine. N-ai să te mişti de acolo. Ai să stai şi ai să citeşti. Ai înţeles? N-ai să faci nimic, decât să citeşti. Iar eu şi cu Elk vom face tot ce e cu putinţă.

Ella căută să-şi stăpânească teama şi încercă să zâmbească. Dick duse pe Ella acasă la el, apoi plecă direct la procurorul general, căruia-i povesti toată întâmplarea.

— E o poveste foarte ciudată, zise procurorul general, dar eu nu pot face nimic. Trebuie să vorbeşti cu ministrul.

Patruzeci de minute după această întrevedere, maşina Rolls cu Dick la volan, intra ca fulgerul în larga alee de la castelul de vară al ministrului de interne. Majordomul care deschise lui Dick, nu-i dădu mari speranţe, de a fi primit.

— Excelenţa Sa e bolnav de gută şi are ordin de la doctor să nu primească pe nimeni, zise omul.

— Dar e vorba de viaţă şi de moarte, stărui Dick, şi dacă nu-l văd pe ministru, trebuie să văd pe rege.

Acest răspuns, comunicat ministrului, făcu pe Dick să fie primit.

— Despre ce e vorba, Sir? întrebă tăios ministrul, când intră Dick. Sunt bolnav, nu pot să mă ocup de nimic, sufăr chinurile iadului… în sfârşit, spune-mi ce e?

Dick povesti pe scurt întâmplarea.

— Nemaipomenită istorie, zise ministrul, şi unde-i acel film?

— În Londra, Sir, răspunse Dick.

— Eu nu pot să mă duc la Londra, vezi şi dumneata; şi când trebuie să fie spânzurat acest om?

— Mâine de dimineaţă, la ora opt.

Ministrul stătu o clipă la îndoială.

— N-aş fi om dacă n-aş face tot ca să văd afurisitul acela de film. Dar nu mă pot transporta la Londra, decât într-o ambulanţă. Telefonează la cel mai apropiat spital să mi se trimită o ambulanţă.

Nemaipomenită poveste, nemaipomenită istorie, repeta mereu ministrul. Bineînţeles, vă pot acorda un răgaz şi dacă mă conving de adevăr, vă făgăduiesc să capăt de la rege, graţierea. Dar să ştiţi că veţi fi vinovaţi de moartea mea dacă voi răci.

De-abia peste două ceasuri sosi ambulanţa şi cu mare greutate ministrul fu întins pe brancardă şi urcat în maşină. Pe la opt seara, ministrul, tot pe brancardă, fu dus la atelierul lui Silenski unde i se proiectă pe ecran filmul luat de Bennett. Ministrul privi cu încordată atenţie, toată scena, apoi zise:

— Foarte bine foarte bine! Dar cum pot eu şti că scena n-a fost întocmită anume şi că acel vagabond e chiar condamnatul?

— Despre asta vă pot da eu asigurarea, Sir, zise Elk. Am primit fotografia lui de la închisoarea de la Gloucester.

Ministrul ascultă cu multă răbdare, toate explicaţiile lui Elk, care-i întinse două fotografii, una din faţă şi alt profil, apoi zise lui Dick:

— Dumneata faci parte din Biroul de urmăriri, căpitan Gordon? Îmi aduc aminte de dumneata. Trebuie să te cred pe cuvânt. Omul trebuie graţiat şi cercetările trebuiesc urmate până la deplinul adevăr.

— Mulţumesc, Sir, zise Dick, ştergându-şi fruntea de năduşeală.

— Acum, zise ministrul, luaţi filmul cu dumneavoastră, duceţi-mă la minister să fac decretul de graţiere şi-l duc chiar eu regelui.

Pe la ora nouă, toată strada, în faţa Palatului Regal unde se dădea primul bal în acel an, mişuna de automobile luxoase, de sergenţi şi de popor. Dintr-o limuzină coborî ministrul şchiopătând sprijinit în două bastoane însoţit de Dick. Urcară treptele acoperite cu un bogat covor roşu; ministrul, însoţit de doi lachei în livrea, dispăru îndărătul unei uşi. Peste câteva minute uşa se crăpă, ministrul scoase capul şi chemă pe Dick, printr-un semn. Dick străbătu două şiruri de lachei, dintre care unul bătu la uşă. Un glas răspunse: „Intră!” Şi Dick intră. Omul care era aşezat la masă, se scula. Purta o uniformă roşie de general şi pe piept marele cordon albastru al ordinului Jartierei. Dick zări în ochii lui o privire plină de o bunătate şi prietenie neaşteptată.

— Stai jos, zise omul în uniformă. Şi acum, povesteşte-mi totul, însă pe scurt, pentru că sunt aşteptat şi exactitatea este politeţea regilor, zise el zâmbind.

Ascultă pe Dick cu atenţie, punându-i din când în când câte o întrebare; când termină Dick, omul în uniformă luă condeiul, scrise o singură vorbă, o uscă cu grijă cu tamponul, apoi dădu hârtia ministrului.

— Iată graţierea, zise regele, întinzând o mână, peste care se aplecă Dick, uluit de bucurie şi uitând pentru o clipă, primejdia ce-i mai aştepta din partea Broaştei. Broasca veşnic trează, veşnic puternică, veşnic răzbunătoare!

După ce-şi luă rămas bun de la ministru, cu neţărmurită recunoştinţă, Dick zbură repede ca fulgerul la el în birou şi apucă telefonul:

— Daţi-mi închisoarea de la Gloucester.

Răspunsul veni după câteva clipe.

— Nu se poate vorbi la Gloucester, telefonul este strict.

Dick puse jos telefonul, încet. Numai acum îşi aduse aminte că Broasca tot trăia.

CAPITOLUL XXXIII.

DICK VREA SA RĂZBEASCĂ.

Când intră Elk în birou la Dick, îl găsi scriind telegrame. Toate erau adresate directorului închisorii din Gloucester şi toate cuprindeau vestea că fusese expediat un mandat de graţiere pentru prizonierul James Carter. Şi fiecare depeşă era trimisă pe altă cale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Elk.

— Telefonul spre Gloucester e în reparaţie, răspunse Dick.

Şi Elk rămase pe gânduri, muşcându-şi buza.

— Poţi să prinzi trenul de zece, spre Gloucester, Elk, dar nu ştiu de ce îmi vine să cred că şi el va fi întrerupt.

— Eu, zise Elk, luând liniştit receptorul în mână, am toate calităţile unui om mare: răbdare nemărginită, glas neobosit, încredere în omenire. Alo! Daţi-mi Compania de Vest. Da, şeful marii staţiuni de vest? Eu sunt inspectorul Elk. A fost vreun accident pe linia dumneavoastră în această seară? Afurisit? Credeţi că se poate trece? Nici o nădejde? La câte ceasuri puteţi reîncepe circulaţia? Mulţumesc.

Elk se întoarse spre Dick.

— S-a distrus cu dinamită un pod la Ewindon. Nu-i nevoie să mai vorbesc cu alte gări, căci Broasca ce face, face bine.

Dick deschise un dulap, scoase o manta de piele şi o căciulă de piele. Apoi vârî în buzunar două pistoale Browning: pe urmă puse şase ţigări în celălalt buzunar.

— Gordon, zise sever Elk, n-ai de gând să pleci singur, cred?

Dick dădu din cap.

— Mă duc singur, zise Dick. Dacă nu ajung eu, tu vii după mine. Trimite în urma mea o maşină a poliţiei. Spune-le să fie cu băgare de seamă. Spune-i lui Miss Bennett că e semnată graţierea şi că am plecat.

Elk nu mai zise nimic şi urmă pe Dick în stradă, unde-l aştepta automobilul. Astfel porni Dick la drum, iar grupurile de oameni înarmaţi, care-l aşteptau la ambele aerodromuri ca să-l împuşte dacă încerca să plece cu avionul, îl aşteptară în zadar. Dick se feri de drumul drept şi luă unul ocolit.

Ajunse la Newbury pe la unsprezece şi acolo află de diferite atentate cu dinamită. Tot oraşul numai de asta vorbea. Dick se duse la poliţia locală şi întrebă pe un inspector, dacă drumul era liber.

— Până la Swindon, da, răspunse el, căci chiar acum a sosit de acolo o maşină. Toate drumurile erau pline de vagabonzi zilele astea, dar agenţii mei călări i-au risipit, iar acum nu mai sunt.

Deodată, un gând izbi pe Dick. Intră în localul poliţiei, ceru hârtii şi plicuri oficiale, copie decretul de graţiere cu terminologia lui ciudată, puse copia într-un plic, îl pecetlui şi-l băgă în buzunar. Apoi, luând decretul original îşi scoase gheata şi ciorapul şi îl ascunse între piciorul lui gol şi ciorap. După aceea se încălţă, sări în maşină şi plecă spre Didcot, rulând cu multă grijă.

Farurile erau aprinse şi drumul în faţa lui, era luminat, ca ziua. Totuşi mergea cu viteză mică şi avea pistolul pe perna de lângă el. La oarecare depărtare văzu trei coşuri de fabrică şi deodată îşi aminti că îi vorbise Elk, despre o uzină de produse chimice de la Didcot. Dick începu să meargă mai cu grijă şi când întoarse la cotitură, văzu trei lumini roşii care îi tăiau drumul şi lângă prima lumină un poliţist. Dick încetini şi se opri la câţiva metri de poliţai.

— Nu se poate trece pe aici, Sir; drumul este oprit, zise omul.

— De când este oprit? întrebă Dick.

— A fost distrus cu dinamită, acum vreo douăzeci de minute, răspunse omul. Dar e un drum ocolit, cam la vreo sută metri depărtare care te va duce dincolo de linia ferată. Poţi să intri pe aici, adăugă arătând o poartă care ducea la uzină.

Dick dădu maşina înapoi şi intră pe poarta deschisă. Tocmai întindea mâna ca să schimbe direcţia, când poliţaiul se apropie şi-l lovi în cap.

Dick era cu capul în jos şi numai casca de piele îl salvă de la moarte. Nu mai văzu nimic şi deodată totul se întunecă

înaintea lui. Şi într-o clipă, ieşiră din umbră, vreo şase oameni. Unul dintre ei sări la volan, azvârli afară trupul în nesimţire al lui Dick, stinse farurile şi conduse maşina înapoi. Poliţistul se aplecă asupra trupului inert al lui Dick.

— Credeam că l-am dat gata, zise dezamăgit.

— Ei bine, dă-l gata acum, zise un glas din întuneric. Dar celălalt fu de altă părere.

— Hagn are să vrea să-i vorbească, zise el; ridicaţi-l!

Dick fu ridicat şi dus printr-o uşiţă ascunsă, într-o mare sală goală a fabricii. În partea din fund era un mic birou, unde Dick fu aruncat pe podele.

— Ţi l-am adus, Hagn, mormăi poliţaiul. Mi se pare că a crăpat.

Hagn se sculă de la masă şi se apropie de Dick.

— Ba da cred că e bun, zdravăn, zise Hagn. Cu casca aia pe cap, nu poţi omorî un om. Scoate-i-o!

Scoaseră casca de piele de pe capul lui Dick şi Hagn îl privi cu atenţie, ca şi cum l-ar fi examinat.

— Îţi spun că e bun, zdravăn; aruncaţi-i apă în obraz. Staţi! Mai întâi, căutaţi-l prin buzunare. Luaţi-i ţigările. Le vreau.

Întâi şi întâi găsiră plicul albastru, plicul pecetluit, pe care Hagn îl deschise îndată. Citi documentul şi-l închise în biroul lui.

— Acum daţi-i apă!

Dick se redeşteptă simţindu-şi capul îndurerat şi mintea adânc tulburată. Se ridică ameţit, frecându-se la ochi, apoi se sculă împleticindu-se şi privind uluit la cei ce-l înconjurau cu zâmbete batjocoritoare.

— Mi se pare că am păţit-o, zise în sfârşit; care-i cel care m-a lovit?

— În curând îţi voi prezenta cartea lui de vizită, răspunse ironic Hagn. Şi unde pofteai să mergi aşa, în mijlocul nopţii?

— Mergem la Gloucester, zise Dick.

— Al dracului să fie cine o merge, se răsti Hagn. Băieţi, duceţi-l în odaia de sus!

Din birou pornea o scară de lemn, pe care îl târâră şi-l împinseră pe Dick. Odăiţa de sus avea o fereastră mare, din care se vedea toată împrejurimea.

— Căutaţi-l, strigă Hagn, să nu aibă vreun pistol luaţi-i şi ghetele! Aici ai să stai vreo două, trei zile, Gordon, dar dacă va vrea guvernul să ne dea înapoi pe Balder, poate vei scăpa cu viaţă; dacă nu vor să ni-l dea, atunci poţi să-ţi iei adio de la toate!

CAPITOLUL XXXIV.

UN CABLU ELECTRIC.

Dick îşi dădea seama că orice discuţie ar fi fost de prisos şi orice răspuns din partea lui, vreme pierdută. Îndată ce rămase singur începu să se gândească la situaţia lui.

Uşa odăii era din lemn subţire şi ar fi putut s-o spargă, dar odaia de jos era plină de oameni. Peste câteva minute se stinse lumina de jos şi odaia lui se întunecă. Se vede că Hagn se temea să se vadă lumina din stradă, căci îşi dădea seama că în urma lui Dick avea să vină un automobil al poliţiei. Chibriturile nu i le luaseră. Dick aprinse unul şi se uită împrejur. Odaia era plină de nemaipomenită murdărie şi neorânduială. Peste tot, hârtie aruncată, fierărie, gunoaie. Pe perete un comutator pe care Dick îl întoarse crezând că se va aprinde lumina, dar se înşelase. Mai aprinse un chibrit şi urmări pe zid drumul firului electric, începând de la comutator. Găsi peste puţin un cablu negru şi gros care mergea până la colţul zidului şi de acolo pe tavan. Firul se termina la dreapta căminului. Dick se culcă pe jos, cu urechea pe podele, ascultând la glasurile din odaia de dedesubt.

Hagn era cel care vorbea:

— Dacă distrugem cu dinamită drumul înspre Newbury, au să-şi dea seama că noi suntem.

— Dar cu acela de sus ce ai de gând să faci, Hagn? întrebă unul.

— Nu ştiu, răspunse Hagn. Aştept ordine de la Broască. Poate are să-mi spună să-l omor. Ar fi bine să-l păstrăm în

schimbul lui Balder, dacă s-ar învoi Broasca.

Pe la cinci, Hagn, care lipsise din birou, se întoarse.

— Broasca zice că trebuie ucis, spuse el cu glas şoptit.

Dick cu urechea pe podele auzi cuvintele şi zâmbi.

— L-aţi auzit mişcând de colo, colo? întrebă Hagn.

— Nu, mi se pare că doarme, zise alt glas. Să aşteptăm să se facă lumină. Nu-l putem ucide pe întuneric şi nu îndrăznim să aprindem vreo lampă.

Asupra acestui punct toţi se învoiră. Dick numără glasurile, erau şase. El mai aprinse un chibrit şi se uită împrejur. Ochii lui iarăşi dădură de cablu şi deodată îi veni o inspiraţie. Merse tiptil până la cablu, îl apucă în mână şi începu să tragă de el, cu toată puterea. Insulatorul, sub greutatea lui Dick, se desprinse din loc. Din fericire căzu pe un morman de gunoi şi nu făcu nici un zgomot. Timp de o jumătate de oră, Dick răsuci din răsputeri, desfăşurând cauciucul ce izola cablul şi lăsând goale firele de aramă. Mâinile îi sângerau, unghiile i se rupeau. Atunci ridică de pe jos o placă de fier ce fusese aruncată într-un colţ şi o înţepeni în uşă, astfel încât nu se putea intra în casă, fără a călca pe ea. Începu apoi să vâre capetele firelor de aramă ale cablului în găurile plăcii de fier şi de-abia terminase, când auzi pe cineva urcând tiptil scările.

Se făcuse ziuă şi lumina se revărsa prin acoperişul de sticlă al uzinei. Dick auzi o şoaptă şi zgomotul uşor al zăvoarelor trase şi atunci se apropie de comutator şi-l întoarse. Uşa se deschise şi un om puse piciorul pe placă. De-abia căzuse la pământ c-un strigăt, când cel care-l urma căzu şi el, fără simţire pe podele.

— Ce dracu s-a întâmplat? strigă de jos Hagn, repezindu-se pe scară.

Ajunse în prag şi puse un picior pe placa electrică; rămase o clipă nemişcat, apoi cu un geamăt căzu pe spate şi se rostogoli de-a lungul scărilor, unde Dick auzi cum i s-a strivit capul.

Dick nu mai aşteptă nici o clipă; sări peste placă, coborî ca un vârtej scările, călcă peste trupul fără suflare al lui Hagn şi găsi biroul de jos gol. Pe masă era unul din pistoalele lui. Îl apucă şi într-un suflet străbătu sala de jos a fabricii şi ieşi în curte. Auzi un strigăt şi se întoarse. Doi oameni fugeau după el. Dick ridică pistolul şi trase, dar nu erau cartuşe; Hagn le scoase. Un Browning însă e o armă nepreţuită, chiar când nu e încărcat. Dick îşi apucă pistolul de ţeavă şi izbi cu el în frunte, pe omul care încerca să-l prindă. Apoi se întoarse iar şi o luă la picior. Dick greşise însă când crezuse că erau numai şase oameni în clădire. Erau douăzeci şi acum se repezeau toţi în urma lui. Dick se opintea să ajungă în şosea, de care îl mai despărţea numai un şir de tufişuri. Dar aici făcuse o greşeală. Tufişurile ascundeau un gard de sârmă ghimpat astfel încât fu nevoit să-l ocolească, alergând cu picioare în ciorapi pe pământul gloduros, cea ce îi pricinuia o vie durere. Fuga lui se încetinise treptat şi duşmanii îl ajungeau. Auzea la câţiva paşi răsuflarea celui mai apropiat şi el însuşi simţea că-i slăbeau puterile. Alergând în neştire ajunse la a doua clădire din curtea uzinei şi deodată zări în zid un aparat de alarmă pentru incendiu.

Atunci îi fulgeră în minte ceea ce-i povestise Elk când dejunaseră la club împreună. Cu mâna goală sparse geamul şi începu să tragă mânerul de alarmă, din toate puterile. Oamenii lui Hagn îl împresurau acum. Dick se luptă nebuneşte, însă era unul singur, împotriva tuturor, în luptă nu avea sorţi de izbândă. Trebuia să câştige vreme.

— Sculaţi-vă, măi oameni, strigă el, Hagn a murit.

Asigurarea lui însă fusese pripită, căci în acea clipă ieşi Hagn din prima clădire, împleticindu-se puţin, dar încolo, bun zdravăn.

— Ai să-mi plăteşti asta, câine! strigă el; ai să guşti chiar acum din electrocutare!

Ridică pumnul să lovească pe Dick în faţă, însă Dick întoarse capul şi lovitura căzu pe zidul de cărămidă. În acea

clipă Dick, ţintind după toate regulile ştiinţei, lovi pe Hagn din toate puterile în moalele pieptului; Hagn, cu un urlet căzu la pământ, iar ceilalţi, care se dăduseră la o parte, ca să facă loc stăpânului, văzură pe Dick, repezindu-se ca vântul înspre poartă. Era cât pe aci să iasă pe poartă, când îl apucă mâna unuia din Broaşte. Dick izbuti să-l doboare, când tocmai se apropia vijelios pe şosea, o maşină plină de pompieri, cu zăngănit de clopote. Oamenii adunaţi în jurul porţii rămaseră încremeniţi. Apoi fără a mai băga în seamă pe Dick, o luară toţi la picior.

Dick, dintr-un cuvânt, expuse şefului toată întâmplarea. Mai era alt automobil, plin de pompieri şi toţi erau oameni care nu cunoşteau teama de Broaşte. Pe când Hagn era dus legat într-una din maşini, Dick se uită la ceas; era ora şase. Se duse să-şi caute automobilul, cu teama că-l va găsi sfărâmat. Dar automobilul era în bună stare. Se vede că Hagn avusese de gând să-l oprească pentru el.

Peste trei minute, Dick zbârlit, murdar, vânăt de lovituri se aşeza la volan şi zbura din toate puterile maşinii, spre Gloucester. Mai repede n-ar fi putut zbura, chiar dacă ar fi ştiut că ceasornicul lui stătuse. Trecu prin Swindon ca fulgerul, ieşi pe şoseaua dinspre Gloucester şi se uită iarăşi la ceasornic. Minutarele arătau tot ora şase şi Dick scoase un geamăt. Totuşi îşi urmă drumul cu o iuţeală nebunească. Când intră mai în centru, fu cât pe aci să se ciocnească cu un tramvai şi să fie oprit de un sergent, pentru că conducea prea repede. La o clădire publică văzu ceasul: era opt fără două minute şi închisoarea era la celălalt capăt al oraşului. Dick îşi încleştă dinţii şi începu să se închine în gând.

Când ajunse în sfârşit în strada cea mare şi cu porţile închisorii în faţa lui, clopotele catedralei băteau ora opt şi în urechile lui Dick sunau ca o sentinţă de moarte…

Fix la ceasul hotărât, Ray Bennett trebuia să moară. Chinul acestei clipe rămase întipărit pe veci în mintea lui Dick. Opri maşina în faţa porţii şi, împleticindu-se, ajunse până la clopot; trase de două ori, dar porţile rămaseră

închise. Dick îşi scoase ciorapul şi luă decretul, murdar şi plin de sânge, căci picioarele îi sângerau. Iar sună clopotul cu furia disperării. Atunci se deschise un geam mic în uşă şi apăru faţa cruntă a unui paznic.

— Nu e voie să intri, zise scurt, omul; ştii bine ce se întâmplă acum aici.

— Sunt trimis de ministerul de interne, aduc graţierea regelui, zise Dick cu glas întretăiat.

Gemuleţul se închise şi, după o veşnicie, cheia se întoarse în broască şi uşa se deschise.

— Sunt Dick Gordon, de la Biroul urmăririlor şi aduc graţierea lui James Carter.

Paznicul scutură din cap.

— A fost executat, acum cinci minute, Sir, zise el.

— Bine, dar clopotul catedralei!… zise Dick cu glas sugrumat.

Ceasul catedralei are patru minute întârziere, Sir. Mă tem că a murit Carter, zise paznicul.

CAPITOLUL XXXV.

OMUL TAINELOR.

Ray Bennett, se deşteptă înviorat după o noapte de somn liniştit şi se ridică din pat. Paznicul care stătuse strajă toată noaptea, se apropie de el şi zise:

— Să-ţi dau hainele, Carter? Directorul şi-a închipuit că n-ai să vrei să pui zdrenţele cu care ai venit.

— A avut dreptate, zise Ray. Hainele astea îmi par foarte bune.

La şase i se aduse dejunul; după aceea intră în celulă preotul închisorii, un om liniştit, cu trăsăturile feţei arătând o mare putere sufletească. Stătu câtva de vorbă cu prizonierul, apoi paznicul propuse lui Ray să facă o plimbare în curtea pietruită a închisorii. Ray primi cu bucurie; dorea să mai privească încă o dată cerul albastru, să-şi mai umple încă o dată plămânii cu aerul lăsat de Dumnezeu. După o jumătate de oră se întoarse în celulă.

— Ai vreo mărturisire de făcut, Carter? Aşa te cheamă?

— Nu, Sir, nu mă cheamă aşa, zise liniştit Ray; dar nu face nimic.

— Ai omorât pe omul acela?

— Nu ştiu, zise Ray. Aş fi vrut să-l omor, încât poate c-am şi făcut-o.

La opt fără zece veni directorul închisorii să-i strângă mâna şi împreună cu el, şeful poliţiei. Ceasornicul închisorii înainta încet, încet şi neînduplecat. Prin uşa deschisă a celulei, Ray se uita drept la ceasornic şi directorul, ştiind aceasta, închise uşa, căci mai era un minut până la opt şi puţin avea să mai treacă până să se deschidă iar. Peste câteva clipe uşa se deschise. Bietul Ray simţi că se îngălbeneşte şi îşi întoarse spatele spre omul care se apropie repede şi îi legă mâinile cu o curea.

— Dumnezeu să mă ierte, Dumnezeu să mă ierte! zicea încet un glas la spatele lui.

Ray se învârti repede în loc şi se găsi faţă în faţă călăul.

Călăul era John Bennett.

Tatăl şi fiul, călăul şi osânditul, se priviră un timp faţă în faţă, apoi călăul şopti:

— Ray!

Ray dădu din cap. Lucru ciudat: în acest ceas de cumpănă îşi aminti de misterioasele călătorii ale tatălui său, de ura ce o arăta pentru meseria ce şi-o alesese de nevoie.

— Ray, suflă iarăşi Bennett.

— Cunoşti pe omul acesta? întrebă directorul, cu un glas ce tremura de emoţie.

John Bennett se întoarse:

— E fiul meu, zise el, şi dintr-o mişcare, dezlegă cureua.

— Trebuie să-ţi faci datoria, Bennett! zise directorul, cu glas neînduplecat.

— Să-mi fac datoria? repetă John Bennett. Să-mi ucid propriul meu copil? Ce, aţi înnebunit? Sau credeţi că sunt eu nebun?

Luă pe băiat în braţe, lipindu-şi obrazul de al lui:

— Băiatul meu! băiatul meu! şoptea bătrânul, netezindu-i părul cum făcea când era Ray copil.

Apoi, stăpânindu-se, împinse pe Ray în camera mortuară, intră după el şi zăvorî uşa pe dinăuntru. Camera mortuară nu avea altă uşă. Cheia o avea el în buzunar; o vârî în broască pentru ca să nu poată fi deschisă pe dinafară. Ray se uită împrejur, văzu camera goală, funia care atârna din tavan şi se rezemă de perete, înfiorându-se din tălpi până în creştet. Atunci John Bennett se apropia de funie şi începu s-o taie cu un briceag până căzu şi, când fu jos, o tăie, până o făcu fărâme.

— Tată! strigă Ray, fără să bage de seamă loviturile furtunoase care izbeau în uşă.

Bătrânul se apropie de Ray, îi luă faţa între mâini şi-l sărută.

— Mă ierţi, Ray? întrebă cu glas sugrumat; trebuia sa fac aceasta; am fost silit s-o fac. Am venit o dată din întâmplare să asist la o execuţie şi călăul era bolnav şi am spânzurat eu pe ucigaş. De-abia isprăvisem studiile mele medicale. Pe atunci, nu mi se părea ceva atât de grozav. Am căutat în tot felul, alt chip de a câştiga parale, şi toată viaţa am trăit cu teama ca nu cumva să mă arate cineva cu degetul şi să zică: uite la Benn, călăul.

— Benn, călăul? zise Ray mirat. Dumneata eşti Benn?

Bătrânul dădu din cap.

— Benn, ieşi de acolo! strigă directorul. Îţi dau cuvântul meu de onoare că amân executarea până mâine.

Bennett se uită împrejur, privi funia retezată; executarea nu mai putea avea loc. Atunci, trase zăvoarele, deschise uşa şi ieşi. Chipurile celor ce se aflau în celula condamnatului erau galbene ca ceara.

— Trebuie să telegrafiez la Londra şi să spun ce s-a întâmplat, zise directorul. Eu nu te învinuiesc pentru ceea ce ai făcut, Benn. Ar fi ceva monstruos să te silesc să faci o asemenea faptă.

Deodată se deschise uşa celulei şi intră un paznic şi în urma lui apăru un om cu părul zbârlit, murdar, vânăt, şchiopătând, cu obrazul zgâriat şi plin de sânge, şi cu ochii roşii de oboseală. Timp de o clipă, John Bennett nu-l cunoscu şi apoi:

— Decret de graţiere, din chiar mâna regelui, zise Dick cu glas istovit, întinzând directorului plicul murdar.

CAPITOLUL XXXVI.

BROASCA.

Este o fericire în viaţă care nu are pereche: fericirea ce simte omul când regăseşte o fiinţă scumpă, pierdută. Ray sta pe un scaun lângă tatăl său şi-şi pătrundea sufletul de dragostea şi de duioşia, care umpleau toată încăperea ca o strălucire.

— Apropie-ţi scaunul, băieţele, zise bătrânul, când intră Ella cu ceainicul, pe o tavă şi-l aşează pe masă.

Ray se sculă supus şi trase lângă masă fotoliul în care avea obiceiul să şadă tatăl său, când era acasă. John Bennett era aşezat la masă, cu capul plecat. Bătrânul recita încet, vechea binecuvântare, pe care altădată o asculta, Ray cu nepăsare, dar care acum îl făcea să se simtă înecat de plâns.

— Pentru toate binecuvântările primite azi, fă-ne Doamne adânc recunoscători!

Era un prânz minunat, mai minunat decât toate prânzurile de la Herron, sau de la alte localuri de lux şi de eleganţă.

— Acasă, rosti încet Ray, şi tatăl său, pe sub faţa de masă, îi apucă mâna; o apucă şi o ţinu atât de strâns încât îl duru pe băiat.

— Ray, începu bătrânul, Johnson vrea să iei tu direcţia băncii Maitland. Ce zici de asta, băiatule?

Ray scutură din cap.

— Nu sunt în stare de aşa ceva, zise el râzând uşor. Nu, Dady, planurile mele nu mai sunt măreţe, cum erau înainte. Cred c-aş putea să-mi câştig cinstit viaţa, cultivând cartofi şi tare mi-ar plăcea s-o fac!

Tatăl său stătu gânditor, cu privirea pierdută.

— Eu o să am nevoie de un asistent, zise el în sfârşit, dacă or avea filmele mele succesul pe care îl prevede Silenski. Poate să cultivi cartofi în momentele libere, după ce se va mărita Ella.

Fata se roşi.

— Dar ce, se mărită Ella? Adevărat, Ella?

Ray sări în sus şi se duse s-o sărute.

— Ella, zise Ray, dar n-ai să te schimbi faţă de mine, nu-i aşa?

— Nu, dragul meu, zise fata, îţi făgăduiesc.

— La ce te gândeşti, fetiţo? zise Bennett, văzând un nor pe fruntea Ellei.

— La nimic, răspunse fata. Dar mi-am adus aminte de ceva neplăcut.

Şi pentru prima oară le povesti grozava scenă dintre ea şi Broască.

— Broasca vrea să se însoare cu tine? zise Ray, încruntându-se. E ceva de necrezut! I-ai văzut măcar faţa?

— Era mascat, răspunse ea, dar să nu mai vorbim despre asta.

Se sculă şi începu să strângă de pe masă şi pentru prima oară, de mulţi ani încoace, Ray o ajută.

— E o noapte îngrozitoare, zise Ella, întorcându-se din bucătărie. Vântul a deschis fereastra, a stins lampa şi plouă cu găleata.

— Toate nopţile de acum încolo sunt pentru mine frumoase, zise Ray, şi-n râsul lui parcă se ascundea un hohot de plâns.

De când se regăsiseră nu schimbaseră nici o vorbă asupra grozavei lui încercări. Printr-o înţelegere tăcută, acea grozăvie trebuia lăsată uitării ca un vis urât şi niciodată nu pomenea Ray chinul celor trei săptămâni de aşteptare.

— Pune zăvorul la uşa din dos, drăguţă, zise Bennett, văzând că Ella se îndreaptă spre bucătărie.

Tatăl şi fiul rămaseră fumând, fiecare urmându-şi gândurile, apoi Ray începu să vorbească de Lola.

— Nu cred că era rea la inimă, tată, zise el. Ea nu putea să ştie ce avea să se întâmple. Totul fusese aşa diavoleşte plănuit, încât, până nu am aflat adevărul de la Gordon, şi eu credeam că l-am ucis pe Brady. Omul acela trebuie să aibă creierul unui mare strateg.

Bennett dădu din cap.

— Dar ce-i cu tine, Ella? strigă el deodată.

Din bucătărie însă nu veni nici un răspuns.

— Nu-mi place să stea acolo, la spălatul vaselor, zise bătrânul. Ray, du-te de o cheamă!

Ray deschise uşa de la bucătărie, dar o găsi în întuneric.

— Adu lampa, tată, zise el.

Şi John se repezi după el, cu lampa în mână.

Uşa de afară era închisă şi pe jos zăriră ceva alb. Ray se plecă să vadă: era o bucată din şorţul de bucătărie ce purtase Ella. Tatăl şi fiul se uitară unul la altul în tăcere, apoi Ray fugi sus şi se întoarse cu un felinar de mână, pe care îl aprinse.

— Poate că e în grădină, zise el cu glas sugrumat şi se repezi afară, în furtună.

Ploaia cădea nemiloasă. După ce umblară câţiva metri, amândoi erau uzi leoarcă. Ray aplecă felinarul spre pământ şi desluşi o mulţime de urme de paşi, dintre care şi urmele Ellei. Paşii mergeau spre portiţă, care se deschidea pe o şosea laterală.

Ray găsi şi urmele maşinii, care coteau la dreapta.

— Du-te în oraş, zise liniştit Bennett şi telefonează lui Gordon.

Ray sări pe bicicletă şi se întoarse peste zece minute, cu o veste care înspăimântă pe bătrân; linia telefonică era întreruptă, dar, adăugă Ray:

— Am cerut la garaj să ne trimită o maşină. Vom încerca să ne luăm după urmele lor.

Tocmai sosise maşina, când apărură la oarecare depărtare farurile maşinii lui Dick. Dick ştia tot, înainte de a fi sărit jos. Se sfătuiră scurt şi liniştit.

Elk, cu lampa electrică în mână, examina şi el şoseaua. Iată o urmă care nu e nici de maşină, nici de bicicletă; trebuie să fie de motocicletă.

Săriră toţi patru în automobilul lui Dick şi drum de cinci kilometri se luară după urmele automobilului şi ajunseră într-un sat. Acolo, li se spuse că trecuse, de puţină vreme, o maşină urmată de un motociclist, la o distanţă de vreo sută de metri. După alţi kilometri ajunseră la un punct unde şoseaua se împărţea în trei drumuri, dintre care două erau asfaltate şi nu păstraseră nici o urmă de roţi. Luară la întâmplare, drumul din dreapta, cu toate că Dick simţea în inimă disperare. Însă după o goană nebună de vreo trei sferturi de oră, Dick sări aproape în sus de bucurie, zărind lumina roşie a unei maşini în faţa lui. Când se apropiară, nu era decât un şofer care în marginea drumului repara o mică stricăciune la maşina sa, dar le spuse că o maşină urmată de un motociclist trecuse cu vreo trei sferturi de oră mai înainte.

Tocmai la miezul nopţii găsiră în sfârşit automobilul în căutarea căruia porniseră. Era oprit în faţa unui garaj, nu departe de Shoreham.

Elk se repezi cel dintâi şi arătându-şi carnetul de identitate, ceru cu autoritate informaţii de la stăpânul garajului, care le spuse că proprietarul maşini i-o lăsase în păstrare cu vreun sfert de oră mai înainte, zicând că va rămâne în Shoreham peste noapte. Pe motociclist nu-l văzuse.

Elk, cu lampa lui electrică, cercetă amănunţit interiorul automobilului în care găsiră o mică broşă de fildeş pe care John Bennett o recunoscu îndată, căci el o dăduse fiicei sale. Se duseră cu toţii să se sfătuiască cu poliţia locală, care fu de părere că foarte probabil proprietarul maşinii nu avea să se mai întoarcă la garaj şi că va fi greu de găsit,

deoarece Shoreham e un oraş destul de mare. Dar ce-l tulbura mai mult pe Elk era dispariţia motociclistului.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem, zise Elk; părerea mea e că Miss Bennett a fost lăsată undeva în drum şi că dacă găsim pe motociclist, o găsim şi pe ea. Motociclistul trebuie să fie sau Broasca, sau cineva dintr-ai lui. De asta sunt sigur.

Se suiră, aşadar, cu toţii în maşină şi luară drumul înapoi pe unde veniseră. Dick întrebă pe Bennett:

— Bennett, dumneata cunoşti bine locurile pe aici. Urma motociclistului am pierdut-o pe la Morby; nu ştii, e un loc pe lângă Morby, pe unde ar putea fi ascunsă Miss Bennett?

— Asta mă tot întreb şi eu, răspunse Bennett, stând pe gânduri. Lângă Morby se află o carieră, care de mult nu mai e în exploatare.

Toţi rămaseră pe gânduri şi Dick conduse atât de încet, încât ochii tuturor puteau desluşi toate amănuntele drumului, într-o încercare disperată de a culege vreo indicaţie. Deodată, glasul lui Elk urlă:

— Stop!

Toţi săriră din maşină şi alergară după el, care cel dintâi zărise o motocicletă cu o lampă roşie, ascunsă după un zid dărâmat. Motocicleta era aproape nouă; era stropită cu noroi şi lămpile de acetilenă erau reci. Atunci îi veni o inspiraţie lui Elk: desprinse lădiţa cu instrumente, legată în curele la spate, zicând:

— Dacă motocicleta este nouă, vânzătorul trebuie să fi pus numele cumpărătorului în valiză.

Şi, cum o deschise:

— Afurisitul, strigă el cu ton de triumf, arătând în interiorul valizei, numele în litere colorate: Joshua Broad, 6. Cavendish Square.

CAPITOLUL XXXVII.

ÎN CARIERĂ.

Când intrase Ella Bennett în bucătărie, primul lucru ce-i izbi ochii fusese faţa de masă, de postav, pe care o întinsese

pe o funie şi care i se păru că se mişca. În adevăr, într-o clipă faţa de masă îi căzuse în cap, o înfăşurase toată, un braţ îi înconjurase mijlocul, o mână îi astupase gura şi se simţise deodată ridicată şi dusă pe sus. Încercă să strige, dar nici un sunet nu-i ieşi din gură. Auzi pe urmă un zgomot ca de pânză ruptă şi simţi că i se leagă picioarele. Peste o clipă aspiră aerul rece al grădinii. Apoi, după ce fu târâtă câtăva vreme, cu picioarele în noroi, simţi că e băgată într-un automobil, cu cineva lângă ea şi că maşina pornea cu toată iuţeala; apoi mâna unuia dintre tovarăşii săi îi luă postavul de pe cap. Lângă ea stătea un om cu faţa mascată în umbră, astfel încât nu i-o putu desluşi.

— Cine eşti? Unde mă duci? întrebă Ella, înăbuşită de spaimă şi la primul cuvânt al răspunsului, Ella recunoscu glasul şi ştiu că se afla în puterea Broaştei.

— Am de gând să-ţi dau o ultimă şansă, în astă-seară. Mâine va fi prea târziu.

Ella încercă să stăpânească tremurarea din glasul ei şi întreba – Ce vrei să zici cu asta?

— Ai să-mi promiţi că te căsătoreşti cu mine şi că pleci din ţară cu mine. Am atâta încredere în dumneata, încât mă mulţumesc cu cuvântul dumitale.

— Asta n-am s-o fac niciodată, răspunse Ella păstrându-şi liniştea.

După aceasta, nici un alt cuvânt nu mai fu rostit. Ella, cu toate că nu era legată nici maltratată, simţea că nu e nici o nădejde de scăpare şi se lăsă în voia soartei, fără împotrivire. În mijlocul unui drum întunecos maşina se opri: toţi se dădură jos; ea cea din urmă. Un om o luă de braţ, o trecu prin nişte tufişuri, şi o scoase într-o câmpie cu pământ gloduros. Celălalt îi aduse o manta de ploaie şi o îmbrăcă în ea. Ploaia cădea din ce în ce mai deasă. Broasca mergea înaintea lor, arătând drumul.

Ella păşea lunecând şi împleticindu-se şi ar fi căzut de zece ori, dacă n-ar fi ţinut-o tovarăşul ei.

— Unde mă duceţi? întrebă ea în sfârşit.

Nimeni nu răspunse. Uitându-se împrejur recunoscu că se afla în apropierea carierei de la Morby. Ce avea de gând omul ăsta cu dânsa? S-o ucidă, dacă-i refuza propunerea? Şi era hotărâtă s-o refuze.

— Staţi! zise deodată Broasca şi dispăru în întuneric.

Apoi Ella zări o casă cu două pete de lumină, una lungă şi una pătrată: o uşă şi o fereastră. Lumina pătrată dispăru când închise Broasca obloanele, iar în uşă se desluşea silueta lui, pe când zicea:

— Intră!

Ella fu împinsă în interiorul colibei şi uşa în urma ei fu închisă şi zăvorâtă.

Era singură cu Broasca!

Se uită împrejur: camera era lungă şi îngustă şi foarte simplu mobilată: un pat, o masă, două scaune. Pe jos se afla un covor vechi şi ros, şi la perete, două cutii de lemn, care păreau noi.

Omul mascat urmă direcţia privirii ei şi râse înfundat:

— Bani, zise el. Acolo sunt banii mei şi ai dumitale, un milion în fiecare cutie.

Lângă cutii se aflau patru lungi cilindri de sticlă, pline cu un lichid sau o substanţă pe care Ella nu o putea desluşi de unde sta. Dar Broasca nu-şi dădu osteneala s-o lămurească.

— Şezi jos, îi zise.

Când se aşeză Broasca pe un scaun, foarte liniştit şi serios, Ella crezu că are să-şi scoată masca, dar aşteptarea ei nu se împlini. Broasca se aşezase în faţa ei şi prin ochelarii de mască ea vedea ochii lui, care o pândeau.

— Ei bine, Ella Bennett, ce răspuns îmi dai? Ori te căsătoreşti cu mine, ori treci în uitarea cea de veci. Ori ieşi din coliba asta ca soţia mea, ori suntem scoşi de aici morţi.

Se sculă şi se apropie de cilindrele de sticlă.

— Am să sparg unul din aceste cilindre cu piciorul şi-am să-mi scot masca, astfel vei avea mulţumirea să ştii cine sunt, dar n-am să fac asta decât în clipa morţii, chiar în clipa în care ai să mori!

Ella se uită la el, fără teamă.

— Pentru ce vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă ea.

— Pentru că te iubesc, răspunse omul. Poate că nu te iubesc aşa cum te iubeşte Dick Gordon. Nu ştiu. Poate că eşti ceva, care nu poate fi al meu, şi cu atât mai nepreţuit din pricina asta. Până acum n-am ştiut ce este o dorinţă neîmplinită.

— Primesc moartea bucuroasă, exclamă Ella şi auzi râsul lui înfundat sub mască.

— Sunt lucruri mai grozave decât moartea, pentru o femeie simţitoare, zise el cu înţeles, şi n-ai să mori decât tocmai la sfârşit.

Broasca nu mai încercă să vorbească, ci scoase din buzunar nişte cărţi de joc şi începu să facă o pasenţă. După o oră aruncă toate cărţile în cămin şi se sculă. Se uită la Ella cu o privire care îngheţă sângele în vinele fetei.

— Poate n-ai să-mi vezi niciodată faţa, zise el, întinzând mâna spre lampa de petrol de pe masă.

Lumina se făcu din ce în ce mai mică şi atunci se auzi bătând uşor în uşă.

— Toc… toc…, toctoctoc!

Broasca rămase nemişcată, cu mâna pe lampă.:

— Toc… toc… toctoctoc!

Broasca ridică puţin fitilul; după aceea păşi spre uşă.

— Cine e acolo? întrebă el.

— Hagn, zise un glas gros.

Şi Broasca uimită făcu un pas înapoi.

— Deschide repede!

Omul mascat scoase o cheie din buzunar şi trase zăvorul.

— Hagn, zise Broasca, cum ai scăpat?

Uşa fu deschisă aşa de vijelios, încât Broasca fu aruncată de perete şi Ella scoase un strigăt de bucurie. În prag sta un om cu capul gol, îmbrăcat cu o manta de ploaie.

Era Joshua Broad.

— Dă-te la o parte, strigă Broad, fără a se uita la Ella.

Dar ea ghici că ei îi vorbise.

Amândouă mâinile lui Broad erau vârâte în buzunarele adânci, ale mantalei lui; ochii lui nu se clinteau de pe mască.

— Harry, întrebă domol Broad, ştii pentru ce am venit?

— Na! Ia ce este al tău! scrâşni celălalt.

Mâna lui Broad se ridică atât de repede încât fata nu-i putu urmări mişcarea. Două detunături se auziră deodată şi Broasca căzu cu spatele rezemat de zid. Piciorul lui era la câţiva centimetri de cilindru şi-l ridică pentru a izbi. Dar Broad mai trase o dată şi Broasca căzu pe spate, cu capul în cămin. Totuşi se ridică încă o dată, cu răsuflarea sugrumată, apoi se prăvăli de-a-ndărătelea cu braţele întinse.

Deodată se auzi afară un zgomot de glasuri şi de paşi şi John Bennett năvăli în colibă.

Într-o clipă fata zbură în braţele lui.

Elk şi Dick erau în prag, privind uimiţi, în jurul lor.

— Domnilor, zise liniştit Broad, vă iau ca martori, că am ucis pe acest om în deplină apărare.

— Cine e? întrebă Dick.

— E Broasca, zise liniştit Joshua Broad; celălalt nume al lui este Harry Lyme, fost ocnaş englez.

— Ştiam că e Harry Lyme, rosti glasul lui Elk. A murit?

Broad se aplecă şi-şi băgă mâna sub haina Broaştei.

— Da, a murit, vesti Broad fără şovăire. Îmi pare rău, Mr. Elk că ţi-am răpit prada, dar era de-o importanţă fără seamăn să moară el înaintea mea, căci unul din noi trebuia să moară în această noapte!

Elk îngenunche lângă omul întins jos şi începu să desfacă groaznica mască de cauciuc.

— Aici a fost ucis şi Genter, zise încet Dick Gordon.

Elk se ridică şi se întoarse spre american.

— Saul Morris, mi se pare? întrebă el.

Şi Joshua Broad dădu din cap afirmativ.

— Ei, acum Broască, să te văd şi pe tine, zise Elk.

Şi, smulgând masca de pe chipul mortului, descoperi faţa filosofului Johnson.

CAPITOLUL XXXVIII.
JOSHUA BROAD DĂ LĂMURIRI.

Lumina soarelui se revărsa pe ferestrele vilei Maytree; dejunul era încă pe masă, când americanul începu povestirea sa.

— Numele meu, după cum cu drept ai bănuit, Mr. Elk, este Saul Morris. După toate regulile omeneşti sunt un criminal, cu toate că de zece ani încoace n-am comis nici o crimă. Se vede că m-am născut cu degete dibace şi cu o mare dragoste pentru banii necâştigaţi de mine. N-am fost corupt de alţii, n-am fost ispitit, nici n-am avut tovarăşi primejdioşi; de fapt începuturile carierei mele nu seamănă deloc cu începuturile altor criminali. Am studiat spargerile caselor de bani, cum studiază un doctor anatomia. Când îmi alesei cariera de spărgător, intrai întâi pentru mai mulţi ani, în serviciul celei mai mari fabrici de case de bani din Anglia. M-am întors în America la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, deplin cunoscător în tot ce priveşte chei, broaşte, sisteme patente şi altele şi-mi cumpărai o colecţie de instrumente în valoare de mai multe mii de dolari. N-am de gând să vă înşir numeroasele mele spargeri. Pe unele mi-am dat osteneala să le uit înadins. Cea mai importantă din toate e spargerea bolţii de fier a vasului Mantania, în 1898, când aflai că o barcă avea să transporte în Franţa, cincizeci şi cinci milioane de franci, în bancnote. Banii erau tezaurizaţi în două lăzi de lemn; vă spun aceasta ca să înţelegeţi mai bine ce s-a petrecut în urmă. Izbutisem să săvârşesc furtul, amândouă lăzile lemn erau în cabina mea pe vapor, pe când în bolta Băncii se aflau două lăzi perfect imitate, când spre disperarea mea căpitanul vaporului, din pricina unei uşoare avarii, fu nevoit să acosteze în alt port al Franţei decât cel hotărât.

Schimbarea planurilor pentru un om de profesia mea e atât de primejdioasă ca schimbarea planului de campanie în mijlocul unei bătălii. Aveam drept ajutor un om de toată încrederea, care a murit de mult. În afaceri atât de mari nu

se poate lucra singur. Din fericire pentru mine se ivi o ceaţă atât de groasă încât vaporul nostru fu aproape să se ciocnească cu un alt vapor, şi pe când căpitanii parlamentau de la un bord la altul, izbutii, împreună cu ajutorul meu, să sărim cu bagaj cu tot, pe celălalt vas, care era un cargobot fără pasageri. Căpitanul cargobotului înghiţi minciuna ce-i spusei împreună cu o bancnotă de douăzeci de dolari şi pe seară ajunserăm la Portsmouth.

Acolo tocmai pe când beam ceva într-o cârciumă, aflarăm că furtul fusese descoperit şi că poliţia căuta doi oameni care fugiseră într-un cargobot. O luarăm la fugă pe jos, pe şosea, fiecare din noi cărând un sac cu bani.

Pe seară ajunserăm la orăşelul Eastleigh. Trimisei pe tovarăşul meu în oraş să cumpere ceva de mâncare, dar fiindcă era un beţiv de mâna întâi, nu ştiu unde o fi adormit beat mort, dar ce ştiu, este că nu s-a mai întors. Fapt e că rămăsei în marginea drumului cu doi saci prea grei pentru un singur om.

La câţiva paşi era o vilă cam singuratică şi dărăpănată, pe care era scris „de vânzare”. Sării peste gard şi în fundul grădinii părăginite, găsii o fântână nu prea adâncă şi fără apă. Acolo îmi aruncai sacul cel mai mic şi acoperii gura fântânii cu nişte scânduri vechi aruncate pe acolo. Ducând cu mine celălalt sac, ajunsei în orăşelul vecin unde mă dusei drept la proprietarul vilei şi o cumpărai lăsând ordine severe să nu se atingă nimeni de ea. Apoi plecai la Londra, fără teamă de vreo primejdie. Tovarăşul meu îmi dăduse numele şi adresa celui mai mare spărgător de case de bani, Harry Lyme, care era un prieten de-al lui. Nu aveam eu prea mare încredere în cinstea şi în cuvântul Iui Harry Lyme, dar credeam că plătindu-i bine, m-aş putea servi de el la nevoie. Aflai din ziare că poliţia mă căuta peste tot şi că pândea toate localurile unde se adunau pungaşii. Cu toate astea mă furişai într-o seară cu ceaţă, până la casa lui Harry Lyme într-o stradă sărăcăcioasă şi dosnică. Bătui la uşă şi omul îmi deschise cu grijă şoptind:

— Dumneata eşti americanul? eşti nebun se vede. Poliţia pândeşte casa asta de azi dimineaţă.

Îi spusei pe scurt încurcătura în care mă aflam:

— Am aici treizeci şi cinci milioane de franci; e destul pentru amândoi, dacă mă ajuţi.

Şi-mi făgădui să-mi ţină banii ascunşi, câtă vreme voi fi nevoit să dispar. Băgai de seamă de atunci că vorbea ca un om cultivat şi că, desigur, fusese pregătit pentru altă carieră, dar ca şi mine, alesese pe cea mai uşoară.

Faţa aproape nu i-o văzui din pricina ceţii şi a întunericului, dar observai că avea pe mână o broască tatuată, tatuaj pe care în urmă îl şterse printr-o metodă specială un doctor spaniol. Mă învoii cu Lyme să-mi păstreze banii până-i voi telegrafia din America să-mi trimită jumătate şi ajungând după multe peripeţii în Canada, îi telegrafiai că aştept banii la Grand Hotel, în Montreal. Banii nu sosiră. Mai telegrafiai o dată, dar banii tot nu sosiră. Tocmai după câteva luni aflai dintr-un ziar ce se întâmplase: Lyme se înecase într-un naufragiu, pe când mergea la Guernsey.

Lyme, însă, nu murise nicidecum, şi rămăsese stăpân pe treizeci şi cinci de milioane de franci. Primul lucru ce făcu Lyme fu să-şi schimbe aspectul, răzându-şi barba şi dobândind o chelie artificială, cu ajutorul unor substanţe chimice. Fiind deplin hotărât să nu-mi înapoieze nici un gologan din banii furaţi de mine, începu să înfiinţeze, încetul cu încetul, „Asociaţia secretă a Broaştelor”. Scopul acestei asociaţii a fost mai întâi răspândirea cât mai largă a semnului după care se temea că-l voi recunoaşte. La început, aceasta era singurul lui scop. Bineînţeles nimeni nu se supunea durerii tatuajului, fără a fi plătit cu bani grei. Astfel începu marea tovărăşie a Broaştelor. Printre cei dintâi pe care îi ademeni, era un ocnaş Maitland, care nu ştia nici să scrie, nici să citească.

— Aha, întrerupse atunci Elk, lovindu-se cu mâna peste genunchi, acum pricep cine era băieţaşul care învăţa să

scrie.

— Bineînţeles, zise zâmbind Broad. Maitland însuşi învăţa să scrie. Hainele şi jucăriile găsite în dulap la Eldor Street fuseseră puse acolo, chiar de Johnson. După ce-l mai ciopli pe Maitland, îl aduse la Londra şi înfiinţă „ Banca Maitland”. El, Johnson, rămase ca secretar şi conducea toată afacerea, cu o nemaiîntâlnită pricepere.

În timpul acesta creştea mereu asociaţia Broaştelor, se adunau mereu recruţi noi, însă nu fără cheltuială. Lyme vedea cu durere că banii i se împuţinează, dar în toată gloata adunată găsise două fiinţe cu mintea ageră, Balder şi Hartn. Cât despre Maitland, când văzu Johnson că fusese descoperită locuinţa lui murdară din Eldor Street, îl mută într-un palat, unde îl şi ucise ca pedeapsă pentru că îndrăznise să meargă la Horsham.

Am văzut cu ochii mei pe ucigaş când fugea, pentru că eram pe acoperişul casei pe când trăgea cu revolverul în victimă.

Cât despre mine, după vreo cinci ani, mă întorsesem în Anglia cu câţiva dolari în buzunar, după cum ai spus, Mr. Gordon; dar cu actul meu de proprietate pusei stăpânire pe vila din Eastleigh, pe care o găsii într-o stare nemaipomenită de dărăpănare. Acolo mă aşezai cât se poate de frumos şi scosei din fântână milioanele care mă aşteptau. După aceea plecai la Paris şi de aici încolo istoria mea vă este cunoscută. Îmi pusei în gând să descopăr Broasca şi-mi dădui seama că cercetarea mea nu putea să izbutească dacă nu aveam altă dovadă decât tatuajul. Îndată ce aflai că Maitland era Broască, îmi concentrai toată atenţia asupra băncii lui. Descoperii întâi că Maitland nu ştia carte.

— Am ghicit că Maitland nu ştia nici a scrie, nici a citi, când am aflat că hainele şi jucăriile de copil fuseseră luate în casa din Eldor Street, şi din acea clipă am înţeles că Johnson era Broască, zise Gordon Dick.

— Asta e ce aveam de spus, zise Joshua Broad. Johnson era un geniu. Modul în care conducea acea imensă organizare în ceasurile lui libere, când nu era la Bancă, era o adevărată minune. Îi trăgea pe toţi în năvodul lui şi, totuşi, nimeni nu-l cunoştea. Balder era pentru el mâna dreaptă. Era cel mai bine plătit din toţi oameni lui; leafa lui era de câteva sute de mii de lire sterline.

După ce plecă Joshua Broad înapoi la Londra, Elk şi Dick merseră împreună până la portiţa grădinii.

— Eu nu mă întorc la Londra câteva zile, spuse Dick.

— Nici nu m-am aşteptat la aşa ceva, zise Elk. Ia spune, căpitane, ce s-a întâmplat cu cele două cutii de lemn care erau aseară în coliba din carieră?

— Eu n-am văzut nici o cutie, zise Dick.

— Ba eu le-am văzut, zise Elk. Erau acolo când am luat-o pe Miss Bennett cu noi, dar când m-am întors pe urmă cu poliţia nu mai erau şi Joshua Broad nu se mişcase de acolo.

Dick şi Elk, se uitară unul la altul.

— Sunt de părere, zise Dick, să nu cercetăm prea deaproape această chestie; eu datorez mult lui Broad.

— Şi eu îi datorez ceva, zise Elk, cu entuziasm. Ştii că m-a învăţat o poezie aseară? Are vreo sută cincizeci de versuri; e toată istoria Angliei în rime. Dacă aş fi ştiut-o acum vreo zece ani, poate că aş fi fost şi eu şef în serviciul meu!

Elk porni pe şosea înspre gară, căci se întorcea la Londra cu trenul. Soarele sclipea în picăturile de ploaie, pe florile de nalbă, care împodobeau grădinile de-a lungul drumului.

Deodată de sub tufişuri ieşi o făptură mititică, verde, care înainta în salturi. Elk se opri s-o privească.

Mica vietate stătu în loc şi se holbă la detectiv, cu ochii ei negri.

— Broască! zise Elk, ameninţând-o cu degetul; du-te acasă! Azi n-am vreme pentru tine.

Şi broscuţa, parcă ar fi înţeles, fiindcă porni săltând, să se adăpostească în iarba verde şi deasă.

SFÂRŞIT